

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



DİRENİŞ

Gemma Malley

Delü

DİRENİŞ

“Bu işte tek başına olacaksın ve buna hazır olup olmadığından emin olmam gerekiyor. Bunun sadece bir iş olmadığını unutma Peter. Bu bir savaş! Doğa ve bilim, iyi ve kötü arasında bir savaş bu. Ve büyükbaban seni kendi tarafına çekmek için elinden geleni yapacak.”

Anna ve Peter'in *Bildirge* ile başlayan macera ve gerilim dolu hikâyesi devam ediyor.

Serideki tüm kitaplar



Gemma Malley

Reading Üniversitesi'nde Felsefe Bölümü'nü bitirmiştir. Edebiyata olan merakıyla gazetecilik yapmaya başlayan yazar, birçok farklı dergi ve gazetede editörlük yapmıştır. Düşünmeyi, sorgulamayı, farklı bakış açıları üzerine yeni fikirler geliştirmeyi seven yazarın üçlemesine ait *Miras*, aynı seriye ait *Bildirge* ve *Direnış* kitaplarının sonuncusudur. *Geri Gelenler*, yazarın son kitabıdır. Gemma Malley eşı, iki kızı ve kedisiyle birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Bildirge (roman)

Direnış (roman)

Miras (roman)

Geri Gelenler (roman)

Çok güzel yazılmış ve kıskırtıcı.

The School Librarian

İnsanlar yüzyıllardır genç kalmanın sırlarını arıyor. *Direnış* ise bu gerçekleştiği takdirde neler olabileceğinin ürkütücü bir tablosunu çiziyor.

The Wall Street Journal

Muhteşem bir kurgusu olan bu sürükleyici kitabı elinizden bırakamayacaksınız.

The Lovereading

© 2008, Gemma Malley

© 2012, Tudem Yayın Grubu • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220
Alsancak-İZMİR

İlk basım 2008 yılında, İngiltere’de “The Resistance” adı ile Bloomsbury
Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978 - 605 - 63326 - 4 - 7

Birinci Basım: 2009 (3000 adet)

(Kitabın ilk baskısı Tudem tarafından yapılmıştır.)

İkinci Basım: Kasım 2012 (3000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 16031

Türkçeleştiren: Demet Evrenoğlu

Kapak: Deniz Alaylı

Editör: Mavisel Yener

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın
tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin
tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DİRENİŞ

Gemma Malley



Mark'a...

* Kitapta geçen bazı yabancı sözcüklerin özgün okunuşları son sayfada verilmiştir. [E.N.]

Birinci Bölüm

Tavandan sarkan ampulün yaydığı kasvetli ışık, küçük odayı bir gardiyan feneri gibi aydınlatıyor; toz zerreciklerini, ucuz halının üstündeki lekeleri ve pencere pervazını kaplayan parmak izlerini tüm ayrıntısıyla ortaya çıkarıyordu. Peter bu odanın, farklı pek çok amaç için kullanılmış olabileceğinden şüphelendi. Oda-
nın eski sakinlerinin ruhları, odayı örümcek ağları gibi sarmış, sanki burayı hiç terk etmemişlerdi.

“Anlat bakalım, Peter’ın keyfi yerinde mi, son günlerde kafası nelerle meşgul?”

Peter, kadının gözlerine baktı ve parmağındaki altın yüzüğü çevirerek sandalyesine oturdu. Bu yüzük, ufacık bir bebek olarak bulunduğundan bu yana, yanında olan tek şeydi.

Sandalyedeki yastığın, rahat etmesi için oraya koyulduğu bel-
liydi, ama hiçbir işe yaramıyordu. Zaten nadiren kendini rahat hissederci. Bunun nedeninin, her şeyi kendisi için zorlaştırmak-
tan hoşlanması olduğunu söylemişti Anna; ancak Peter bundan pek de emin değildi. Kendini çok rahat hissetmenin, doğasına aykırı olduğunu fark etmişti. Konforun insanı tembelleştirdiğini, işin kolayına kaçmak anlamına geldiğini düşünürdü.

Danışmanın üçüncü tekil şahıs kullanımını benimseyerek zoraki bir gülümsemeyle, “Hayatının berbat gittiğini, çok monoton, sıkıcı ve anlamsız olduğunu düşünüyor,” diye yanıtladı.

Uyum sağlama danışmanının yüzünün asıldığını görünce Peter, tüm vücuduna adrenalın pompalandığını hissetti. Danışman huzursuz görünüyordu, bu defa oltaya gelmiş gibiydi. Duygularını nadiren belli ederdi. Peter son birkaç aydır sık sık denemesine rağmen, kadının yüzünde kayıtsız bir merak dışında hiçbir ifadeye rastlamamıştı. Yüzünü dikkatle inceledi. İlk bakışta teni, hafifçe bronzlaşmış gibi görünüyordu. Ancak tavandan sarkan kasvetli ışık, gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklara yuva yapan kiremit rengi tozları açığa çıkarıyor ve yüzünün pudrayla kaplı olduğunu ele veriyordu. Giysileri baştan aşağı turkuaz rengiydi, bir ceket ve ona uygun bir etek giymişti. Boynunun etrafındaki deri sarkmıştı. Peter’in gözleri, kadının saçlarına kaydı; olması gerektiği gibi görünmüyorlardı bir türlü. Kahverengiye boyanmış saçlarında sarı tutamlar vardı. Hiç olmazsa saçları kahverengi ve sarı *gibi* görünüyordu. Gerçekte bembeyazdılar, belli ki büyük bir titizlikle, düzenli olarak boyanıyorlardı. Her türlü yaşlılık belirtisi hemen ortadan kaldırılmalıydı. Bu ne zavallı bir durum, diye düşündü Peter. Uzun Ömürlülük hapını kullananların önem verdiği tek şey görüntüydü, onun altında ne yattığı umurlarında değildi.

“Demek sana çok anlamsız geliyor. Peter, bununla neyi kastediyorsun?”

Peter sıkınmış gibi davranarak gözlerini yuvarladı. “Yani, sanki eskiden bir amacım vardı. Neyi, neden yaptığımı biliyordum. Ama şimdi...” Sözüünü yarıda bıraktı.

Danışmanı, “Ama şimdi?..” diyerek devam etmesini istedi.

“Ama şimdi küçük bir laboratuvar da anlamsız bir işle uğraşıyor, nefret ettiğim bir evde yaşıyor, Anna’ya kitap almak ve

Ben'in karnını doyumak dışında, kazandığım parayla o evi bile zar zor ısıtıyorum. Anna'yı Büyük Depo'dan özgür olması, hayat-tan zevk alması için çıkarttım, ama şimdi... şimdi sanki tüm bunlar boşunaymış gibi geliyor. Hayatıma çekidüzen vereceğimi, bir şey-ler başarabileceğimi sanmıştım... Ama her şey boşunaymış."

Danışmanı düşünceli bir biçimde başını sallayarak, "Anna'yı hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Peter iç geçirdi; önceden tasarlanmış bir konuşmada bile olsa, Anna'yı hayal kırıklığına uğratmış olma fikri ona ağır gelmişti. Bunun doğru olmadığını ve hiçbir zaman doğru olmayacağını bilmesine rağmen, "Belki de," diye omuz silkti.

"Eminim böyle düşünmüyordur. Anna akıllı başında bir kız. Bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyor."

Bu sözler, Peter'in pek hoşuna gitmedi. Anna uyum sağlama danışmanını sadece birkaç hafta görmüş ve kısa bir süre sonra programdan muaf tutulmuştu. Hükümet yetkililerinin güvenini kazanma konusunda o kadar deneyimliydi ki, kısa sürede danışmanını hiçbir tehdit oluşturmadığına, iyi ve çalışkan bir vatandaş olacağına ikna etmişti. Peter buna hayran kalmış, bir o kadar da içermişti. Anna'nın bu becerisinin tek nedeni vardı: Büyük Depo'da hayatta kalmak zorunda olması. Öte yandan Peter, tuhaf iğneleyici bir yoruma, yersiz bir şakaya dayanma gücünü gösterememişti. Aylar geçmesine rağmen hâlâ, danışmanını, topluma uyum sağlayacağına ikna etmek için her hafta buraya gelmek zorundaydı.

Peter kollarını birleştirdi ve farklı bir ifade takındı. Onun mahvolmuş, güçsüz biri olduğuna ve Yetkililerin sonunda ruhunu tamamen ezip geçtiğine inanmasını sağlayacak bir ifadeydi bu.

"Sadece onun için bir şeyler yapmak istiyorum," derken, danışmanın yüzündeki anlayış dolu ifadeye gülmek için kendini zor tutuyordu.

“Seni esas kaygılandıran şey para, öyle değil mi?”

“Para, can sıkıntısı...” Sandalyesinde öne doğru eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Ve?...” Şimdi o da Peter’ın yüzüne bakıyordu. “Peter, biliyorsun konuştuğumuz her şey aramızda kalır. Bu odada konuşulan her şey bu odada kalır, bundan emin olabilirsiniz.”

Peter birkaç saniye ona baktı. Bu kadar apaçık bir yalanı, bu kadar içtenlikle söyleyebilmesinden neredeyse etkilenecekti. Belki de onu fazla hafife almıştı. Alçak ve yumuşak bir sesle, “Büyükbabamın teklifini ciddi ciddi düşünmeye başladım,” dedi.

Çok kısa bir süre için de olsa yüzündeki şaşkınlık Peter’ın gözünden kaçmadı.

“Anlıyorum.” Bir an için duraksadı. “Onunla ya da Uzun Ömürlülük hıpyla ilgili herhangi biriyle hiç işim olmaz dediğini hatırlıyorum.”

Gözleri hafifçe parlıyordu, onunla oyun oynamaya başlamıştı. Haksız sayılmazdı, gerçekten de böyle demişti. Hem de pek çok defa, gerçekten inanarak söylemişti bunu.

“Biliyorum.” Bakışlarını yere indirdi ve sol elini sağ eline doğru yaklaştırarak, yüzüğün üstündeki çiçek işlemesine dokundu. Bu çiçeğin, onu Anna’ya doğru sürüklediğine ve kaderini belirlediğine inanıyordu. Bu öyle kolayca verilmiş bir karar gibi görünmemeliydi. Onu, kendi içinde büyük bir mücadele verdiğine inandırması gerekiyordu.

“Bu sadece bir fikir. Aslında sadece...” Kafasını yavaşça kaldırdı ve gözlerini kaçırmadan ona baktı. “Aslında sadece biraz daha fazla bir şeyler istiyorum. Bundan daha fazlası olmalı, öyle değil mi? Ne bileyim, Anna okuyor, yazıyor, Ben’e bakıyor. Benimse hiçbir şeyim yok. Belki büyükbabam için çalışırsam, biraz daha fazla para kazanırsam belki...”

“Belki o zaman her şey daha mı anlamlı olur?”

“Evet.”

Peter ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ona Büyük Depo’yu hatırlatan gri, kurumsal perdeyi kenara iterek aynı grilikteki sokaklara baktı. Tam göremiyordu, ama uzakta bir yerlerde Pincent İlaç Şirketi’nin silüetinin tüm şehre tepeden baktığını biliyordu. Arkasını dönmeden, “Neyse, onun bana bir borcu var,” diye devam etti.

“Borcu mu var?”

Peter kafasını salladı ve sandalyesine geri döndü. Hafifçe gözlerini kısıarak “Uzun Ömürlülük ilaçları yapıyor, öyle değil mi?” diye sordu. “Uzun Ömürlülük ilaçları benim bir Artık olmama neden oldu. O ilaçlar yüzünden hayatımın büyük bir bölümünü saklanarak, oradan oraya savrularak geçirdim. İşte bu nedenle, çocukluğumu hiç yaşamamış olmamdan büyükbabam sorumludur. Onun bana bir *borcu* var.”

“Hâlâ çok kızgın görünüyorsun Peter.” Danışmanın sesi kontrollü ve sakindi. Kendisine güvenmesini sağlamak için elinden geleni ardına koymuyordu, ancak bu Peter’in üzerinde ters etki yapıyordu. Acaba evinde de böyle mi konuşuyor, kızgın ve sinirli olduğu zaman sesi nasıl oluyor, diye merak etti Peter.

Anna’ya daha sonra mutlaka anlatacağı zekice bir tonlamayla, “Kızgındım,” diye yanıtladı. “Gerçekten kızgındım. Ama artık değilim. Şimdi...”

“Şimdi hayatının geri kalanında ne yapacağını mı düşünüyorsun?”

Peter silkindi. “Sanırım öyle. Aslında pek fazla seçeneğim de yok. İş başvurularında, insanlar bana ucubeymişim gibi bakıyor. Çoğundan, yüz yıl kadar daha gencim. Pincent İlaç’ta iyi para kazanabilirim. Büyükbabam kapının bana her zaman açık olduğunu söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmiş olurum diye düşündüm.”

Danışman, “Eminim doğrudur,” diye ekledi. Sanki Peter’ı “ele geçirmenin” verdiği rahatlıkla ferahlamış görünüyordu. Peter randevuya geldiği günlerden birinde, kapının hemen dışındayken, danışmanın telefonda biriyle konuştuğunu duymuştu. Onu henüz ele geçiremediğinden, yeni bir taktik deneyeceğinden bahsediyordu. Duydukları Peter’ın hoşuna gitmişti; ele geçirilemez ve zor biri olmak gurur verici bir şeydi. Danışman, “Aslında bence bu iyi bir fikir,” diye devam etti, şimdi bazı notlar almaya başlamıştı. “Peki, ona bunu nasıl anlatmayı düşünüyorsun?”

Peter dudaklarının kenarları yukarı doğru istem dışı hareket eder etmez, gülümsemesini bastırdı. Alçak bir sesle, “Anlattım bile,” dedi. “Ona bir mektup yazdım. Dün, pazartesi günü işe başlamam gerektiğini bildiren bir mesaj bırakmış.”

Danışmanı irkilerek ona baktı, sonra duygularını ele vermeyen bir biçimde gülümsedi. Düşünceli bir tavırla, “Anladım,” diye ekledi. “Peki, o zaman beraberce neler olacağına bakalım, ne dersin?”

Yarım saat sonra Peter, Cheapside’taki Hükümet binasından çıktı ve Holborn’a gitmek üzere sola döndü. Sokaklar hayli sakin-di, Peter buna memnun olmuştu. Yayalar için özenle düzenlenmiş alanda, alışverişe çıkmış birkaç kişi ve köpeklerini dolaştıran ya da tempolu yürüyüş yapan bir iki kişi dışında hiç kimse yoktu. Ellerini yumruk yaparak ceplerine soktu, yere bakarak yürümeye başladı; bu, saklanarak geçirdiği Artık günlerinden kalma bir alışkanlıktı. Her an Yakalayıcılara birinin haber vereceği kaygısıyla yaşamaktan ve yarının ne getireceğini kestirememekten kaynaklanan bir alışkanlık... Yanından geçen birkaç kişi gözle-rini kısarak şüpheyle baktılar, ona hem imrendikleri hem de hiç güvenmedikleri yüzlerinden belliydi.

Binaların yanları ve reklam panoları, mucize kremleri tanıtan, spor ve eğitim kurslarına teşvik eden, enerji tasarrufuna dikkat

eken posterlerle kaplıydı. Diğ er posterler de aşırı nüfus konusuna dikkat çekiyor ve “yasa dışı göçmenler, Artıklar ve değerli kaynaklarımızın kökünü kurutan diğ erleri” konusunda insanları uyarıyordu. Sanki bunu en fazla Yasallar yapmıyormuş gibi...

Eskiden böyle posterlere sürekli itiraz ederdi. Onu dinlemeye ve kapışmaya hazır birini bulur bulmaz tartışmaya daldardı, ama artık çenesini tutmayı öğrenmişti. Bunun nedeni artık kavga etmek istememesi değildi; Pip sadece tartışmak için tartışmanın pek bir işe yaramadığını, aksine dikkatleri üstüne çekmenin yarıardan çok zarar getireceğini söylemişti. Peter bunu ne kadar anlasa da her şeyi olurluna bıraktığı ve insanlarla mücadele etmediğı durumlarda kendini çaresiz hissediyordu.

Düzenli olarak kendi kendine, “Eninde sonunda anlayacaklar,” diye tekrar ediyordu. Yeraltı galip geldiğinde hepsi anlayacaktı. Bu düşüncenin verdiği neşeyle, Oxford Caddesi’ne doğru giden tramvaya atladı. Tottenham Court Sokağı’na yaklaşırken tramvaydan atlayarak sağa, Old Compton Caddesi’ne saptı ve aşağı, Cambridge Sirkı’ne doğru atlayarak yürümeye başladı. Batıya; bebek kıyafetleri, yasa dışı ilaçlar, yasak yiyecekler ve yasa dışı enerji belgeleri gibi kanunsuz mallar satan loş ışıklı dükkânların bulunduğu Soho’nun aşağı mahallelerine doğru devam etti.

Saatine baktı. On dakika erken gelmişti; bu, geç kalmış olmaktan iyiydi. Dikkatle etrafını kolaçan ettikten sonra boş bir dükkâna girerek binayı onaran işçilerin arasından geçti, merdivenden aşağıya indi ve arka kapıdan çıktı. Dar ve pis bir patikayı takip edip, karşısına çıkan eski ahşap kapıyı hafifçe dört kere çaldı.

Dakikalar sonra kapının arkasında bir hareket hissetti. Kapı hafifçe aralandı ve sakallı, darmadağınık saçlı bir adam belirdi. Bir serseriye benziyordu, Peter’ı yukarıdan aşağı şüphayle süzdü. Boğuk bir sesle, “Bu mevsim için bayağı soğuk, öyle değil mi?”

diye sordu. Peter, “Egzersiz yapmak insanı ısıtıyor,” diye yanıtladı. Adam birkaç dakika duraksadı, sonra kapıyı tamamen açarak onu aceleyle içeri aldı. Bu kadar gizli ve önemli bir şeyin parçası olmanın heyecanı, Peter’ın vücudunda yine bir elektrik dalgası gibi dolaştı. Kapıdaki adamı tanımamıştı, aynı nöbetçiyi iki kere gördüğü nadirdi. Aslında Yeraltı Genel Merkezi’ne her gelişinde, diğer üyelerle ve buranın nasıl yönetildiğiyle ilgili ne kadar az şey bildiğini fark ederdi. Ona talimat verilirdi, o da bunları yerine getirirdi. Sorularına karşılık olarak ya alaycı bir gülümseme, ya kaçamak bir propaganda ya da boş bir bakış alırdı. Pip, bunun kendi güvenliği için olduğunu söylemişti. Herkesin güvenliği için.

“Pip’i görmeye geldim,” derken, ona hem tanıdık hem de yabancı gelen bu yerde kendini kabul ettirmek istermiş gibi dikleşti. Yeraltı merkezi, yaklaşık altı ayda bir, faaliyetlerinden hiçbir iz bırakmadan başka bir yere taşınırdı. Peter bu binaya daha önce iki kere gelmişti, her defasında sanki duvarlar ve kapılar yer değiştirmiş gibi farklı görünürdü. Değişmeyen tek şey kokuydu. Yeraltı’nın tercih ettiği yerler genelde pis, karmakarışık, metruk, terk etmesi kolay olan yerlerdi.

Girişin hemen yanında aşağı inen bir merdiven vardı. Sol kolunu sıkı sıkı tutan bir kadın merdivenleri tırmanıyordu. Kapıya doğru yönelmek için Peter’ın yanından geçerken sanki birbirlerini tanımış gibi göz göze geldiler. Peter kadını tanımıyordu. Ama onun neden burada olduğunu biliyordu. Yeraltı doktorlarından biri, doğum kontrolü amacıyla sol koluna yerleştirilen maddeyi çıkarmak için kadının kolunu burmuştu; bu yüzden sol kolunun üst kısmı kan ve ağrılar içindeydi. Bu, bir insan için en tehlikeli faaliyetlerden biriydi. Kadın, hamile kalmaya, yeni bir hayat yaratmaya hazırlanıyordu.

Kadın usulca dışarı çıktı ve Peter, koridor boyunca arkasında olan nöbetçiye hiçbir şey söylemeden baktı. Koridorun sonunda, loş ışıklı küçük bir oda vardı.

Pip onu bekliyordu. Uzun ve atletik vücuduyla önündeki alçak masanın üzerine rahatsız bir şekilde eğilmiş, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Yeraltı'nın kurucusu olan Pip, Peter için baba figürüne en yakın kişiydi; ona Anna'nın babasından bile daha yakındı. En başından beri Pip onun yanındaydı, ona yol göstermiş, yardım etmişti. Daha sonra Peter, bu konuda tek başına olmadığını anlamıştı. Pip, Yeraltı'ndaki herkesi kollar ve yönlendirirdi. Büyüleyici gözleri ve dile getirilmeyen gücü, herkesi benzer şekilde etkisi altına alırdı. Pip, Yeraltı'nın resmi lideri değildi; zaten böyle biri yoktu, çünkü Pip, nefret ettiği Hükümet'e ait iktidar yapılarının ve hiyerarşinin, "grubunun" içine sızmasını reddediyordu. Ancak gerçekte lider oydu; herkes onun düşüncelerine saygı gösterir ve ona danışmadan hiçbir karar alınmazdı. Anna'nın babası Bay Covey, Pip'in Uzun Ömürlülük'e karşı mücadele etmeye yıllar önce tek başına, bildiriler yazarak ve Artıkların ebeveynlerine yardım ederek başladığını; destekçilerin yavaş yavaş çoğalarak Yeraltı Hareketi'nin, ülkenin her yerinde etkin hale geldiğini anlatmıştı. Şimdi ise Yeraltı, yurtdışındaki benzer gruplara da ulaşan muazzam bir yapıydı ve o kadar güçlenmişti ki Hükümet, tek görevi onlarla mücadele etmek olan bir birim bile kurmuştu. İşte tüm bunlar Pip'in eseri idi!

Ancak Pip bundan hiç söz etmezdi. Öyle, çok güçlü bir lidere de benzemiyordu. Görünüşüne pek önem vermez; göze batmamak, dikkat çekmemek ve yakalanmamak için düzenli aralıklarla saç şeklini değiştirirdi. Ama saçı çoğunlukla dağınıktı. Ve her zaman bunun gibi eski, yıkık dökük yerlerde –boyası dökülen duvarlar, içerinin görünmesini engellemek için yağ sürülmüş pencereler, odayı aydınlatmak için elinden geleni yapan tek bir ampul ve en ufak harekette titreyen bir masa– buluşma konusunda ısrarcıydı.

Hükümet, Pip'in başına büyük bir ödül koymuştu, her köşede resmi asılıydı, haber bültenlerinde onunla ilgili yayın yapıyordu. Ama onu hâlâ yakalayamamışlardı. İnsanlar onun çok zeki olduğunu ve çok iyi korunduğunu söylüyorlardı; ancak Peter'a göre konu sadece bunlarla sınırlı değildi. Pip işte öyle biriydi. Herkes ona yardım etmek isterdi. Onun sizden hoşlanmasını, size saygı duymasını isterdiniz. Basitçe, onun hoşuna gidecek şeyleri yapmak istemenizi sağlardı. İşte Yeraltı'nda iç kavgaların olmamasının ve katılanların sayısının sürekli artmasının nedeni buydu. Bir Yakalayıcı'nın günün birinde Pip'i kullanılmayan bir depoda yakaladığına, onu teslim edip büyük ödülü almak yerine birkaç saat içinde Yeraltı'na bağlılık yemini ettiğine ve şimdi en değerli askerlerinden biri olduğuna dair bir efsane dolaşırdı. Bu Peter'ı hiç de şaşırtmazdı.

Pip, yukarı bakmadan, yumuşak bir sesle, "Seni görmek güzel Peter," dedi. Peter o anda rahatladı ve gülümseyerek, "Seni de," diye yanıtladı.

Pip oturması için ona yer gösterip su ikram ettikten sonra ciddi bir ifadeyle Peter'a baktı, alçak bir sesle, "İşler gittikçe daha tehlikeli olmaya başladı," diye ekledi. "Yakın zamanda, birkaç Uzun Ömürlülük kargosuna saldırdık ve Hükümet gözetimi iyice sıkılaştırdı. Çok dikkatli olmamız gerekiyor."

Peter kendini savunan bir tonla, "Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum. Hepimizin, tüm örgütün dikkatli olması gerek. Her taraf casus kaynakıyor." Bir an için gözlerini kaldırdı. Peter her zamanki gibi bu gözlerden yine büyülenmişti. Koyu mavi bir denize benzeyen gözler onu bir girdap gibi içine çekiyor, güven aşıyor ve Peter onların gururla parlaması için ne gerekiyorsa onu yapmayı canı gönülden istiyordu. Alçak bir sesle, "Bana güvenebilirsin," diye fısıldadı.

“Pazar günü başlıyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.” Peter daha etkili olması için başını salladı.

“Ya danışmanın?..” Başlarda Pip, danışmanla ilgili endişeliydi. O, Peter’in ağzından laf alıp casusluk yapabilecek, Hükümet adına çalışan biriydi; bu nedenle, Peter’in söylediği her şey onda endişe yaratıyordu. Ta ki şu ana kadar. Artık o sadece bilgi alınabilecek bir araç hâline gelmişti.

Peter, “Ona çok sıkıldığımı, kafamın karışık olduğunu ve daha fazla para kazanmak istediğimi söyledim,” derken sesindeki gururu gizleyemiyordu.

“Hiçbir şeyden şüphelenmedi mi?”

Peter sırtıttı. “Elbette hayır. Hem ben gerçekten sıkıldım ve kafam karışık,” diye yanıt verirken Pip’e bakarak kaşlarını kaldırdı. Ancak Pip gülmedi, bunun yerine Peter’a dikkatle bakmaya devam etti.

“Peter bunu yapmak istediğine emin misin? Gerçekten emin misin?”

Peter gözlerini yuvarladı. “Evet, eminim.”

“Ama kafanın karışık olduğunu söylüyorsun?”

Peter iç geçirdi. Pip’in her sözcüğü ve her hareketi incelediğini, her duyguyu hissettiğini çoktan öğrenmişti. Bunun, Pip’in insanlar üstündeki etkisini sürdürebilmesinin bir yolu olduğunu biliyordu; yine de bazen rahatsız edici oluyordu. “Kafam karışık, çünkü Hükümet bizi kenar mahallelerden birinde, korkunç, kutu gibi bir eve taşıdı. Kafam karışık, çünkü hâlâ her hareketimizi izliyorlar ve seyahat izni alamadığım için Anna’yı hâlâ şehir dışına götüremedim. Kafam karışık, çünkü her taraf yaşlı insanlarla dolu ve onlar bize sanki buraya ait değilmişiz gibi bakıyorlar. Hepsi bu. Hiçbir sorun çıkmayacak. Söz veriyorum.”

Pip düşünceli gözlerle Peter’a baktı ve sakince sandalyesinin arkasına doğru yürüdü. “Hislerinin seni ele geçirmesine izin ver-

memelisin. Evet, öfkelenecek çok fazla şey var, ama öfke hiçbir şeyi değıştirmmez.”

“Biliyorum. Değişimi sağlayan şey eylemlerimizdir.”

“Eylem ve güçlü bir irade, Peter.”

Peter ciddiyetle başını salladı. “Biliyorum. Ben güçlüyüm Pip. Hadi ama, bunu çoktan kanıtladım, öyle değil mi?”

“Elbette öyle,” dedi Pip, sesi aniden yumuşamıştı. “Peter, sen kendini binlerce kez kanıtladın. Ama bu işte tek başına olacaksın, ilaç şirketinin tüm ağırlığı senin omuzlarına binecek ve buna hazır olup olmadığından emin olmam gerekiyor. Bunun sadece bir iş olmadığını unutma Peter. Bu bir savaş. Doğa ve bilim, iyi ve kötü arasında bir savaş. Uzun Ömürlülük, insanların aklını çeliyor ve büyükbaban seni kendi tarafına çekmek için elinden geleni yapacak. Bu işe girişirken her şeyin farkında olmalısın.”

Peter gözleri parlayarak, “Ben *her şeyin* farkındayım,” diye yanıtladı. “Richard Pincen’tan nefret ediyorum. Onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Hayatımda kötü olan ne varsa bunun sorumlusu Uzun Ömürlülük’tür. Bu Anna için de geçerli. Ben de en az senin kadar onu yok etmek istiyorum.”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Pip tekrar oturdu, yüzü yumuşamıştı. “Peki Anna nasıl? Bu işe ne diyor?”

Anna’nın ismini duyunca Peter kızardığını hissetti. “Anna iyi. Uzun Ömürlülük ile savaşmayı benim kadar çok istiyor. Bundan emin olabilirsin.”

“Elbette eminim.” Pip gülümsedi. “Peki, öyleyse bu durumda büyükbabanın rica ettiği gibi pazartesi günü Pincen İlaç Şirketi’nde mesaiye başlıyorsun.”

Peter alçak bir sesle, “Richard Pincen’in söylediği gibi,” diye düzeltti.

“Richard Pincen’in söylediği gibi,” diye tekrar etti Pip.

Peter, “Peki, sonra ne yapacağım? Orayı havaya mı uçuracağım? Yoksa makineleri mi kırıp dökeceğim?” diye heyecanla sordu.

Pip kaşlarını kaldırdı, gözleri hafifçe parlıyordu. “Dikkat çekmemeye çalış, hiçbir şeyi gözden kaçırma. Ve işi iyice öğren Peter.”

Peter’ın hafifçe yüzü asıldı. “Bu kadar mı?”

“Bu hiç de küçümsenecek bir şey değil,” dedi Pip. Ona doğru eğildi. “Peter, her tarafta, Hükümet’in her kademesinde, Uzun Ömürlülük ilaçlarının dağıtımını yapan şirketlerde, hapishanelerde adamlarımız var. Ama Pincent İlaç Şirketi’nin tam kalbine şu ana kadar girememiştik. İhtiyacımız olan bilgiye ulaşacak hiç kimse yoktu. Peter, gözlerin ve kulakların senin en önemli yardımcın olacak. Senin sayende Tanrının kendisine ulaşabiliriz.”

Peter alçak bir sesle, “Tanrı yok. Bunu herkes biliyor,” dedi.

“Evet, yok haklısın. Ancak büyükbaban, insanlığın bu zamana kadar gördüğü en korkunç Tanrı olmak için elinden geleni yapıyor. Sadece güç ve hırsla beslenen bir Tanrı. Hepimizin iyiliği için durdurulması gereken bir Tanrı.”

“Tamam. O hâlde sadece izliyor ve öğreniyorum. Peki, bulmam gereken özel bir şey var mı? İlacın formülüne ihtiyacın var mı?”

“Neden, daha çok yapabilelim diye mi?” Pip gülümserken, Peter’ın yüzü kıpkırmızı oldu. Pip’in yüzü bir anda ciddileşti. “Üzgünüm Peter, gülmemem gerekirdi. İyi bir soruydu, ama hayır, istediğimiz şey formül değil. İsteddiğimiz şey...” Sesi, cümleyi tamamlamak istemiyor gibi kısılmıştı.

Peter, “İsteddiğimiz şey ne?” diye ısrar etti.

“Pincent İlaç Şirketi’nin çıkaracağı bazı yeni ilaçlar için kullanılan ‘kaynak’ları öğrenmek. Ne olduğundan tam emin değiliz. Bir şeylerden şüpheleniyoruz, ama...” Peter düşünceli görünüyordu.

“Ama ne?”

Pip iç geçirdi. “Peter, içimden bir ses Pincent İlaç Şirketi’nin duvarlarının arkasında bir şeyler döndüğünü söylüyor. O profesyonel ve temiz cephenin ardında pis işler çevriliyor sanki. Ama bu her neyse, çok iyi saklıyorlar.”

Peter, “Ne gibi pis işler?” diye sordu.

Pip tekrar gülümseyerek, “İşte senin öğrenmen gereken tam da bu,” dedi. Aniden ayağa kalktı, hareket ederken kaslarının gerildiği görünüyordu. “Seninle iletişime geçeceğim Peter.”

Peter başını salladı ve ayağa kalktı. Orayı terk etmek üzere arkasını dönmüşken birden durdu. Yumuşak bir sesle, “Bunu başaracağız, değil mi?” diye sordu. “Kazanacağız, değil mi?”

Pip elini Peter’ın omzuna koydu. “Eninde sonunda kazanacağız Peter. Ama sanırım bundan önce vermemiz gereken epey mücadele var.”

Peter birkaç saniye için ona baktıktan sonra derin bir nefes aldı. “Bana güvenebilirsin Pip. Ne olup bittiğini öğreneceğim.”

“Güzel.” Pip’in sesi şimdi daha sakindi. Peter’a bir dosya uzattı. “Bunu al. Oku. İyice anla. Sonra yok et. Ve Peter...”

“Evet?..”

“İyi şanslar. Kendine dikkat et. Anna ve Ben’e de iyi bak, olur mu?”

“Elbette.”

Peter odadan çıktı. Koridorda ilerledikten sonra boğuk sesli nöbetçinin önü sıra geçitten dükkâna, oradan da sokağa çıktı. Old Compton Caddesi’nden bu defa Piccadilly’ye doğru yürüdü ve önce kuzeye, Tottenham Adliye Sokağı’na doğru ilerleyen tramvaya, daha sonra da güneye giden başka bir tramvaya atladı. Sonunda, eve gideceği trene binmek için Waterloo İstasyonu’na varmıştı. Kendi kendine, uğraşsınlar bakalım, diye düşündü.

Eğer Hükümet onu izliyorsa –ki bundan emindi– en azından işlerini zorlaştırmak istiyordu.

Surbiton’da trenden indi ve hoşnutsuzca etrafa baktı. Birkaç ay önce Anna’yla beraber Bloomsbury’de, Anna’nın ebeveynlerinin yıllarca mutlu bir şekilde yaşadıkları evde yaşıyorlardı. Harika bir evdi; geniş ve ferah, güneşli ve sıcak, yani Büyük Depo’dan olabildiğince farklı bir yerdi. Ancak ikisi de Yasal olduktan kısa bir süre sonra mektuplar gelmeye başladı, onları resmi ziyaretler izledi. Hepsini aynı şeyi söylüyordu: Ev onlar için çok büyüktü, “daha uygun bir mekânda” daha rahat edeceklerdi. Başta direndiler, ne de olsa ev onların eviydi, Anna’nın ebeveynlerinden miras kalmıştı. Ancak yavaş yavaş, ziyaretler düzenli bir hâl almaya, mektuplar da daha tehditkâr olmaya başladı. Sonunda Peter üzüntüyle, Yetkilileri kızdırmak istemiyorlarsa taşınmanın neredeyse kaçınılmaz olduğunu ve bunun, muhtemelen uğrunda mücadele etmeye pek de değmeyen bir savaş olduğunu Anna’ya anlattı.

Tabii ki Hükümet, onun ve Anna’nın esaretten özgürlüğe kaçışını hiç duyurmamıştı. Onların Yakalayıcıları atlatmış olduklarını ve Artık Deposu’ndan canlı çıkabildiklerini kimsenin bilmesini istemiyorlardı. Anna’nın ebeveynlerinin ve Peter’in babasının ölümü konusunda da sessiz kalmışlardı. Bu konuları hasıraltı etmek ve üstlerini iyice örtmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama böyle hikâyeler kolay kolay ölmezdi. Haber bir kere yayılmıştı, gazeteler Yakalayıcıların ne kadar etkili olduklarını sorgulayan manşetlerle onların resimlerini basmış, “Bir Hayata Karşılık Bir Hayat” politikasını tartışmaya açmışlardı. Hiç kimse dünyanın zaten kıt olan kaynakları üzerinde yeni bir yük istemiyordu; Anna ve Peter ise pek çok kişi için tam da bunu temsil ediyordu. Bu yüzden komşular onları dışlıyor, tezgâhtarlar onlara dikkatlice bakıyor, yanlarından geçenler ise ya merakla gözlerini

dikiyor ya da tamamen görmezden geliyorlardı. Bunlar Peter'ın umurunda değildi. En az herkes kadar orada olmaya hakkı olduğunu biliyordu. Hatta buna herkesten daha fazla hakkı vardı.

Ellerini cebine sokarak günün her saati farklı bir egzersiz çalışması gerçekleştirilen Barış Parkı'ndan geçti. Her taraf koşan, yürüyen, eğilen, kaslarını esneten insanlarla doluydu; güç, enerji ve hayatın sergilendiği büyük bir gösteriydi bu. Ya da aslında ölüm korkusu, diye düşündü Peter, alaycı bir şekilde.

İnsanların tek korkusu ölüm değildi; yaşlanmaktan ve zayıf düşmekten de korkuyorlardı. Bacaklar ve kollar yenisiyle değiştirilebilir; temel organlar yenilenebilirdi. Ama dudakların kenarındaki ince çizgiler, sabah başlayıp bütün gün devam eden bezginlik, her şeyi daha önce yaşamış olma duygusu öyle değildi... Mücadele edilmesi gereken şeyler esas bunlardı. Peter tüm bunları, uyum sağlama danışmanı randevularını beklerken *New York Times*'ta *Genç Kalmak* adındaki günlük ekte okumuştı. Bilim insanları üstlerine düşeni yapmış, gazeteciler de bu konuyla ilgili yazmışlardı; Uzun Ömürlülük ilacından en etkin biçimde faydalanmak, hayatı dolu dolu yaşamak, gençlik enerjisini ve heyecanını sürdürmek bireylerin işiydi.

Peter bunun yerine ağırbaşlılıkla bu işlerden el ayak çekip gençliği gençlere bırakabilirler diye düşündü. Pekâlâ, kendilerine, yani bu hiç bitmeyen ve sıkıcı hayatlarına cesurca bakıp ölümün aslında o kadar da kötü bir fikir olmadığını sorgulayabilirlerdi. İnsanlar kaçınılmaz olanı ertelemeyi öğrendiklerini zannediyor olabilir, ama eğer bu konuda dürüst olurlarsa bu Uzun Ömürlülük cilasının altında aslında çoktan çürümüş olduklarını görebilirlerdi. Taze görünümüne rağmen içi kurt dolu bir elma gibi, son kullanma tarihlerinin aslında çoktan geçmiş olduğunu sonsuza kadar göz ardı edemezlerdi.

Evlerinin bulunduğu sokakta, çirkin ve benzer binalar sıkıcı bir biçimde yan yana dizilmişti. Buna rağmen, 16 numaraya

yaklaşırken üzerinden bir yük kalktığını hissetti, hareketleri sanki bulutların üstündeymiş gibi hafiflemişti. Burası onun eviydi. Peter'a göre, küçük ve kasvetli odaları, alçak tavanıyla bu ruhsuz bina gerçek bir çirkinlik örneğiydi, ama onun için önemli olan bu binanın içinde ne yaşandığıydı. Eve yaklaşırken pencerede Anna'yı gördü; dizlerini karnına çekmiş kanepede oturuyor, kitap okuyordu.

Anahtarı kilide sokmadan önce, onun yerinden fırlayarak kapıya doğru koştuğunu duydu. Anna kapıyı açtı ve gülümseyerek, "Hoş geldin!" dedi. Ancak bu gülümseme yerini hemen asık bir surata bıraktı. "Ama geç kaldın, bir saat önce geleceğini söylemiştin."

"Biliyorum, üzgünüm..." Gözleri parlıyordu, ama alıştığı gibi alçak sesle konuşmaya devam etti. Yeraltı, evde dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmişti, ama Pip evin güvenli olduğundan yüzde yüz emin olamayacaklarını itiraf etmişti.

"Ben uyudu mu?" Anna'nın buruşturduğu burnunu hafifçe öptü. Anna, "Hem de kendinden geçmiş gibi," diye onayladı. "Peki, ne oldu?"

Peter oturma odasına ilerledi ve Anna'nın birkaç dakika önce oturduğu kanepeye çöktü. Yastıklarda onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Anna ile tanışmadan önce aşkı, dostluğu, romantizmi, işte tüm bunları bildiğini zannederdi. Anna'yı kollarına alıp ona ruhunu açana dek, ilk sevişmelerinde onun sessizce ağladığını duyan kadar, aslında hiçbir şey bilmediğini anladı. Şimdiyse bazen ikisi baş başayken, onun saçını kokladığı ve gözlerine baktığı bir anda sanki bilmesi gereken her şeyi, hayatın sırrını biliyor gibi bir hisse kapılıyordu. Bu, Uzun Ömürlülük'ten çok daha güçlü ve kalıcı bir sırdı.

Anna'yı kızdırmak için, "Ne oldu?" diye sordu. Anna şakayla yumruk atar gibi yaptı. Çok alçak bir sesle, "Nasıl gitti?" derken Peter'ın elini tuttu, dikkat kesilmişti.

“İyiymi,” diye fısıldadı. Göz kırparak kanepeden kalktı, mutfağa ilerledi ve su ısıtıcıyı çalıştırdı. Bir anda metalik bir ses oda da yankılandı: “Gerçekten ne kadar sıcak suya ihtiyacınız var? Unutmayın; daha az su, daha az çöp.”

Onu takip eden Anna fısıldayarak, “İyi mi? O da ne demek? Bazen çok sinir bozucu oluyorsun,” dedi.

“Ben mi, yoksa ısıtıcı mı?”

Anna tek kaşını kaldırdı ve “İkiniz de birbirinizden betersiniz!” diye bağırdı.

Peter onu kendine doğru çekerek öptü. “İyiymi,” diye mırıldandı. “Balık oltaya geldi, hikâyeyi yuttu. Daha sonra Pip’i görmeye gittim, her şey tamam.”

Anna gülümsedi, heyecanlı ve tedirgin görünüyordu. Sonra ondan uzaklaştı ve çay poşetlerini fincanlara yerleştirdi. Yüksek sesle, “Pazartesi günü Pincent İlaç Şirketi’nde işe başlayacağın için çok mutlu olmalısın,” dedi. Gülümsemeye devam etmesine rağmen bakışlarındaki gerginlik ve endişe Peter’in gözünden kaçmamıştı.

“Kesinlikle öyleyim,” diye onayladı. Sonra onu yine kendine doğru çekti ve daha şakacı bir sesle, “Ve salı günü kovulup aerobik hocası olarak yeni bir işe başlayacağım,” diye fısıldadı.

Anna da fısıldayarak, “Hayır Peter! Bunu yapmayacaksın, yapamazsın, onu yok etmek zorundasın,” dedi. Aniden geri çekildi ve Peter’in gözlerine baktı; belli ki onun şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Aslında, bunun şaka olup olmadığını Peter da bilmiyordu.

İkinci Bölüm

Pincent İlaç Şirketi nehrin kıyısında, güneybatı Londra'nın en merkezi yerindeydi. Şirket, şehir planlamacılarını ve Hükümet'i, Uzun Ömürlülük'ün Londra'da bir üretim merkezine ihtiyacı olduğuna ikna edene kadar, bu bina enerji santrali, sanat galerisi gibi farklı amaçlarla kullanılmıştı. İnşaat birkaç ay içinde başlamış ve kısa bir sürede, bölgenin en dikkat çeken binası olan koyu renkli koskocaman yapı, Uzun Ömürlülük'ün bembeyaz, devasa tapınağına dönüşmüştü. Bu duvarların arkasında, yüzlerce parlak beyin kendilerini, insanların nihai amacına, sonsuz bir hayata ulaşmasını sağlayacak olan beyaz ilaçların faydalarıyla ilgili söylevler vermeye; üretim, araştırma ve geliştirme çalışmaları yapmaya adanmıştı.

Peter her ne kadar mimarlıkla ilgili hiçbir şey bilmeseydi de etrafında yürürken bu binanın gücünü, azametini ve içinde pek çok sırrı barındırdığını hissedebiliyordu. Titredi, bunun tek nedeni yüzünü donduran soğuk rüzgâr değildi. Burası, Uzun Ömürlülük haplarının yapıldığı yerdirdi. Buradan nefret ediyordu, her zaman nefret etmişti. Ve işte bugün, içeri adım atıyordu. Binanın dışı içeride olup bitenlerle ilgili pek fikir vermiyordu. Kapıları Pincent İlaç armalarıyla süslü, beyaza boyalı laboratuvarın küçük pencereleri aynalı camlarla kaplıydı. Böylece görevlilerin çalış-

malariyla ilgili casusluk yapmak üzere içeri göz atanlar, kendi şaşı gözlerinin ve meraklı ifadelerinin yansıması dışında herhangi bir şey göremeyeceklerdi. Binanın etrafı, birkaç büyük kapı dışında geçit vermeyen, yüksek bir duvarla çevriliydi. Yayalar için ayrılmış olan bir kapının her iki tarafında, sertleştirilmiş cam ve çelik kulübeler içinde konumlanan güvenlik görevlileri bulunuyordu; kapı, kimlik kartlarını okuyan makineler aracılığıyla otomatik olarak açılıp kapanıyordu.

Kendi ülkelerinde ucuz Uzun Ömürlülük hapı için mücadele eden teröristler, birkaç kere Pincen'te bombalama girişiminde bulunmuşlardı. Ancak görünüşe göre, laboratuvarı yıkmak imkânsızdı. Pip'in verdiği dosyada binanın bombaya, yangına, sele ve başka herhangi bir zarara karşı dayanıklı olduğunu okumuştur. Uzun Ömürlülük üretimi, Hükümet için, en önemli konulardan biri olan tarımdan bile öncelikliydi. Hükümet amaçlarını *Rahatlık, Sağlık, Servet ve Öğrenme* olarak açıklamıştı. İnsanlar için önemli olan, anlam ifade eden değerler bunlardı. Önemli olan tek şey, herkesin yaşamasını ve mutlu olmasını sağlamaktı. Peter ve Anna gibilerin ise hiçbir önemi yoktu. Yeni insanlar. Yeni bir hayat. Yetkililer, tıpkı Nuh'un Gemisi gibi yıllar önce iskeleden ayrılmış ve cüretkârca uzaklara yelken açmışlardı. Ne arkada bıraktıkları ne de varabilecekleri korkunç dünya umurlarındaydı.

Ve işte şimdi, burada çalışmaya başlıyordu. Richard Pincen'in huzuruna çıkmadan önce binanın arkasından dolanarak boyutlarını tam olarak anlamak isteyen Peter, binayı çevreleyen duvarın kenarından yürürken bu düşüncenin verdiği hafif ürpertiye bastırırdı. Duvar, yeni cam çerçevelerin içinde pırıl pırıl parlayan posterlerle kaplıydı. Her posterin üst kısmında, Pincen İlaç Şirketi'nin beyaz üstüne lacivert renkli logosu dikkat çekiyordu. İlaç sözcüğünün son harfi olan "ç", küçük bir müdahaleyle, gülen sevimli bir surata benzetilmişti.

Peter kapıya yaklaşırken kendine çekidüzen verdi. Kararlı bir biçimde kapıya doğru ilerledi.

Nöbetçi miskin bir sesle, “Peter Pincet mı?” diye sordu. Zayıf, sıırım gibi biriydi; sol gözünün hemen üstündeki yara izinden birtakım olaylara karışmış olduğu belli oluyordu.

Peter somurttu. Soyadından nefret ediyordu. Hatta tiksiniyordu.

Başını salladı. Görevli onu baştan aşağı süzdü, Peter’ın da onu incelediğinin farkında değildi. Peter’ın tahminine göre aşağı yukarı yüz kırk yaşında olmalıydı.

“Birkaç form doldurmanız gerekiyor.” Adam, Peter’a bir dosya uzattıktan sonra kulübesinin duvarına yaslandı. Hafifçe sırıtıyordu. Sanki Peter’la dalga geçiyordu; oynanan bir oyunun parçasıymış gibi davranıyordu. Peter gözlerini kıstı. Otorite figürlerinden, üniforması ve unvanı nedeniyle herkese ve *kendisine* emirler yağdırma hakkını kendinde gören insanlardan nefret ediyordu.

Tedirgin bir şekilde ismini, adresini, doğum tarihini ve ziyaret nedenini yazarak formları doldurmaya başladı. Görevli, incecik tahtaya dayanmaya çalışırken yaptığı tuhaf hareketlerle eğleniyor gibiydi.

“Sen şu Artık Depolarından birindeydin, değil mi?” Bu bir soru olmanın yanı sıra bir beyanattı. Peter’a gizli saklı hiçbir şeyinin olmadığını hatırlatmanın bir yoluydu.

Peter hızlıca başını salladı. “Doğru.”

Güvenlik görevlisi küçümseyerek dudak büktü. “Şanslısın, değil mi?” Bir yanıt beklemeden devam etti. “Şimdi de Uzun Ömürlülük ilaçları yapmaya başlıyorsun. İlginç bir kariyer hamlesi.”

Peter derin bir nefes aldı ve formu görevliye uzattı. “Şimdi nereye gitmem gerekiyor?”

Görevli kollarını göğsünde birleştirip Peter'ı yukarıdan aşağı tekrar süzdü. Sonra omuz silkerek, "Güvenlik kartın yok, değil mi? Güvenlik kartın olmadan hiçbir yere gidemezsin."

"Güvenlik kartı nereden alınıyor?"

"Danışmadan."

"Peki, danışmaya kadar kart olmadan..."

"Gidemezsin. Tıpkı bir bulmaca gibi." Görevlinin gözleri hafifçe parladı. Peter alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman bütün gün buradayım gibi görünüyor. Peki, sence şuradaki çakılların üstünde mi, yoksa betonda mı oturayım?"

Görevli birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kapıyı açtı. "Bildiğin gibi, burada sadece en iyiler çalışabilir. İnsanlar bir sürü sınavdan geçip yıllarca kadro açılmasını bekliyor. Öyle herkes elini kolunu sallayıp giremez. İçeride kendine dikkat etsen iyi edersin," diye homurdandı. Peter ruhsuz bir sesle, "Kesinlikle edeceğim," dedi. "Bu arada iltifatın için teşekkürler."

"Ne iltifatı?"

"Benim en iyilerden olduğumu söyledin ya! Ne de olsa ben de burada çalışıyorum," dedi neşeyle.

"Dikkatli olsan iyi edersin." Görevlinin sesi bir anda tehditkâr bir tona bürünmüştü. "Çünkü gözüm üstünde olacak. Bir şahin gibi seni izliyor olacağım." Girişe doğru yönelirken Peter'a takip etmesini işaret etti ve binanın önündeki heybetli kapıya doğru yürüdü.

Dışarıda hava hâlâ karanlıktı, ama Jude yorgundu, uyuyamamıştı. İç çekerek zorla yataktan kalktı, üstüne bir pantolon, iki süveter ve bir palto geçirdi. Kapıya kadar, yatak odasındaki küçük, tüysüz halı parçasına basarak ilerledi ve sonra soğuk zeminde küfrederek aşağı indi. Sessizce kendine kahve yaptı ve yukarı geri dönerek bilgisayarın önündeki, her zamanki yerini aldı.

Sıkıntıyla bilgisayara baktı. Canı hiç çalışmak istemiyordu, yeni bilgisayar oyununu denemeyi tercih ederdi. Yirmi birinci yüzyıldan kalma bu antika parçayı, yeni bir platforma uyarlamayı planlıyordu, ama bu iş için paraya ihtiyacı vardı. Dolabın, sürekli sipariş verilmesini hatırlatan ve giderek daha sinir bozucu hâl alan ikazlarına rağmen mutfakta yiyecek hiçbir şey yoktu. Bir an önce doldurmazsa yirmi dört saat içinde enerji tükenecekti.

İç çekerek son projesini aldı ve tembel tembel tuşlara vurmaya başladı. Düzensiz bir işti, ama parası iyiydi. Geliri azalır azalmaz, bir bankanın ya da teknolojiye dayanan bir başka önemli kurumun bilgisayar sistemini çökertiyor, sonra da belli bir ücret karşılığında güvenlik duvarını geliştirmeyi teklif ediyordu. Bu kolay paraydı. Artık piyasada adı vardı, ara sıra işin kendiliğinden geldiği bile oluyordu.

Bankaya para yatırdı, saatini kontrol etti; bir saat geçmişti. Daha önce hazırladığı ve şu an buz gibi olan kahvesinden bir yudum aldı ve casus yazılımı ortaya çıkardı. Kendi geliştirdiği bu yazılımı birkaç ayda bir güncelliyordu. Şimdiki 16. sürüm, her türlü sistemi çökertmeye hazırdı. Hepsini olmasa bile, çoğunu.

İlk bilgisayarını, bundan on sene önce, altı yaşındayken babası hediye etmişti. “Al sana oyalanacak bir şey,” demişti alkol kokan bir nefesle. “Dene bakalım, kullanmayı öğrenebilecek misin?” Hükümet’in bütün kurumları daha az enerji harcamaya yönlendirdiği “Elektronik Durdurma” sırasında ortaya çıkan bilgisayarlardandı. Bunlar daha işlevsel, kelime işlemci programı olan ve mesajlaşma olanağı veren, renksiz, hiçbir şey indirmeye izin vermeyen daha küçük ve daha etkin bilgisayarlardı. Ancak Jude’unki, antika sayılabilecek eski bir modeldi. Çok işlevsel sayılmasa da istediklerini yapabiliyordu. Bilgisayarla, tanıdığı herkesten çok daha iyi yaptığı bir şey keşfetmişti. Hükümet’in aklına bile gelmeyen, onlarınkinden çok daha gelişmiş kod ve program-

lar yazabiliyordu. Bundan etkileneceğini düşünerek bir keresinde babasına da göstermeyi denemişti. Ama İçişleri Bakanlığı'nın Genel Direktörü olan babası bununla pek ilgilenmemiş, çok meşgul olduğunu söylemişti; oğlunun bu ilgisinden sıkılmış gibi görünüyordu. Jude'un bunun bir hediye değil, sus payı olduğunu anlaması çok uzun sürmemişti. Çok da umurunda değildi. Babasının ilgisine ihtiyacı yoktu. Hiç kimseye ihtiyacı yoktu.

Özenle birkaç güvenlik duvarı kırarak dikkatlice internette dolaşmaya, dosya isimleri ve yerleriyle ilgili tahmin yürütmeye başladı. Daha sonra ekranda aniden CCTV monitörlerinden bir görüntü belirdi, zamanlamasının mükemmel olduğunu anlayınca Jude'un heyecandan gözleri büyüdü. Ekrandaki tipi –hem dala-vereci hem kibirli bu yürüyüşü– pek çok yerden tanıyordu. Jude, Peter'ı haber programlarında ve hatta bir kere sokakta bile görmüştü. Ama böyle görmek çok daha iyiydi; tamamen canlıydı.

Görüntüyü büyüttü Peter'ın kendini hiç ele vermeyen ifadesine odaklanırken, “Büyük devrimci nasıl da pes etti,” diye kendi kendine söylendi. Artık Deposu'ndan kaçıp Yakalayıcıların elinden kurtulabilecek birine pek benzemiyordu. Çocukluğundan beri Yeraltı için çalışan biri gibi de değildi. Ama onunla ilgili böyle hikâyeler dolanıyordu. Peter Pincet. Kim olduğunu keşfettiğinden beri bu isim Jude'un peşini bırakmıyordu. Onun varlığı Jude'un hayatını hem değerli kılıyor hem de ona suçluluk duygusu veriyordu. Şanslı olan Jude'du. Bunu biliyordu, ona yeteri kadar sık tekrar edilmişti. Yasal olan kendisiydi. Ama şimdi Peter da öyleydi. Şimdi, neredeyse eşit durumdaydılar.

Jude, Pincet İlaç'ın ana kapısına doğru bakan kameraya tıkladı, hafifçe görüntüye yaklaşarak, binayı çevreleyen kapılara kadar Peter'ı takip etti.

Sandalyesine yaslandı, Peter'ı güvenlik görevlisine yaklaşıırken izledi. Birkaç dakika sonra açılan kapılara doğru ikisi bir-

likte ilerlediler; kapılar, balık yutan bir balina gibi arkalarından kapandı. Merakı giderek artan Jude, ikinci kat bir elbise gibi onu soğuktan daha iyi koruyan paltosunu üstüne geçirdi. Tüm enerji kuponları, kıyafet ve ısınma yerine bilgisayara gidiyordu.

Kahvesini aldı, sonra tekrar yerine koydu. Gözlerini Pincent İlaç'ın kamera sisteminden alamıyordu. Neredeyse aşılabilir kodlarla korunan incelikli bir kurulumdu. Ama bu 'neredeyse' onu Jude'dan koruyamamıştı. Harf büyütme tuşuna tembelce bastı. Bir anda kendini Pincent İlaç binasının arka tarafındaki nehre inen dolambaçlı, ıssız patikaya bakarken buldu. Tekrar tuşa bastı; bu defa Battersea'ye doğru uzanan, ağaçlarla kaplı başka bir patikaya bakıyordu. Her zaman süratle dağıtılan tek tük protestolar dışında, Pincent İlaç'ın etrafı adeta terk edilmiş gibiydi. En yakın cadde bir mil uzaktaydı; oturulabilecek bütün konutlar, Pincent İlaç'ın buraya taşınmasıyla beraber yıkılmıştı. Şimdiye geriye kalan tek şey, arka taraftaki çöplük ve ön taraftaki birkaç ağaçtı. Kapılara ulaşan özel bir yol, binayı çevreleyen başka bir yola bağlanıyordu. Bu yol binanın arkasında, nehre inen bir patikaya bağlanıyor, ön tarafta ise Uzun Ömürlülük ilaçlarını taşıyan zırhlı kamyonların bulunduğu bir ara yolla birleşiyordu.

Jude, bakmaya değer ilginç bir şey var mı diye bir kere daha kameralara göz attı. Kaşlarını çattı. Ön tarafta bir tuhafılık vardı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Jude böyle şeyleri hissetme konusundaki içgüdüleriyle çok gururlanırdı. Yıllarını, babasının tuttuğu pahalı özel hocalardan, ekonomik teori ve ahlaki görelilik dersleri alarak geçirmiş olsa da içgüdülerine her zaman daha fazla güvenirdi.

Önündeki ekranda, ağaçların arkasında beliren birkaç adamın silüetini net olarak görebiliyordu. Asker üniformasına benzeyen, haki renk giysileri vardı; ellerinde, tabanca ve tüfek gibi ölüm saçan silahlar tutuyorlardı. Jude'un kalbi heyecandan fırla-

yacak gibiydi, ama dışarıdan sakın görünüyordu. Kendi kendisine bile canı sıkılmış ve kayıtsızmış numarası yapmayı seviyordu.

Sessizce, dört zırhlı kamyonun görüntüye girişini, Pincen İlaç'ın özel yolundan sağa dönerek ara yola sapmalarını seyretti; motorlarından çıkan gri duman bulutu havaya karışarak kayboluyordu. Jude bir kameradan diğerine geçerek, kamyonların Pincen İlaç binasından gitgide uzaklaşmasını, ana yola çıkana kadar hızlanmalarını seyretti. Sonra, kamyonlardan biri aniden direksiyonu sağa kırdı, birkaç saniye geçince ikinci ve üçüncü kamyon da onu takip etti. Dördüncü kamyon ise şeritler arasında savrulup devrilmeden frene basmayı becerdi ve üçüncü kamyonu çarptı.

Haki giysili adamlar aniden patikada belirdi; Jude sayılarını azımsamış olduğunu fark etti. Küçük bir ordu aniden kamyonlara saldırdı. Kapılara ateş ettiler, kamyonlardaki yükleri dışarı çıkartıp ateşe vermeden önce üstlerine bir şey döktüler. Kamyon şoförleri dışarı çıkmaya kalkışmadı; bunun yerine Jude, onların hummalı bir biçimde telefonda konuştuklarını gördü. Birkaç dakika sonra Pincen İlaç'ın kapılarından başka araçların çıktığı, kamyonlara ve yoldaki keskin kokulu, küçük ateşe doğru hızla ilerledikleri görülebiliyordu. Ama adamlar patikadan ilerleyerek, duvarların arkasından kaybolmaya başlamışlardı bile. Jude'un gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Bu Yeraltı olmalıydı. Sonunda onları iş üstünde görmüştü.

Jude yolu görüntülemek için hızlıca geri gitti; Pincen İlaç Şirketi'ne ait üniformalar içindeki güvenlik görevlileri şoförlerin kamyonlardan çıkmasına yardım ediyor ve ateşi söndürmeye çalışıyorlardı. Görevlilerden birinin bağırarak bir şeyler söylediğini gördü, birkaç dakika sonra iki Yeraltı üyesini patikadan sürükleyerek getiriyorlardı. Adamların etrafı hemen sarıldı, silahlarına el kondu.

Görevlilerden biri telsizle konuştu ve diğer ikisi tutsakların ellerini arkadan kelepçeledi.

Görevli, tutsaklardan birine bağırarak bir şeyler söyledi ve Jude ne olduğunu anlayamadan adam, başından kanlar akarak dizlerinin üstüne yığıldı. Jude nefesini tuttu ve irkilerek geri çekildi. Ama yolun üstündeki hâki renkteki yumaktan ve sızan kandan gözlerini alamıyordu. Adam ölmüştü. Basbayağı ölmüştü. Jude gözlerini kırptırarak diğer güvenlik görevlilerinin dehşet ve tiksintiyle karışık ifadelerine baktı.

Telsizi olan görevli, yüksek sesle bir şeyler söyledikten sonra, gözlerini yoldaşının cansız bedeninden alamayan, yüzü bembeyaz kesilmiş diğer Yeraltı üyesini tuttu. Tutsak bağırıp çağırıyor, sürüklenirken mücadele etmeye çalışıyordu. Ancak, çabası boşunaydı.

Jude arkasına yaslandı, neredeyse zor nefes alıyordu. Uzun bir süre, kıpırdamadan öylece kaldı. Birinin ölümüne tanık olmuştu. Ölümün yaşanmadığı bir dünyada buna tanık olmak onu sarsmıştı.

Ve sonra kendini toparladı. Ne de olsa gerçek böyle bir şeydi. Gerçeklik insanların iddia ettiği kadar önemli bir şey değildi; Jude'a göre insanın kendini içinde bulduğu fiziksel bir durum, sınırlı olarak kontrol edebildiği çevreden başka bir şey değildi. Yeraltı askerlerine dair tüm düşüncelerini kafasından sildi ve Pincen İlaç'ın sisteminden çıkarak, kurmaya çalıştığı "Benim Dünyam" isimli sanal gerçeklik projesine göz atmaya başladı. Sokaklar genç insanlarla doluydu; koskocaman parklarda bir tane bile yaşlı insana rastlanmıyordu. Onların yerine, gençler futbol oynuyor, şakalaşüyor, sigara içip polisler tarafından itilip kakılmadan cep telefonu ile konuşuyorlardı. Sırtarak her zamanki yerine, hükümranlığı altındaki toprakları izleyebileceği

bir banka oturdu. Kızıl saçlı kız arkadaşının gülümseyerek onu beklediğini biliyordu. Mini kot eteğiyle çok çekiciydi.

“Merhaba, Jude2124. Seni özledim, nerelerdeydin?” Sesi baştan çıkarıcıydı.

Jude2124 sırtarak, “Boş ver. Önemli olan şimdi burada olmam,” diye yanıtladı.

Peter neler olup bittiğini anlamak için arkasına baktı. Ana yoldan gelen bir çarpışma sesi duymuştu, ama birkaç yüz metrelik mesafe ve yüksek duvarlar herhangi bir şey görmesini engelliyordu. Görevli ona döndü ve alaycı bir tonla, “Korktun mu yoksa? Ufak bir patlama ödünü mü patlattı?” dedi. Peter yanıt vermedi. Ellerini cebine soktu ve görevlinin kartı makineden geçişini, ellerini cam bir levhaya bastırışını ve gözlerini elektronik bir alete taratmasını izledi. Sonunda ağır kapılar, arka tarafta yukarı doğru uzanan dört devasa yürüyen merdivenin bulunduğu bir lobiye açıldı. Bir adam Peter’a ve ciddi bir ifade takınmış olan görevliye doğru yaklaştı. Peter kaskatı kesildi; bu Richard Pincent’ti. Görevli kısaca selam verdi. Adam, “Peter,” dedi, belli belirsiz bir gülümsemeyle, “bana bir dakika izin verir misin? Dışarıda küçük bir tatsızlık var da.” Görevliye döndü, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Hemen işinin başına dönmen gerekiyor. Kod X mesajı verildi.” Acımasız bir yüzü olan görevli başını salladı ve arkasını döndü. Hızla arka kapıya doğru ilerlerken cebinden çıkardığı telsizi dinlemeye başlamıştı.

Peter onun gidişini izledi ve küçük bir telefona benzeyen ufak bir cihaza emirler yağdıran büyükbabasına doğru döndü. Alçak bir sesle konuşuyordu, dedikleri anlaşılmasa da sesindeki gergin-

lik hissediliyordu. Sonra telefonu cebine koydu ve tekrar Peter'a bakarak gülümsedi.

“Hadi gidelim,” derken kolunu Peter’ın omzuna koydu. “Pincen İlaç’a, dünyanın en gelişmiş laboratuvarına hoş geldin. Dünyadaki tüm bilim insanlarının göz bebeği. Yeni dünyana hoş geldin.”

Üçüncü Bölüm

Lobi, dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Burası, dikkat etmediği takdirde, insanı bir çırpıda yutuverecek, kendini bir kar tanesi kadar önemsiz hissettirecek bir yerdi. Yürüyen merdivenlerin birinden çıkan büyükbabasını takip ederken mekânın büyüklüğünden etkilenmemek için elinden geleni yapıyordu. Her taraf yüzlerce metre yükseklikte duvarlar, bilimsel şemaları yansıtan dev ekranlarla kaplıydı; her şey nasıl da bembeyaz, tertemiz ve el değmemiş gibiydi.

Büyükbabası dramatik bir tonla, “Etkileyici, değil mi?” diye sordu. “Burası neredeyse yüz yıllık. Ama beni hâlâ etkileyebiliyor.”

Peter hevesli görünmeye çalışarak başını salladı. Bir taraftan etrafı kolaçan ediyor; kameraları tespit etmeye, Pip’in önemli bulacağı şeyleri gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Ortalıkta Artık Depolarının hiç fotoğrafı olmadığını, Uzun Ömürlülük’ün karanlık yüzüne ait hiçbir şeyin gururla sergilenmemiş olduğunu fark etti. Büyükbabası elini yakalayıp birkaç saniye tutunca Peter bir an için kendini, Pincet İlaç’m gözetleme sisteminin aklından geçenleri okuyabilecek donanımda olup olmadığını düşünürken buldu. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

“Bu taraftan.” Yürüyen merdivenin sonuna gelmişlerdi. Önlerinde, sağa ve sola doğru genişleyen uzun bir koridor uzanıyordu. Büyükbabası önce sola döndü; birkaç adım sonra sağa dönerek uzun bir koridora daha saptı. Peter’ı, kabul yerinin bulunduğu avluya yukarıdan bakan devasa, cam bir bölmeye doğru yönlendirirken, “Yolunu bilmezsen buralarda kaybolmak çok kolaydır,” dedi. Cepheyi kaplayan kocaman cam pencerelerden odalar ve laboratuvarlar görünüyordu.

Çevik adımlarla yürürken sağ tarafı işaret etti, “Burası ana üretim alanına gider. Tabii ki orayı görmek mümkün değil. Çok iyi korunduğu için pencereleri yok. Görebildiğin yer, her tabletin üstüne Pincent İlaç logosunun basıldığı son işlem alanı.” Art arda dizili, vızır vızır çalışan makinelerden binlerce beyaz tablet dökülüyordu. Makinelerin etrafında operasyonları denetleyen, kalite kontrolü yapan kadın ve erkeklerin işlerine yoğunlaştıkları yüzlerinden belli oluyordu. Biri başını kaldırdı, Richard’ı görünce hemen gözlerini kaçırdı ve sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi hemen yanı başındaki makineyi incelemeye başladı.

Richard yürümeye devam ederek, “Orası çok önemli bir oda,” dedi. “Logo, ilaçların gerçek olduğunun bir garantisi. İşte burası da araştırma laboratuvarlarımızdan biri.”

Burası mikroskoplara, ekranlara ve deney tüplerine bakan beyaz önlüklü insanlarla dolu devasa bir laboratuvardı. Peter, “Ne yapıyorlar?” diye sordu.

Richard bir kakhaha attı, “Geliştirme çalışmaları yapıyorlar tabii ki! Dünya olduğu yerde saymıyor Peter. Her zaman daha iyisi vardır.”

Peter başıyla onayladı. “Peki, işe yaradıklarını nereden biliyorsunuz? Yani, ilaçları kimler üzerinde deniyorsunuz?”

Büyükbabası çok kısa bir an için duraksayıp sonra tekrar yürümeye devam etti. Baştan savma bir tavırla, “Kapsamlı test

programlarımız var. Bilirsin, insanlar para için her şeyi yaparlar,” diye ekledi.

Peter, “Kök hücre kullanıyorsunuz, öyle değil mi? Peki, bu kadar büyük miktarı nereden buluyorsunuz?” diye sordu.

Büyükbabası aniden durdu. “Çok soru soruyorsun.”

Peter’in tüyleri diken diken oldu. Daha şimdiden çok mu soru sormuştu? Yoksa büyükbabası bir şeyden mi şüphelenmişti? “Öğrenmek istiyorum sadece,” dedi.

Richard duraksadıktan sonra kafa salladı. “Evet, evet haklısın... Bu durumda, en doğru insanla konuşuyorsun. Şimdi beni takip et.”

Peter onu takip ederken geçtikleri her koridora, her kapıya ve yanından geçen herkese dikkatle bakarak bunları aklına kaydediyordu. Sonunda Richard bir kapı açtı; bir seminer odasına gelmişlerdi.

Büyükbaba, “Biraz tarihçesinden söz edeyim,” dedi. “Burada oldukça kapsamlı bir eğitim programı veriyorduk, öğrenciler Yenilenme ve Uzun Ömürlülük ile ilgili bilgi sahibi oluyordu. Tabii o zaman henüz üniversitelerimiz vardı. Şimdi eğitim programları, göreve başlama ve yabancı heyetler için bu odayı kullanıyoruz. Katılmak istersen farklı eğitim programlarımız var.”

Peter kendisinden bir yanıt beklenmediğini hemen fark etmişti. Büyükbabası eline bir paket tutuşturdu; gözlerini hiç ayırmadan ona bakarken Peter, kendini kutuyu açmaya mecbur hissetti. Pincent İlaç’ın tarihçesinin yer aldığı birkaç sayfada, kutucuklar içinde vurgulanan basmakalıp bilgilere göz attı.

Bunları Biliyor muydunuz?

- Her Uzun Ömürlülük tableti iki haftada üretiliyor.
- Pincent İlaç’ta dünyanın en iyi, 5000’den fazla bilim insanı hayat kalitenizi iyileştirmek için çalışıyor.

- *En yüksek düzeyde fayda için doktorunuz her sene aldığınız dozu gözden geçirmelidir.*

Bunları Biliyor muydunuz?

- *Pincent İlaç dünya çapında 100'den fazla ülkeye Uzun Ömürlülük ilacı sağlıyor.*
- *Pincent İlaç ilk Uzun Ömürlülük ilacını 2015 yılında geliştirdi ve hâlâ dünya çapında patent haklarına sahip.*
- *Pincent İlaç'ta her Uzun Ömürlülük tableti, üretim hattından çıkmadan önce kalite kontrolden geçirilir.*

Richard Pincent müşfik bir ifadeyle gülümsedi, “Şimdi kendine oturacak bir yer bul da işe koyulalım, tamam mı?”

Peter paketi kapattı ve odanın ortasında bir yere oturdu. Küçük, aşağı indirilebilen bir sandalyeydi ve etrafında bunun gibi hepsi boş yaklaşık yüz sandalye vardı. Oturur oturmaz tiyatro salonu karanlığa gömüldü ve öndeki ekran aniden canlandı.

“Pincent İlaç ve Hücre Araştırmaları Enstitüsü'ne hoş geldiniz. Bu çatı altında, binlerce bilim insanı son teknolojiyi kullanarak hücrelerin sahip olduğu muhteşem potansiyeli araştırıyor. Pincent İlaç'ın insan hastalıklarını iyileştirmek için uyarladığı hücreler bunlar. Hastalıkları yenmek ve kapanmaz gibi görünen yaraları iyileştirmek için bizim oluşturduğumuz hücreler. İnsanoglunun başına gelen tüm hastalıklara nihai bir çözüm bulmamızı, sadece tıbbi ve bilimi değil, toplumun tümünü dönüştürmemizi sağlayan bilimsel atılımları mümkün kılan hücreler. Uzun Ömürlülük yuvasına, insanoglunun geleceğini barındıran bu yuva hoş geldiniz...”

Ekranı, Peter'in büyükbabası kameraya yaklaştı.

“Tanık olmak üzere olduğunuz şeyin mucizeden aşağı kalır bir yanı yok. Bu bir devrim. O kadar büyük bir değişim ki, insanlığın

şu ana kadar olan diğer tüm başarılarını gölgede bırakıyor. Sonsuz yaşamın sırrını keşfetmek üzeresiniz.”

Kışkırtıcı bir müzik başladı ve Peter yerinde huzursuzca kıpırdandı. Gerçek büyükbabasının hâlâ odada olup olmadığını anlamak için arkasına baktı, ancak karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu; döndü, ekranda küre biçiminde birkaç küçük kitlenin resmedildiği bir çizim vardı.

“Kök hücre.” Büyükbabasının sesi gürledi. “Çok küçük, ama çok etkili. Yirminci yüzyılda bilim insanları bu ufacık hücrelerin nasıl bir potansiyele sahip olduğunu sadece tahmin edebiliyorlardı. Her sene milyonlarca insanı yok eden hastalıkların çaresi, felçlilerin tekrar hareket edebilmelerini sağlayan ilaç. Organ nakli için gerekli organları üreten hücreler. Dünyanın her yerinde bilim insanları bu ufacık hücrelerin sırrını çözmek ve sahip oldukları kapasiteyi kullanmak için birbirleriyle yarışyordu.”

“Ancak bir adam, daha ileriye gördü. Bir adam sadece hastalıklara çare bulmak ve hastaları iyileştirmek istemiyordu. Bir adam, hücre tedavisinin iyileştirici gücünün ötesini gördü. Bir adam, insanoglunun kaderinin ayrılmaz biçimde kök hücrenin gücüne bağlı olduğunu gördü. Doğru hücrelerin, doğru bir bileşimle doğru bir şekilde kullanıldığı takdirde sadece hastalıklara değil, en önemli insanlık durumuna da çare olacağından adı gibi emindi. Ölümlülüğe çare bulabileceğini biliyordu.”

Kısa bir duraklamadan sonra kamera, kitlelerden birinin içine doğru hareket etti.

“Peki, bunu nasıl yaptı? Her şey bu arkadaşların yardımıyla yapıldı. İşte huzurlarınızda kök hücre!” Büyükbabasının sesi şimdi daha neşeliydi. “Bu zeki yaratık, vücuttaki herhangi bir hücreye dönüşebiliyor. Karaciğer hücresi, kan hücresi, omurilik hücresi, fark etmez. Zararları tamir edebiliyor, yaşlanan hücrele-

rin yerine geçmek için üreyebiliyor, kanserli hücrelerin gelişimini engelleyebiliyor.”

Kitlenin üstünde bir yüz oluştu; dans ederek farklı organların içine başarıyla yerleşirken hâinden memnun, sürekli gülümsüyordu.

Sonra kitle kayboldu ve sahneye tekrar büyükbabası geldi. Bu defa sürgülü kapısından beyaz önlüklü adamların geçtiği, beyaz bir bölmenin önündeydi. “Bu hücreler yirminci yüzyıldan bu yana biliniyor olsa da sadece Pincet İlaç, onların kapasitesini açığa çıkarmayı başararak insanlığın tanıdığı en güçlü ilacı yarattı: Uzun Ömürlülük.”

Peter’in büyükbabası tekrar yok oldu ve onun yerine kırışık yüzlü, beyaz saçlı iki yaşlının iki büküm sokakta yürürken görüldüğü bir film başladı. Peter bu görüntü karşısında istemsiz bir şekilde irkildiğini fark etti.

Büyükbabasının sesi güledi. “Yaşlılık binlerce yıldır, insanoglunun önlenemez kaderi oldu. Duyma, görme, esneklik, dinçlik gibi en temel işlevlerin yitirilmesi. Bellek kaybı ve beyin kapasitesinin azalması. Önce hastalık, daha sonra ölümle sonuçlanan yavaş ve acı dolu bir yıkım süreci. Seksen yıl, uzun bir yaşam sayılıyordu. İnsanlar altmış yaşına geldiklerinde çalışmak ve topluma katkıda bulunmak için çok yaşlı sayılıyorlardı. Bu artık doğru değil.”

Ekrana, parkta futbol oynayan erkeklerin görüntüsü geldi. “Eskiden insanlar cesaretlerini yitiriyorlardı, şimdi ise Yenilenme var. Eskiden insanlar düşkünlüğü kabul ediyorlardı, şimdi ise gelişmiş bir hayatın tadını çıkarıyorlar. Doğa bilimci Dr. Albert Fern, kök hücrelerin gerçek potansiyelini keşfettiği o unutulmaz gün tarihin akışını değiştirdi.”

Bir duraklama daha oldu ve Peter’in ekran üstündeki büyükbabası gözleri parlayarak odayı inceledi. Yüzüne biraz daha al-

çok gönüllü bir ifade yerleşirken hikâyeyi anlatmaya başka bir ses devam etti. “Ne yazık ki, Dr. Fern, Yenilenme’yi daha fazla geliştirebilecek kadar uzun yaşamadı. Ancak onun ölümünden sonra damadı ve Pincent İlaç’ın kurucusu Richard Pincent kök hücrelerin faydalarını dünya çapında herkese yayabilmek için yorulmak bilmeden çalıştı...”

Peter’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Richard Pincent, Albert Fern’in damadı mıydı gerçekten? Bu, onun Peter’in büyük büyükbabası olduğu anlamına gelirdi. Tüm bunların sorumlusu olan bu adamla akrabaydı. Bu düşünceyle ürperdi.

Ekranda yine orijinal açık-laboratuvar çekimleri ile Pincent İlaç belirdi. Bu defa, Peter’in büyükbabası bilim insanlarının arasında yürürken, dış ses anlatmaya devam etti: “... o günden beri, bu yüce gönüllü şirket, Uzun Ömürlülük’ü, tarih yazan ve hatta tarihi aşan bu ilacı insanlık namına dağıtmaya devam ediyor. Dünyanın dört bir yanında bilim insanları ilacı taklit etmeye, formülünü bulmaya çalıştılar, ama tüm çabaları boşa çıktı. Ve bugün Pincent İlaç’taki bilim insanları ilacın yenilenmesi, formülün geliştirilmesi ve yaşam kalitesinin artmasına yönelik daha farklı yöntemler keşfetmek için çalışmaya devam ediyor. Pincent İlaç, dış çürüğünden yapay organa kadar her konuda bilimsel bir lider konumunda. Herkes için daha iyi bir dünya arayışımızdan asla vazgeçmeyeceğiz.”

Kamera birkaç koridorda gezinip ön kapılardan geçtikten sonra tüm binanın görüntüsü ekranı kapladı. Ancak ne binayı çevreleyen beyaz duvar, ne kapılar ne de güvenlik görevlileri görünüyordu.

Dış ses, “Pincent İlaç bilimdir,” dedi. “Pincent İlaç gelecektir. Sizin ve bu gezegendeki herkesin geleceğidir. Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Ziyaretinizden memnun kaldığınızı umuyoruz.”

Ekran kararı ve zeminde beyaz sözcükler belirdi: *Uzun Ömürlülük ve Yenilenme, Pincen İlaç Limited Şirketi'nin tescilli markalarıdır. İzinsiz kopyalama, taklit etme veya tescil hakkının ihlal edilmesi durumlarında hukuki işlem başlatılacaktır.* Sözcükler yavaşça kayboldu ve Peter, kendini boş bir ekrana bakmış hâlde buldu. Işıklar yandı. Peter arkasını döndü, büyükbabası oturduğu sıranın en sonunda, ayakta duruyordu. “Evet, nasıl buldun?” diye sordu.

Peter’ın aklı yüzüğündeydi; üstüne “AF” harfleri kazınmış olan yüzüğünde. “Çok... ilginçti,” diye yanıtladı Peter.

“Öyle, değil mi?” Büyükbabasının sesi heyecanlıydı, ancak sanki aklı orada değilmiş gibi bakıyordu, başka bir şey düşünüyor gibiydi. Düşünceli bir tonla, “Biliyorsun, Peter, burada keşfedeceğin çok fazla şey var.”

Peter kendi kendine gülümsedi. Pip’in hatırına her şeyi keşfedebilmeyi umuyordu.

“Söyle bakalım Peter. Neden iş teklifimi şimdi kabul etmeye karar verdin?”

Peter hiç beklemediği bir anda gelen bu soru karşısında afalladı.

“Ben...” Tam bu soruya yanıt olarak hazırladığı konuşmayı yapmaya başlarken büyükbabası el hareketiyle onu susturdu.

Baştan savar bir tavırla, “Tamam, zaten biliyorum” dedi. “En azından mektubunda yazdıklarını ve danışmanına söylediklerini biliyorum. Ama anlatılanlara her zaman inanmamalıyız, değil mi Peter?”

Peter kararsızca baktı. “İnanmamalı mıyız?”

“Hayır.” Büyükbabası gülümsedi. “Zihnimi hep uyanık tutmaktan hoşlanırım. Sana şunu söyleyeyim. Burada iyi vakit geçireceğinden ve sana sunulan olanaklardan en iyi şekilde faydalanacağından eminim. Ama eğer çizgiyi aşarsan, canımı sıkacak

herhangi bir şey yaparsan buna pişman olacağın konusunda sana söz verebilirim.”

“Tamam. Her şey gayet açık.”

Richard kahkaha attı. “Evet, Peter, öyle.” Sonra yüzü ciddileşti. “Bir şey daha var.”

Peter, “Nedir?” diye sordu.

“Uzun Ömürlülük kalıcı olarak burada. Herkes kalıcı olarak burada. Dünya artık böyle bir yer ve bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Anlaşıldı mı?”

Peter ne yanıt vereceğine karar vermeye çalışırken birkaç saniye için büyükbabasının yüzünü inceledi. Sonunda kararlı bir ifadeyle büyükbabasına baktı. “Kesinlikle. Ve sizin canınızı sıkmak gibi bir niyetim yok. Burada çalışma fırsatına sahip olduğum için çok memnunum, hepsi bu.”

Richard birkaç saniye için gözlerini ondan ayırmadı ve hafifçe kafasını salladı. “Güzel, bu çok güzel.”

Konferans salonundan çıkmak üzere Peter’a yolu gösterdi ve sessizce koridordan aşağı tekrar yürüdüler. Mavi bir kapıya geldiklerinde, “Artık seni hocanla, Dr. Edwards’la tanıştırma zamanı geldi,” dedi. “Çok zorlanmayacaksın. Pincentlar doğuştan bilim insanıdır...” Kapıyı itirmek için elini kaldırdı ve Peter içeri girmek üzere onu takip ederken bir anda kendini filmde gördüğü laboratuvarın içinde buldu. Ama şimdi çalışma birimlerinin hepsi boştu.

Büyükbabası, onun somurttuğunu fark edince gülümsedi. “Binanın doğusunda yeni bir tesis kurduk; daha büyük ve daha iyi bir tesis. Burası ise artık eğitim sahası olarak kullanılıyor. Burada istediğini öğrenebilir ve istediğin ne varsa deneyebilirsin. Ve bu da...” Onlara doğru hızla gelen uzun boylu, zayıf adamı gösterdi. “En üstün bilim insanlarımızdan biri olan, Eğitim Programı Sorumlusu Dr. Edwards. Önümüzdeki altı ay süresince se-

nin hocan ve rehberin olacak, o yüzden bence onun kara listesine girmemende fayda var.”

Büyükbabası riyakâr bir yumuşaklıkla ve neredeyse üstünlük taslar bir tonla konuşuyordu, ama Dr. Edwards bunun farkında değil gibiydi; alçakgönüllülükle gülümsedi. Samimi bir biçimde, “Bunu hiç kafana takmana gerek yok Peter,” dedi. “Seninle tanıştığıma çok ama çok, memnun oldum. Büyükbaban bana seninle ilgili her şeyi anlattı.”

Peter dikkatlice ona baktı ve kafasında bir resmini oluşturmaya koyuldu. Çatık kaşlarını, boyamakla uğraşmadığı belli olan gri saçlarını, zeki gözlerini ve rahat vücut dilini aklına kazıdı. Elli yaşında sanılabiliirdi, ama Peter onun en az iki kat daha yaşlı olduğunu tahmin etti. Akıllı, içe dönük ve işine tutkuyla sarılan biri görüntüsü veriyordu.

Peter, “Merhaba, tanıştığımıza ben de memnun oldum.” dedi.

Doktor Edwards, “Peki, bilimle aran nasıl Peter? Uzman mısın, yoksa sadece temel düzeyde bilgi sahibi misin?” diye sordu.

Peter bir kaşını kaldırdı. “Sanırım ‘temel düzeyde’ demek yerinde olur.”

Dr. Edwards başını salladı. “Güzel. Bazen insanlar çok şey bilince, bildiklerini silmeleri için çok fazla zaman harcamamız gerekiyor. İnsanların bildiği şeylerin çoğu geçerliliğini yitirmiş, bugün için yararı olmayan bilgiler. Sıfırdan başlamak çok daha kolaydır.” Peter, iyi niyetli, samimi bir yüzü olduğunu düşündü. Uzun Ömürlülük ilacı ile bağlantısı olmasa ondan hoşlanabiliirdi bile.

Richard Pincent, “Peki, o zaman sizi baş başa bırakayım,” dedi. “Peter, tüm dikkatini ver, olur mu? Dr. Edwards’ın sana öğreteceği çok şey var.”

Peter sessizce başını salladı ve büyükbabası kapıyı arkasından kapatana kadar gözleriyle onu takip etti.

“İyi bir öğrenci olacağından eminim.” Dr. Edwards gülümsedi, “Ne de olsa kanında var bu.”

Peter, “Ama pek büyükbabam gibi değilim ben,” diye omuz silkti.

“Büyükbaban mı?” Dr. Edwards kaşlarını çattı. “Yok, hayır, ben büyük büyükbabanı, Albert Fern’i kastetmiştim. Gelmiş geçmiş en büyük bilim insanı.”

Peter huzursuzca yutkundu, sonra hevesli bir ifade takınmaya çalışarak Dr. Edwards’a baktı: “Peki, nereden başlıyorum?”

Dördüncü Bölüm

Adam tuhaf bir mekanizmaya, kollarından çarmıha gerilmiş gibi ite kaka bağlanırken aynalı camların arkasında saklanan Richard Pincet olan biteni izliyordu. Güvenlik biriminin başındaki adam Derek Samuels yumuşak bir sesle, sanki umurundaymış, sanki yaptığından hoşlanmıyormuş gibi, “Anlamışa benzemiyorsun,” dedi. “Canını yakmak istemiyorum. Seni böyle görmek beni mahvediyor. Ama bilmek istediklerimi anlatmazsan seçme şansım yok. Buradaki diğer görevliler acı çektirmeye bayılırlar. Onlara engel olamayacağım.”

Bağlı olduğu mekanizma kollarını yuvalarından yavaş yavaş dışarı doğru çekerken adam yüzünü korkunç bir acıyla buruşturdu.

Sıktığı dişlerinin arasından tısladı, “Size hiçbir şey anlatmayacağım. Bunu yapamazsınız, bu yasal değil. Hükümet...”

Derek yumuşak bir sesle, “Hükümet’in umurunda bile değilsin,” dedi. “Sen o yasaya dahil değilsin; Anti-Terör yasası Pincet İlaç’ın güvenlik görevlilerine, Yeraltı için çalışanlardan bilgi koparmak için ne gerekiyorsa yapma yetkisini veriyor. Sana ne istersem onu yapabilirim. Ve bunu yapacağımdan emin olabilirsin.”

Makineyi kumanda eden diğer görevliye işaret verdi; kolları biraz daha çekilen tutsak haykırdı.

“Sadece Yeraltı genel merkezinin yerini bilmek istiyorum. Bu çok kolay bir soru.” Üzüntülü bir biçimde başını salladı. “Söyle ve hemen serbest kal.”

Tutsak vahşi gözlerle ona baktı. “Asla,” diye bağırdı. “Asla!”

Derek başını salladı ve odayı terk etti; birkaç dakika sonra Richard’ın yanındaki kapı açıldı ve Derek’in yüzü belirdi. “Ne yapmamı istersin?” diye sordu.

Richard iç geçirdi. İnsanlar onun engellenemeyeceğini neden anlamıyorlardı? Kaybedecekleri kaçınılmazken neden onunla mücadele etmekte ısrar ediyorlardı? Yeraltı, şirketinin başarısına gölge düşürebileceğine gerçekten inanıyor muydu? Bir kereliğine bile olsa onların puan kazanmasına izin vereceğini mi düşünüyorlardı gerçekten? “Onu araştırma laboratuvarına götürün,” dedi umursamazca. “Eminim organları bize kendisinden daha fazla şey söyleyecektir.”

“Haklısınız.” Derek odayı terk etti ve camın diğer tarafında tekrar belirdi. “Araştırmaya gidiyorsun,” dedi soğukkanlı bir sesle. Tutsak, gözlerini ona dikmişti. “Araştırma mı? O ne demek?”

“Konuşmadığına göre işimize yaramazsın demek. Ama neyse ki vücudun hâlâ işe yarar. Organlarını alacaklar. Deney yapmak için organlara, inceleme için hücrelere ihtiyacımız var. Seni kesip içini açtıkları zaman, bilim insanları senden bana oranla daha fazla yararlanacaklar.”

“Kesmek mi?” Tutsağın yüzünün beyazlaştığı görülüyordu. “Bunu yapamazsınız. Haklarım var...”

Richard Pincet, tutsağa bizzat bakmak için dayanamayarak bölmesinden çıktı. “Hiçbir şeyin yok.” Ahşap mekanizmaya

arkadan yaklaşınca tutsağın sıçramasına neden oldu. “Sen bir zavallısın. Bu sabah Uzun Ömürlölük’ü yok etmeye çalıştın ve başarısız oldun. Yeraltı her zaman başarısız olacak. şimdi, Richard Pincent’ı öfkeliendirenlere ne olduğunu öğreneceksin. Seni yok edeceğim.”

Tutsak, “Kimsin sen? İnsanlığına ne oldu senin?” diye umutsuzca bağırdı. Richard tuhaf bir biçimde adama baktı. “İnsanlığım mı? Hayatı yok etmeye çalışan ben değilim, baskınlarınızla Uzun Ömürlölük’ü yok etmeye çalışan sizlersiniz.”

Adam, “Bakın, bir karım var. Lütfen bunu yapmayın,” diye yalvardı.

Tutsağı götürmeye yardım etmek için daha fazla görevli içeri girerken Derek, cılız bir sesle, “Senin gibi bir ahmakla evlendiği için senden de aptal olmalı,” dedi.

Richard Pincent için bu kadarı yeterliydi; tutsağın çığlıklarına aldırmadan odadan çıktı ve üst kattaki ofisine girdi. Hemen pencereye yaklaştı ve dışarı bakmak için kalın kadife perdeleleri açtı. İki yüz metre kareden büyük ve normalin iki katı tavan yüksekliğiyle, ilk kez görenlerin nefesini kesen Thames Nehri manzaralı bu oda üçüncü kattaydı. Bu konumu dikkatle seçmişti. Çok yüksekte olsa nehri hiç göremeyecekti, çok alçakta olsaydı nehrin diğer kıyısındaki binalar ışığını kesecekti. Katın, manzarası mükemmeldi. Burası ona ne kadar önemli, ne kadar başarılı olduğunu hatırlatıyordu. Burada, insanları baskı altında tutarak, etkileyerek ve onlara kötü davranarak geçirdiği yılların karşılığını aldığından, çabalarının boşa çıkmadığından emin oluyordu.

Düşünceli bir hâlde masasına oturduğunda telefon çaldı. Özel hattını çok az kişi bilirdi: Sadece Richard’ın işine yarayacak olanlar, ona bir şekilde yardım edebilecek kişiler.

“Richard Pincent,” diyerek telefonu açtı.

“Richard merhaba, ben Adrian,”

“Adrian, nasılsın?”

Arayan Devlet Bakanı Yardımcısı, Hükümet’in ikinci adamı, Adrian Barnet’ti. Kısa boylu, tıknaz bir adam olan Adrian, Richard’ın üniversiteden okul arkadaşıydı. İki yılardır farklı nedenlerle arkadaşlık etmişlerdi; tabii, Richard’ın herhangi birini arkadaş sayması ne kadar mümkün olabilirse...

“Uzun Ömürlülük’e yapılan bu saldırılar,” Adrian’ın sesi endişeliydi, “sence devam edecek mi?”

Adrian bu sabahki baskını biliyor olamazdı. Hükümet’in hep birkaç adım geriden gelmesi Richard’ın işine geliyordu. “Onlar münferit olaylardı,” dedi tonuna dikkat ederek. “Doğal olarak güvenlik önlemlerini arttırdık. Bundan sonra o tip sorunlar yaşayacağımızı zannetmiyorum.”

“Bu durum kafalarda bazı soru işaretleri yarattı,” diye devam etti Adrian. “Uzun Ömürlülük dahilinde yaşanacak bir sorun ya da sorun olarak algılanan herhangi bir şey güvenilirliği yerle bir eder. Geçen ay Finans Endeks’inde yaşanan yirmi puanlık kayıp doğrudan Pincent İlaç’ın sorunlarıyla ilişkilendirildi, biliyorsun.”

Richard, suratını ekşiterek yanıtladı: “Sorun yok. Hemen çözüme kavuşturulan kısa vadeli değişikliklerdi sadece. Hassas noktalarımızın üstesinden gelmiş durumdayız.”

“Aslında, Richard, herkes bir konuyu konuşup duruyor. Bu sabah torununun adı sık sık anıldı. İnsanlar senin ona iş teklif etmiş olmandan rahatsızlık duyuyorlar. Onun Yeraltı bağlantılarından ve şu Artık kızla olan ilişkisinden endişeleniyorlar. O tehlikeli biri. Endişe verici olan, gelişim çağlarını ailesi tarafından beyni yıkanarak geçirmiş olması...”

Richard soğuk bir sesle, “Endişe bu, öyle mi?” dedi. Konuşmaya devam ederken, bir düğmeye bastı ve ekranda Peter, Dr. Edwards ile birlikte, laboratuvardaydı.

Adrian, Richard’ın sesindeki alaysı tonu fark etmeden devam etti. “Demek istediğim, torunun devrim hareketinin simgesi. Anti-Terör Birimi’ne göre asiler onu bir sonraki neslin babası ilan etmiş durumdalar. Onu ve şu Artık kızı.”

“Sonraki neslin babası mı?” Sözcükleri adeta tükürmüştü. “Pekâlâ, Adrian, eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman onun nerede olması daha akıllıca sence? Yeraltı ile iş birliği yapacağı sokaklarda olması mı, yoksa her hareketini izleyebileceğim Pincen İlaç’ta olması mı? Sence ben bir geri zekâlı mıyım Adrian? Bir aptal mıyım?”

Adrian telaşla, “Hayır!” dedi. “Tabii ki hayır. Ama işte, bilirsin, insanlar böyle şeyleri merak ederler.”

“Hayır, Adrian, bilmem.” dedi Richard öfkeyle. “Ama beni iyi dinle. Eğer Peter’ın, Hükümet yetkilisi arkadaşlarının ya da herhangi birinin, Pincen İlaç’a engel olmasına izin vereceğimi zannediyorsan, o zaman başına daha çok iş açılır. Anladın mı?”

“Evet, tabii ki, ben...”

Richard sözünü kesti. “Peter artık benim yanımda çalışıyor. Ve Bildirge’yi imzalayıp Uzun Ömürlülük’e sahip çıktığı zaman, Yeraltı hareketi un ufak olacak.”

“Bildirge’yi imzalıyor mu?” Adrian’ın nefesi kesildi.

“Tabii ki imzalayacak,” dedi hafife alır bir tonla. Bu konuyu henüz Peter’a açmamıştı, ama onu ikna edeceğine emindi. Richard isterse çok ikna edici olabilirdi.

“Ama o bir Artık. Yani öyleydi...”

Richard hafifçe gülümsedi. “Evet öyleydi. Ama şimdi değil. Şimdi tercih ederse sonsuza kadar yaşayabilir ve tercih edecek

Adrian. Uzun Ömürlülük'ün ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu unuttun mu?" dedi yumuşak bir sesle. "Cazibenin gümüş bir tepside önüne sunulmasının ne demek olduğunu unuttun mu yoksa? Peter buna karşı koyamayacak."

Sessizlik oldu. "Ee, peki neler yapıyor? Yani Peter?.. Eğer sorun değilse, nerede çalışmaya başladığını sorabilir miyim?"

"Hayır soramazsın," diye Richard düz bir sesle yanıtladı. "Ama madem sordun, söyleyeyim. Onu Dr. Edwards'ın yanına verdim. Uzun Ömürlülük ile ilgili her şeyi öğrenecek. Tüm etkilerini öğrenecek."

"Dr. Edwards, şu üretimden uzaklaştırılan değil miydi?"

Richard sakın bir sesle, "Modernizasyona ayak uyduramadı," dedi. "Ama hâlâ işe yarar. Hâlâ Pincent İlaç'taki en iyi öğretmen. Yıllardır eğitimin başında ve Uzun Ömürlülük'ü dünyadaki herkesten daha fazla seviyor. Peter'ı, Bildirge'yi imzalamaya ikna edebilecek bir kişi varsa o Dr. Edwards'tır. İlaçtaki güzelliği görüyor o, bu onun için sanki bir din."

"Ondan Mefistofeles¹ inmiş gibi söz ediyorsun."

"Adrian, Peter'a teklif ettiğim şey sonsuz bir hayat, şeytanla bir anlaşma değil."

"Bu teklifin, Peter'ın aklını başından alacağını mı düşünüyorsun gerçekten? Bana biraz riskli geldi bu."

"Adrian, sen sivil bir hizmetlisin," Richard'ın sesi soğukkanlıydı. "Sana her şeyin riskli gelmesi doğaldır. Güven bana, Peter sonsuz hayatın cazibesine karşı koyamayacak. Başkaları çok daha azı için ruhlarını satmıştı."

Adrian gergin bir gülümsemeyle, "Demek hâlâ ruhlara inanıyorsun?" diye sordu.

"İnanmayacak ne var ki? Ne de olsa bizim işimiz ruhları korumak. Şimdi ruhların varlığı Pincent İlaç'a bağlı."

1 Goethe'nin *Faust* adlı şiirsel oyunundaki şeytan karakteri. [E.N.]

Adrian duraksadı, Richard'ın şaka yapıp yapmadığından emin olmadığı belliydi. "Dikkat et, bu söylediklerini Hükümet'ten başka hiç kimse duymasın," dedi sinirli bir biçimde. "Ruhların onların kontrolünde olduğunu düşündüklerine eminim."

"Hükümet her şeyin kendi kontrolünde olduğunu zannediyor." Richard'ın sesi buz gibiydi. "Ama yanılıyorlar."

Beşinci Bölüm

Jude kendini yataktan zorla kazıdı ve perdeleri açarak dışarı baktı. Gökyüzü çirkin ve pis bulutlarla kaplıydı; dışarı, işlerine giderken birbirlerine zoraki gülümseyen insanlarla doluydu. Ne kadar korkunç bir yer diye düşündü; duvarları olmayan bir hapisane, sürekli kendini tekrar eden ömür boyu sürecektir bir ceza. Hiç kimse mutlu değildi, hiç kimse hiçbir şey değildi; sadece orada bulunuyorlardı. Bu gerçekten inanılmayacak kadar sıkıcıydı.

Birkaç dakika boyunca dudakları tiksintiyle kıvrılmış biçimde dışarı baktı ve sonra perdeyi tekrar kapadı, yataktan zorla kalktı, isteksizce sıcacık yorganının yerine üstüne bir eşofman ve bir hırka geçirdi. Sallana sallana aşağı indi. Kapıya bırakılan gazeteye hızlıca göz attı; Hükümet'in eğitim programı sayesinde büyüyen ekonomi, bencil enerji tüketicileri yüzünden önceki gün Manchester'da yaşanan elektrik kesintisi, yeni moda olan kayalık atlayışı çılgınlığı ve yetersiz donanım ile atlamanın tehlikeleriyle ilgili hikâyeler yer alıyordu. Elbette Pincet İlaç'taki baskınla ilgili hiçbir haber yok, diye alaycı bir tavırla düşündü. Hükümet tabii ki bu işin üstünü örtecekti. Ama internet üzerinden daha fazla şey öğrenebilirdi. İnternet gazetelerini susturmak Hükümet

için o kadar da kolay değildi; ne de olsa baskı izni için, değerli kaynakların kullanımı için Hükümet'ten izin almalarına gerek yoktu. Doğru haber için kişisel ve geçici internet siteleri en güvenilir kaynaklardı.

Okurken hafifçe somurttu, o sırada kapının altından atılmış bir broşür dikkatini çekti. Postayla gelen reklamlar. İç geçirerek mutfığa doğru ilerlerken yerden aldığı broşüre göz attı. Ucuza imal edilmiş bir broşürdü, mürekkebi insanın ellerine yapışıyor-
du. Üretim maliyetine rağmen, benzer broşürlere son günlerde sık rastlanır olmuştu; memnun olmayan vatandaşların, Jude'un pek de umurunda olmayan konularla ilgili yüksekte uçan boş lafları: 150 yaş üzerindekiyle daha uzun ücretli izin, yoksullar için ısınma ödeneği, daha iyi ulaşım hatları. Broşürler, genelde geceleri el ayak çekildikten sonra dağıtılıyordu, ama Jude'a göre bunların pek bir anlamı yoktu. Ortada ne bir eylem fikri ne de kamusal bir gösteri organizasyonu vardı. Belki de şikâyetçilerin amacı sadece seslerini duyurmaktı, ancak broşürler her zaman geri dönüşüm kutusuna atıldığı için bu nadiren gerçekleşiyor-
du.

Ancak bir tanesi kendine daha yüksek hedefler koymuşa benziyordu. Cesur bir başlığı vardı: "Uzun Ömürlülük cinayettir." Bu broşür birkaç saniye için dikkatini çekmişti, biraz daha okumaya devam etti. Broşür büyük harflerle "KAYALIK AT-LAYIŞI, ARTAN İNTİHAR VAKALARININ 'RESMÎ' AÇIK-LAMASINDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL" diye haykırıyordu. "Uzun Ömürlülük hepimizi öldürüyor. İngiltere Uzun Ömürlülük ilaçlarını bedava dağıtmadığı için sadece burada değil, tüm dünyada, enerji kıtlığı ölüme ve hastalığa yol açıyor."

Jude bu mantık hatası karşısında somurttu. Hem broşürü hem de gazeteyi atmadan önce umursamaz bir tavırla, "Uzun Ömürlülük cinayet, ama yine de onun bedava dağıtılmasını mı

istiyorsunuz yani?” diye biriyle konuşmuş gibi söylendi. Buzdolabını açınca yumuşacık bir ses süt ve süt ürünlerinin bitiyor olduğunu hatırlattı ve kapıyı uzun süre açık tutmaması konusunda uyardı.

Buzdolabını kapattı ve meyve tabağından bir muz aldıktan sonra yatak odasına geri döndü. Burası gerçekten kullandığı tek odaydı; odaya girer girmez hemen bilgisayarını açtı. Bilgisayarın açılması sadece birkaç saniye sürdü, çünkü Jude gereksiz programları ve yavaşlatacak dosyaları kısa bir süre önce temizlemişti. Tıpkı az enerji tüketen bir ampul gibi, bilgisayarını aynı enerji harcama seviyesinde tutarak yirmi dört saat çalıştırabilirdi. Haberlerde, sık sık enerji harcamasıyla baş edilemediği için Bilgisayar Çağı’nın sona erdiği söylendiğinde, Jude kahkahalarla gülüyordu. Bu haber, yaşlıların aptal ve cahil olduklarına ve Uzun Ömürlülük ile ilgili ne derlerse desinler o yaşta bir insan beyninin kesinlikle çürümüş olduğuna dair görüşlerini destekler nitelikteydi.

Pincen İlaç’a tekrar göz atmaya karar verdi. Yeraltı baskınına tanık olalı bir hafta olmuştu ve her gün yeni bir eylem olup olmadığına bakmış, ama bulmaca çözen bir kapı görevlisi ve yemek getiren bir araba dışında hiçbir şey görmemişti. Acaba Peter içeride miydi? Belki çok sayıdaki pencerelerin birinde durmuş, dışarıyı seyrediyordu.

Birkaç dakika gözünü ayırmadan görüntüye baktıktan sonra Pincen İlaç’ın güvenlik sisteminden çıktı ve başıboş bir biçimde Yeraltı’nın bilgisayar ağını aramaya koyuldu. Yerini saptamak bir saatten az sürdü; sistemin Pincen İlaç’inkinden daha az gelişmiş olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Ama Jude’u şaşırtan ve etkileyen şey daha karmaşık, üst üste kablolardan oluşan daha plansız ve belli bir merkezi olmayan bir sistem olduğu için giriş yapmanın daha zor olmasıydı. Neden böyle olduğunu sorgula-

madan, sistemin derinliklerine nasıl sızabileceğini araştırmaya başladı. Güvenlik kodlarını ustaca kırdı, gizli sayfaları didikledi ve kendini yormadan üç saat süren, özenli bir çalışmanın ardından içeri sızmanın bir yolunu buldu. En sonunda olmak istediği yere varmıştı.

Ve sonra bir anda bir şey fark etti. Aniden neden orada olduğunu, ne yapmak istediğini anlamıştı. Onun bir parçası olmak, onlara neler yapabileceğini göstermek istiyordu. Peter bütün hayatını Yeraltı'nın yardımını sayesinde sürdürebilmişti; bunun karşılığında o da Yeraltı'na yardım edecekti.

Bir-sıfır önde olacaktı. Evet, diye düşündü heyecanla, onlara her türlü imkânı sunacaktı. Ve bu şansı geri tepmek aptallık olurdu. Eğer güvenlik ağlarıyla ilgili bilmediği bir şey varsa o da zaten bilinmeye değmeyen bir şey olmalıydı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdanırken bir mesaj kutusu açtı ve yazmaya başladı.

Jude2124: Göreve hazırım. Özgeçmişim aşağıdadır. Hizmetinizdeyim. Bir dost. (Not: Güvenlik ağınızın güncellenmesi gerekiyor.)

Yanıtın gelmesi uzun sürmedi.

Hold1: Jude2124, lütfen neden burada olduğunuzu anlatın. Konumunuzu Londra olarak belirledik. Doğru mu?

Jude etkilenmişti. Tahmin ettiğinden daha iyilerdi, yerini bulmaları üç dakika sürmüştü. Kendi kendine gülümsedi. Maa-lesef izini sürdükleri adres, şehrin diğer ucuna yönlendirilmiş bir adrestir.

Jude2124: Hiç fena değil. Neyse, geçen hafta Pincent ilaç'a yapılan saldırıyı gördüm. Eğer ilgilenirseniz kayıtlarımda var. Eminim sizin için çok faydalı olabilirim.

Bu defa yanıt için on dakikadan fazla beklemesi gerekti.

Pip: Kayıtlar elinde mi? Onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?

Jude ekrana bakakaldı. Bu gerçekten Pip miydi, yoksa Yeraltı'nda herkes mesajlaşırken onun ismini mi kullanıyordu? Pip, başına yüksek bir ödül koyulmuş Yeraltı lideriydi. Jude, bunun Pip olamayacağına karar verdi. Gerçekten o olamazdı.

Jude2124: Hiçbir şey. Onlar sizin.

Pip: Peki karşılığında ne istiyorsun?

Jude2124: Genelde iş başına 3000 pound alırım. Ama bunlar sizin için bedava. Kayıt olmak istiyorum.

Pip: Kayıt olmak mı? Bu ne anlama geliyor?

Jude kızgın bir şekilde somurttu.

Jude2124: Size katılmak istiyorum, anlamına geliyor. Bilirsin, düşmanla, Uzun Ömürlülük'le mücadele etmek istiyorum. Yeraltı'na katılmak istiyorum.

Pip: Bunu düşünmemiz gerekir.

Jude gözlerini devirdi. Düşünecek ne vardı ki?

Jude2124: Düşünmek mi? Neden? Ne kadar süreyle?

Pip: Önüümüzdeki bir saat içinde buralarda mı olacaksınız?

Jude2124: Elbette.

Pip: İyi, bilgisayarının yanından ayrılma. Sana haber vereceğiz.

Jude, sözcüklerin gözlerinin önünden kayıp gidişini seyrederken huzursuzca iç geçirdi. Yeraltı'nın dinamik devrimciler olduğunu zannederken onlar da formalite ve resmî kurallarıyla meşhur Hükümet kadar kötü çıkmışlardı. Babasının hayattayken tek bahsettiği şey formalite ve resmi kurallardı. Ona göre, bütün dünyadaki en mühim şey bunlardı. Bunların sadece, onun gibilere iş sağlamak için var olan anlamsız bir takım ıvır zıvır olduğunun farkında değildi.

Yavaşça ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve perdeyi araladı. Bir saat mi? Onlara hizmet sunuyordu işte, daha düşünecek ne olabilirdi ki?

Huzursuz bir şekilde bilgisayarına geri döndü ve Benim Dünyam'a giriş yaptı. Benim Dünyam'da ne Hükümet, ne Yeraltı ne de aptal kurallar vardı. Sadece fıstık gibi kızlar, gençler ve eğlenceli şeyler... Kız arkadaşı bankta oturmuş onu bekliyordu; yanına oturdu ve ona Yeraltı'ndan söz etmeye başladı.

"Geri zekâlinin teki onlar," dedi kız, cilveli bir biçimde kaşını kaldırırken, "seni hak etmiyorlar," diye ekledi.

Jude, "Kesinlikle etmiyorlar," diye içtenlikle onayladı. "Peki, senden ne haber?"

Jude parkta sevgilisiyle el ele dolaşmaya başlamadan önce sarmaş dolaş olmanın sanal zevkini çıkarıyordu. Ansızın bir elin sessizce boğazına sarılmasıyla donakaldı. Ne kadar zamandır bir battaniyenin üzerinde, sütlü çikolata parçaları yiyerek yattığının farkında bile değildi. Ekranda, kız arkadaşı hâlâ karşılık bekleyerek gülümsüyordu.

Bir ses, "Buluşmak istemiştin, biz de geldik," dedi.

"Lütfen avucunuzu ekrana dayayın, sonra tepsinizi almak için ilerleyin."

Peter duraksadı, her zaman olduğu gibi, ne yapması gerektiğinin söylenmesi —bu bir makine bile olsa— onda karşı çıkma isteği uyandırmıştı. Sonra yatıştı ve mekanik sesin söylediği gibi önündeki bölmede tepsisini beklemeye başladı. Pincent İlaç'taki ikinci haftasıydı, yavaş yavaş alışıyordu.

Tepsisini almak için öne doğru uzandı ve içindeki yemeği inceledi. Bugün menüde sebzeli somon, bol tereyağlı haşlanmış patates, meyveli tatlı ve ne olduğunu anlayamadığı bir sıvı vardı. Pincent İlaç'ın besin dedektörü kimlik kartı okuyucularının daha

gelişmiş sürümüydü; herkesin bir hafta içinde tüketmesi gereken yiyecek gruplarını belirliyordu. Bunun da ötesinde, çalışanları avuç izlerine göre her yemekte analiz ediyor, genetik görünüşüne ve metabolizmanın o anki durumuna uygun, almaları gereken günlük besin değerlerini saptıyordu. Analizlere göre Peter, son on gündür olduğu gibi, bugün de normalden biraz daha zayıftı; bazı amino asitlere ve yardımcı vitaminlere ihtiyacı vardı; yemekte eksik olan her şey besleyici sıvı tarafından karşılanacaktı. Dr. Edwards yüzünü ekşiterek kendi tepsisine baktı. Menüünde patates ve meyveli tatlı yoktu, daha küçük bir parça somon, sebzeler, benzer bir sıvı bulunuyordu. “Önden buyurun,” dedi ve Peter’ı takip ederek devasa yemekhaneye girdi.

Peter bu mekândan hiç hoşlanmıyordu. Şimdiye kadar gördüğü, bu boyuta en yakın ortak yemek alanı olan Büyük Depo’daki Ortak Beslenme alanı bile buraya göre çok daha küçüktü. Artıklar en ufak bir kuraldışı davranışın dayak ya da başka bir şekilde cezalandırılacağını bildikleri için yemeklerini sessizce yerlerdi. Pincent İlaç yemekhanesinde ise çalışanlar özgürce konuşuyor, önüne bakmıyor; bir şey döküldüğü zaman buna korkuyla değil, anlayışla yaklaşıyordu. Ama yine de buraya her girişinde Peter’ın tüyleri diken diken oluyordu.

Diğer masaların arasından geçerek yemekhanenin ucundaki boş bir masaya doğru ilerlerken birden, bir şey onu durdurdu. Daha doğrusu, beyaz laboratuvar önlüklü, yüksek sesle etrafındakilerle konuşan bir kadındı bu. “Artıkların hak sahibi olması fikri, tamamen mantık dışı bir fikir. En temel insan hakkı yaşama hakkıdır ve Artıklar zaten bu haktan mahrumlar. Bu yüzden sosyal haklardan ya da diğer temel hak diye adlandırdıkları şeylerden bahsetmek düpedüz saçmalık,” dedi kadın.

Bir adam, “Evet ama bir Artık’ı dünyaya getirirken kanunlara karşı gelinmiş olması, Artık’ın suçu mu gerçekten?” diye söze

girdi. “Ne de olsa bu tercihi yapanlar, kanunlara karşı gelenler ebeveynler. Bence bir ebeveynin ölümüne karşılık, Artık’ın yaşamasına izin verilmesi savunulabilir bir fikir.”

Kadın, hafife alan bir tavırla, “Hangi ebeveyn?” diye sordu. “Neye göre karar verebiliriz? Hayır, her ne şekilde olursa olsun, Artıklar Bildirge’ye karşı gelmişlerdir ve bunun bedelini ödemek zorundadırlar. Üzgünüm, ama tek çare bu.”

Etraftaki herkes, yavaş yavaş kadının tam arkasında duran Peter’a bakmaya başladı. Kadının bunu anlaması birkaç dakika sürdü ve dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu anlamak için yavaşça döndü.

Peter’ı gördüğünde hafifçe yüzü kızardı. Sonra hiç istifini bozmayıp tepeden bakarak soğukkanlı bir tavırla, “Siz Peter’sınız, öyle değil mi?” diye sordu.

Peter başıyla onayladı.

“Peter, duyduklarından hoşlanmadıysan üzgünüm, ama bazı şeylerin söylenmesi lazım. Kural kuraldır.”

Peter gergin bir biçimde başıyla onayladı. Olay çıkartmaması gerektiğini biliyordu. Yürüyüp gitmesi gerekiyordu. Ancak yürüyüp gitme konusunda hiçbir zaman iyi değildi. “Kurallar, tabii ki,” dedi.

Bulunduğu yerde kilitlenip kalmıştı; Dr. Edwards’ın arkadan yaklaştığını ve elini omzuna koyduğunu hissetti. Hoca, kadına doğru döndü.

“Belki de bu sizin fikrinizdir. Artıkların herhangi bir bedel ödeyip ödememesi gerektiğinden emin değilim. Ne de olsa hayatta olmaları kendi sorumlulukları değil.”

Kadın, Dr. Edwards’ın müdahalesine bozulmuşu benziyordu. Sinirli bir tonla, “Bildirge öyle demiyor ama,” dedi. “Bu sadece benim fikrim değil. Sizin de bunu bilmeniz gerekir, ne de olsa

bir bilim insanısınız. Bilimde de her şey ya siyah ya da beyazdır, öyle değil mi?”

Dr. Edwards kibarca gülümsedi. “Ah, işte tam da bu! Bilim bize nadiren haklı olduğumuzu gösterir. Bilim öğretisinin tamamı haksız olduğumuzu kanıtlamayı amaçlar, öyle değil mi?”

Kadın küçümseyerek baktı ve soğuk bir tonla, “Siz, rütbesi eğitim programına indirilen çok açık sözlü bir bilim insanısınız,” dedi. “Sanırım bulunduğunuz yerde olmanız da bu yüzden. Yine de yerinizde olsam Artıklarla ilgili kışkırtıcı fikirlerimi atıp tutmadan önce düşünürdüm. Herkes bizim kadar hoşgörülü olmayabilir.”

Dr. Edwards, “Hoşgörülü mü?” diye sordu. “Siz öyle misiniz?”

Kadın alçak bir sesle, “Evet,” diye yanıtladı. “Artık’ın kendisinin bu konuda söyleyecek pek bir şeyi yok gibi.”

Peter öfkelenmişti, yemek tepsisini sıkıca tutarken kendine zor hâkim oluyordu.

Dr. Edwards sessizce, “Peter bir Artık değil,” dedi. “Bu şirketin bir çalışanı ve biraz daha fazla saygıyı hak ediyor.”

“Şirket çalışanı olduğunu biliyorum. Bu konuşma o nedenle başlamıştı zaten.” Kadın bir an için Dr. Edwards’a baktı ve sonra köşedeki kameraya göz atarak ekledi. “Hepimiz annesinin hapisanede olduğunu biliyoruz.” Bir anda daha alçak bir sesle konuşmaya başladı. “Richard Pincen büyükbabası olduğu için ve ona acıdığı için burada olduğunu biliyorsun.”

Peter kadına doğru ilerleyerek, “O benim annem değil!” diye gürledi. “Ve nerede olduğu beni hiç ilgilendirmiyor!”

Dr. Edwards suratını buruşturdu ve daha fazla ilerlemesini önlemek için Peter’a doğru yöneldi. Alçak bir sesle, “O burada, çünkü onun da sağlayacağı bir katkı var.” dedi. “Tabii eğer Bay

Pincent'in niyetinden şüphelenmiyorsanız?.. Öte yandan annesinin aleyhinde konuşmak da akıllıca sayılmaz. Ne de olsa Bay Pincent'in kızı."

Kadın yine yukarıya, bu defa yemekhanenin duvarları boyunca sıralanmış kameralara göz attı ve hafifçe kızardı. "Onun aleyhinde konuşmuyordum." Gerildiği sesinden anlaşılıyordu. "Sadece... bir gerçeği dile getiriyordum. Ama tabii ki haklısınız. Çocuk şimdi bir Artık değil ve eminim Pincent İlaç için önemli bir katkı sağlar." Kadın zorla gülümsemeye çalışırken yüzü şekilden şekile girdi ve sonra arkadaşlarına doğru döndü. Peter ve Dr. Edwards uzaklaşmaya başladılar.

Ancak kadın söyleyeceklerini bitirmemişti. "Ama diğeri için aynı şeyi söylemek mümkün değil." Alçak, ama Peter'in duyabileceği bir tonla konuşuyordu, "O kız da saygımı hak ediyor mu? Göçmen işçiler konusunda kararlı davranıyoruz, sonra da Artıkların kaçmasına izin verip Yasal olmalarına göz yumuyoruz. Bunda saygı duyulacak ne var?"

Dr. Edwards, "Umursama," diye fısıldadı, ancak Peter onu zar zor duyabiliyordu. Tüm vücudunu baştan aşağı saran öfke dalgasıyla bir fişek gibi kadının tam yanına doğru fırladı.

Eğilip yüzünü kadının kine yaklaştırarak, "Anna'yı sakın bu işe karıştıрма," dedi alçak bir sesle. "Bu onun ismi. Anna. Ve eğer bir daha onunla ilgili konuşursan yapacaklarımdan sorumlu olmam."

Kadın ona baktı ve zayıf bir kahkaha attı. "Bence söylediklerimi doğruluyorsun Peter." Başını salladı ve yanında oturan adama bakarak onaylamayan bir tavırla, "Gençlik cahilliktir. Hep al, al, al. Tartışma yerine saldırganlık. Belki zamanla öğrenirsin, ama sanırım senin durumunda bu daha uzun zaman alabilir. Bir zamanlar Artık'tın..." Kadın başını salladı ve acıyarak ona baktı. Bu sırada, Peter'in kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Kadı-

nın üstüne çullanmak, Artık olarak sınıflandırılmanın, hizmet etmek dışında hiçbir şey istemeyene kadar boyunduruk altında tutulmanın, aşağılanmanın, topluma borcunu ödemenin, sadece var olduğu için tekrar tekrar özür dilemenin, Anna'nın hayatının çoğunda hissettiği gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu ona göstermek istiyordu. Bunun yerine kendini, dimdik ayakta durmaya ve uzağa bakmaya zorladı.

Kadın çatalını aldı ve zarıfçe spagettisini dolarken galip gelmiş gibi, "Bak görüyor musun? Söyleyecek hiçbir şeyi yok," dedi.

Dr. Edwards, Peter'ı uzaklaştırmak için ilerledi ve kuru bir gülümsemeyle, "Eminim Peter'ın söyleyecek çok şeyi vardır, ama bu herhâlde uygun bir zaman sayılmaz, sence de öyle değil mi?" diye ekledi. Dikkatle Peter'ı masadan uzaklaştırarak salonun diğer ucundaki masaya doğru yönlendirdi.

Oturdular ve sessizce yemeğe başladılar. Yemekleri bitmek üzereyken Peter sonunda konuşabileceğinden emin olduğunda Dr. Edwards'a baktı. "Artıklarla ilgili kışkırtıcı fikirleriniz derken neyi kastediyordu?" diye sordu. "Sizce Artıklar topluma borçlu değiller mi?"

Dr. Edwards bıçak ve çatalını masaya bıraktı. Tereddüt ederek etrafına baktıktan sonra Peter'a doğru eğildi. "Hayır, Artıkların bir borcu olduğunu düşünmüyorum. Aksine bizim onlara bir borcumuz olabilir diye düşünüyorum." Peter dışında kimse-
nin duyamayacağı yumuşak ve alçak bir sesle konuşuyordu. Peter tedbirli bir şekilde onu süzdü. "Gerçekten mi? Peki neden onlar böyle düşünmüyor?" Dr. Edwards büyük bir lokmayı ağzına atıp sessizce çiğnedikten sonra çatalını yerine koydu. "Peter, insanların sana gösterdiği tepkinin kişisel olmadığını anlamaya çalış. İnsanlar gençlikten her zaman korkmuştur. Çocuklar ve gençler her şeye meydan okur, var olan sistemi reddeder, bu yüz-

den bir tehdit oluştururlar. Uzun Ömürlölük icat edilmeden önce bile toplum, gençleri şeytan ilan ederdi. Sivil davranış emirleriyle hareketleri kısıtlanır, toplumda ters giden şeyler için suçlanırlardı. İnsanlar daha az çocuk sahibi olmaya başladıķķa gençlere karşı duyulan korku arttı. Bir şeyden uzaklařtıķķa ona daha az güvenmeye başlarız Peter. Bilinmeyen şeylerden hoşlanmayız, bize yabancı gelen her şeyi, karşıt görüşlü insanları, farklı toplumları reddederiz. Ve çocuklar her zaman çok farklıdır. Gençler yaşlılarla her zaman ters düşer, bu onların doğasındadır.”

“Benden korktuklarını mı söylüyorsun?” dedi alaycı ve hafife alan bir tonla.

“Onları huzursuz ettiğini söylüyorum. Eğer arkadaş edinmek istiyorsan onlara karşı sabırlı olman gerektiğini söylüyorum. Senden korkmaları için bir neden olmadığını kanıtlaman gerek.”

“Sen benden korkmuyorsun.”

“Hayır Peter, korkmuyorum.” Yanıt verirken, Dr. Edwards’ın hafifçe gözleri parladı. “Benimle ters düşölmesinden hoşlanırım. Bu beni daha iyi düşünmeye zorlar.”

Peter birkaç saniyede söylenenleri hazmettikten sonra omuz silk-ti. “Arkadaşa ihtiyacım yok. Hiçbir zaman arkadaşım olmadı.”

“Bundan pek emin değilim Peter. Ve unutma ki yüzyıldan eski bir doktrine, halkla ilişkiler çalışmalarına ve gençliğin neredeyse tamamen ortadan kalktığı bir duruma karşı savaşıyorsun.” Dr. Edwards ciddi bir ifadeyle ona baktı, “İnsanların hemen anlayış göstermelerini bekleyemezsin.”

Peter öfkeyle, “İnsanlardan hiç anlayış beklemiyorum,” dedi. “Sadece bizi rahat bırakmalarını istiyorum. Herkesten tek istediğim bizi rahat bırakmaları.”

Altıncı Bölüm

Jude gözlerine doğru akan teri hissedince kurtulmak için kafasını silkeledi. Sık sık yakalanmanın, hapse atılmanın ve bilgi sızdırmak için işkence görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmiş; kanma hücum edecek adrenalini ve bunun doğuracağını bildiği tehlike duygusunun neye benzeyeceğini düşünmüştü. Babasını Hükümet'in uyguladığı işkence teknikleriyle ilgili soru yağmuruna tutardı. Babası, işkencenin resmi kuralların bir parçası olmadığını söylediğinde ona inanmamıştı.

Şimdi de elleri arkadan bağlı bir şekilde sandalyede otururken hiç adrenalin salgılamıyordu. Korkuyordu ve çaresizdi. Ancak bunu belli etmemeye kararlıydı. O bir savaşçıydı. Onu bu kadar kolay ele geçiremeyeceklerdi.

"İlginç bir sisteminiz var." Konuşan adam uzun boylu ve orta yapılıydı. Arkasında bir adam daha vardı. Kirli sakallı, dağınık saçlı ve sıradan giysileri olan biriydi, ama Jude onu görür görmez tanıdı. Aynı anda insanı hem ürküten hem de güven veren, parlak mavi renkli gözleri onu ele veriyordu. Bu gözleri resimlerde görmüş, insanların bu gözlerle ve onların sahibiyle ilgili konuşmalarına tanık olmuştu. Bu, İngiltere'nin arananlar listesinin başındaki isim Pip'ti. Onun gizli güçlere sahip olduğuna dair hikâyeler dolaşırdı; kimi komplo teorisyenle-

rine göre ise Hükümet'in, muhalifleri bulmak için kullandığı bir yemdi. Yıllardır yakalanmadan paçayı sıyırmayı başarmıştı.

“Öylece geliverdiğiniz inanamıyorum.” Konuşurken sesi giderek kısılıyordu; birkaç kere boğazını temizlemek zorunda kaldı.

“Öylece geliverdik,” dedi Pip. “Bizi beklemiyor muydun?”

Jude yutkundu. “Sizi beklemiyordum. Yüzünüzü görmüştüm ve şimdi burada, benim odamdasınız...”

Diğer adam sessizce güldü. “Doğru söylüyor. Yüzümüzü gördüğüne göre onu öldürmemiz gerek.”

Jude'un yüzü bembeyaz kesildi ve silkelenerek kendine geldi. “Bakın ben sizdenim. Düşman değilim.”

“Peki, biz kimiz Jude?” Konuşan Pip'ti. Alçak, yumuşak, neredeyse hipnotize eden bir sesi vardı. Jude yine huzursuz bir biçimde boğazını temizledi. Daha önce hiçbir yere ait olmak istemişti, ama şimdi Pip'in onu kabul etmesini istiyor ve bu, onu korkutuyordu. “Siz Yeraltı'sınız. Direnişçilersiniz.”

“Özgürlük savaşçıları, öyle mi? Peki tam olarak ne için mücadeleye ediyoruz?” Jude, Pip'in yüzündeki hafif gülümsemeden rahatsız olmuştu.

“Uzun Ömürlülük'e, yaşlılara karşısınız, öyle değil mi?” Sesi hafifçe titriyordu.

“Yaşlılara karşıyız demek.” Pip'in gülümsemesi derinleşti. “Çok ilginç. Peki, sen neden bize katılmak istiyorsun?”

Jude kararsız bir ifadeyle ona baktı. “Yardımlım için bana teşekkür edeceğinizi sanmıştım.”

“Kaç yaşındasın?” Pip ona doğru eğildi; Jude kulağında nefesini hissediyordu.

Ağlayıp gülünç duruma düşmemek için elinden geleni yaparak, “Yeterince büyüdüm,” diyebildi.

Pip aniden geri çekildi, sıra diğer adamdaydı. “Peki, sistem kırmayı sana kim öğretti?”

Jude biraz rahatladığını hissetti. Bu tip sorulara zorlanmadan yanıt verebilir, sistem kırma hakkında saatlerce konuşabilirdi. “Kendi kendime öğrendim. Çok küçükken bilgisayar kullanmaya başladım ve hep...”

Adam, “Burası güzel bir ev,” diyerek sözünü kesti. Jude’un hevesini kursağında bırakmıştı. “Tek kişi için büyük bir yer.”

“Annemindi. O...”

Adam sözünü yine kesti: “Yasalsın, öyle değil mi?”

“Öyle olmasa komşular çoktan şikâyet etmez miydi sizce?”

Alaycı tonu fark eden adam soğuk bir biçimde ona baktı ve burunları birbirine değene kadar yüzünü Jude’a yaklaştırdı. “Kendini çok akıllı sanıyor olabilirsin, ama birilerinin sistemimizi kırmasından ve bir de bizi ortaya çıkaracak şekilde arkasında iz bırakmasından hiç hoşlanmıyoruz. Anlaşıldı mı?”

Jude, “Ben iz bırakmadım,” diye itiraz etti. “Asla bırakmam.”

Pip usulca, “Ama biz seni bulabildik,” diye ekledi. “İstesek de istemesek de her zaman iz bırakırız Jude.”

Jude kıpkırmızı oldu. Yönlendirme şifresinde açık vermiş olmalıydı. Aptalca bir hata.

“Peki, sen neden Güney Amerika’ya gitmedin?”

Jude gözlerini Pip’e dikti. “Ne?”

“Sen de annenle beraber gidebilirdin.”

“Bunu nereden biliyorsun...” Bir şey söylemeye başlamıştı ki bir anda vazgeçti. “Benim kim olduğumu biliyorsanız neden soru sormakla vakit harcıyorsunuz?”

Pip gülümsedi. “Sanırım birinci ağızdan duymak daha güzel.”

Jude iç geçirdi. “Dünyanın ta öbür ucuna taşınacak değilim,” dedi umursamaz bir tavırla. “Zaten yeni kocasına bayıl-

dığım söylenemezdi.” Konuşurken annesi gözünün önüne geldi, bu görüntüyü kafasından atmak için kendini zorladı. Umurunda bile değildi. Babası öldükten sonra o sürungen herifin ardından Güney Amerika’ya gitmiş olması umurunda bile değildi. Nasıl olsa kendi kendine bakabilirdi.

“Demek şimdi hayatını böyle sürdürüyorsun? Sistem kırıp şirketlere şantaj yaparak?” Yine diğer adam konuşuyordu. Jude öfkelenmişti.

“Buna şantaj değil, hizmet vermek diyelim. Sistemlerinin tehditlere açık olduğunu gösteriyorum.”

“Senin gibi tehditlere mi?”

Jude yanıt vermedi. Bu konuşma hiç de planladığı gibi gitmiyordu.

Adam sert bir sesle, “Kayıtları göster. Hemen, şimdi,” dedi.

Jude, adama DVD yazıcısını açarak diski almasını söyledi.

“Bu tek kopya mı?”

“Ha ha!..”

“Eğer başka kopya olduğunu öğrenirsek buna pişman olursun.”

Jude’un kayıtsız hâinden eser kalmamıştı. “Yani size katılabilir miyim?” Sesi boğuk ve tedirgindi. “Sınavı geçtim mi?” Umut içinde Pip’e baktı; Pip kahkaha attı. Kapıya doğru yürürken, “Sınav mı?” diye sordu. “Geçmeye değer tek sınav kendi kendimize verdiğimiz sınavlardır.” Hafifçe arkasını döndü. “Sen de kendi yolunu seçeceksin ya da o seni seçecek. Tahminime göre, her halükârda tekrar karşılaşacağız. O güne kadar kendine dikkat et Jude. İkarus’u biliyorsun, değil mi?”

Jude hızlıca başını salladı; sanki bilgisiyle Pip’i etkileyerek onun fikrini değiştirebileceğini umut ediyordu. “Tabii. Güneşe çok yakın uçmuştu.”

Pip başını salladı ve Jude’u büyük bir hayal kırıklığına uğratarak arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Yürürken ekledi: “... Ve kanatlarına elveda dedi Jude, kanatlarına elveda dedi.”

Dr. Edwards öğle yemeğinde olanlardan tekrar söz etmedi. Laboratuvara döndüklerinde Peter enzimlerin vücuttaki işlevleriyle ilgili çalışmasına, Dr. Edwards ise araştırmasına geri döndü. Yalnızca zorunlu olduklarında konuşup onun dışında sessizce çalışıyorlardı. Ancak akşamüstü Dr. Edwards onu yanına çağırdı. “Peter, gelip buna bir göz at.” Dr. Edwards başını önündeki devasa mikroskoptan kaldırdı ve lense bakabilmesi için Peter’a yer açtı. Peter acele etmeden yaklaştı ve Dr. Edwards’ın söylediğini yaptı. “Ne görüyorsun?”

Peter, “Bilmem,” diye isteksizce omuz silkti. Hâlâ kızgındı ve öfkesini boşaltmadığı için önüne çıkan her şeye çatıyordu. Dr. Edwards, “Dikkatli bak,” diyerek yol gösterdi. “Net görebilmek için merceği biraz daha ayarlamam gerekebilir.” Peter isteksizce biraz daha yaklaşarak mikroskoba kafasını dayadı; gözleri, büyüyen görüntüye alışmaya çalışıyordu. “Hücreyi görebiliyor musun? Çekirdeği ayırt edebilirsin.” Peter binlerce kere büyütülmüş, neredeyse saydam olan yuvarlak kitleyi inceledi. Gözlerini kısarak tekrar bakınca aslında iki kitle bulunduğunu fark etti. Sol taraftaki küçük kitlenin ortası net bir biçimde koyu renkliydi, sağ tarafta daha büyük olan ise hacimliydi. Başını salladı.

“Ne gördüğünü tarif et.”

“Saydam...” Peter soldaki kitleye baktı ve ne görmesi gerektiğini çözmeye çalıştı.

“Şekli ne? Köşeli mi?”

“Yuvarlak. Hayır, ince uzun bir şey. Kenarları... biraz tırtıklı.”

“Güzel. Peki, ne renk?”

Peter kaşlarını çatı. “Sarımtırak. İçinde biraz sarı var, koyu sarı.”

“Sağlıklı görünüyor mu?”

“Bilmiyorum. Henüz bunu öğrenmedim...”

“Öğrenmeyi unut. Sence sağlıklı mı? Reaksiyon veriyor mu?”

“Hayır vermiyor... yorgun görünüyor.”

“Güzel.” Dr. Edwards onu cesaretlendiriyordu. “Yorgun, doğru sözcük. Şimdi bak bakalım ne olacak.”

Peter görüş alanına giren ince, uzun cam aleti izledi. Alet küçük, hasta görünümlü kitlenin üzerine bir damla sıvı bıraktı ve görüntüden çıktı. Kitle o anda değişti. Solgun, sarımtırak renkli kitle, daha parlak beyaz, neredeyse ışıldayan şeffaf bir kitleye dönüştü. Kenarları pürüzsüzleşmeye başladı; yumurtanın sarısına benzeyen merkezi görünür oldu, beyazlaştı, hatta diğer bölümlere göre daha beyaz bir hal aldı. Tüm bu işlem sadece birkaç saniye içinde olup bitiverdi.

“İşte,” diye fısıldadı Dr. Edwards, “bu Yenilenme.”

Peter düz bir sesle, “Yenilenme,” diye tekrar etti.

“Evet, Peter. Yenilenen, yeniden doğan hücreler. Uzun Ömürlülük’ün gücü eski olanın daha uzun süre dayanmasını sağlamakta değil, onu yeniden gençleştirmekte yatıyor. İşte mucize bu Peter, gözlerinin önünde olup bitenlerin ta kendisi. Oldukça etkileyici, öyle değil mi?”

Peter, “Artıkların tarafını tuttuğunuzu, gençleri sevdiğinizi zannetmiştim,” diye homurdandı.

Dr. Edwards bir an ona baktı ve alçak sesle konuşmaya başladı. “Bak Peter, bir şeyin kendisi ile onun uygulaması farklı şeylerdir. Uzun Ömürlülük ilacı ve Yenilenme süreci, dünyanın bugüne kadar tanık olduğu en heyecan verici bilimsel gelişme. Artıklar ise Hükümet’in politikası. Bu ikisi iç içe geçen şeyler değil.”

Peter, “Bunlar birbiriyle ilgisiz demek...” dedi. Gözleri Dr. Edwards’inkilerle buluştu ve onun gözlerini hafifçe kaçırdığını fark etti, sonra tekrar mikroskoba döndü. “Peki, bu her hücrede işe yarıyor mu? Neden hâlâ kırıksıklık oluşuyor?”

Dr. Edwards duraksadıktan sonra yanıtladı. “En çok organlarda işe yarıyor, başka hücreleri ancak Petri kutusunda yenileyebiliyoruz... kendi ortamlarında değil. Deri bizim için daha zahmetli alanlardan biri. Ama en önemlisi organlar. Hayatta kalmamızı sağlayan şeyler onlar.”

Peter birkaç saniye gözlerini mikroskoptan ayırmadan baktıktan sonra başını kaldırdı.

“Peki, benim hücrelerim de beyaz olanlar gibi, değil mi?”

Dr. Edwards başıyla onayladı. “Haklısın. Genç, dinamik ve sağlıklılar.”

“Yani doğa da yeni hücreler üretiyor. Ama bunu yeni insanlar yaratarak yapıyor, eski olanları yenileyerek değil.”

Dr. Edwards hafifçe gülümsedi. “Sanırım öyle, ama burada gördüğün şey de doğanın gücünden faydalanmak.”

“Sence bu iyi bir şey mi?” Peter mikroskoba doğru dönerken, Dr. Edwards’ın ifadesini görmek için gözlerini kırıştırarak yukarı baktı. “Çocuk sahibi olmayı hiç istemedin demek.” Bu bir soru değil, bir beyanattı. Ama Dr. Edwards hafifçe öne eğildi, gözleri istemsiz bir biçimde tavandaki kameralara kaydı. “Ben mi? Çocuk istemek mi? Hayır, istemedim. İsteyemezdim. Bilim, her zaman benim çocuğum oldu. Bütün enerjimi, bütün zamanımı ona verdim.”

“Bilim mi?” Peter bunu istemediği kadar hafife alan ve umursamaz tavırla söylemişti.

Dr. Edwards omuz silkti. “Yıllar önce insanlar, doğumun ve yeni bir hayatın mucizesinden söz ederlerdi. Ama ben o mucizeye, yeniden doğuşun ve Yenilenme’nin mucizesine, her gün tanık

oluyorum. Hem bence bu, bir hayat yaratmaktan daha güvenli bir yol. Çocuklar bilime göre daha talepkârlar. Çocukların kölesi oluyorsunuz, özgürlüğünüzü elinizden alıyolarlar.”

Peter bakışlarını kaçırdı. Çocuklar gerçekten talepkârdı. Anna’nın Ben’e ayırdığı zaman, Peter’ın beklediğinden çok daha fazlaydı. Anna tüm enerjisini ve ilgisini Ben için tüketiyordu. Yine de bu, çocuk sahibi olmamak için bir neden değildi. Gelecek çocuklarındı. Bu böyle olmak zorundaydı.

“Peter, söylemeye çalıştığım şey...” Dr. Edwards yumuşak bir sesle devam etti, “doğa ve Uzun Ömürlülük’ün birbirlerini dışlamadığı ortamda insanlar, yeni koşullara en iyi şekilde uyum sağlayabilirler.”

Peter bir an için düşündü. Uzun Ömürlülük’ün güzel ya da mucizevi olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti. Üstelik Pincent İlaç’ın sadece öğle yemeğindeki kadın gibi insanlarla dolu olduğunu zannetmişti; Dr. Edwards gibi düşünceli ve hoş insanlarla karşılaşacağı aklına gelmemişti. Hemen sonra kendine geldi. Buraya bir iş için gelmişti ve görevini yerine getirecekti.

Hücrelere göz atarak, “Demek işler böyle yürüyor,” dedi. “Peki, hücrenin üstüne koyduğun sıvının içinde ne var? Yani bu sıvı, nasıl Uzun Ömürlülük tabletlerine dönüşüyor?”

“Hâlâ soruların var demek. Bilirsin, fazla merak iyi değildir.” Peter hafifçe irkildi; arkasını döndüğünde büyükbabasının birkaç metre arkasında durduğunu gördü.

Dr. Edwards, “Merak, iyi bir öğrenci olmanın zorunlu koşuludur,” dedi. Richard Pincent omuz silktili. “Yine de çalışmak için çok zamanımız var.” Rahat bir tavırla konuşuyordu. “Bol bol zaman hepimizin sahip olduğu tek şey, öyle değil mi Peter?”

Peter ne olup bittiğini anlamadan başını salladı.

Büyükbabası, “Tabii, eğer Bildirge’yi imzalarsan,” diye devam etti. Delici bakışlarla Peter’a bakıyordu. “İmzalıyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır, imzalamayı planlamıyordum,” dedi

“Anlıyorum.” Büyükbabası başını salladı, bakışlarından ne düşündüğünü kestirmek zordu.

“Madem öyle, benimle gelme lütfunda bulunur musun?”

Yedinci Bölüm

Peter, güm güm atan kalbini umursamamaya çalışarak büyükbabasını koridor boyunca sessizce takip etti. Asansörle üçüncü kata çıktılar. Katta, devriye gezen korumalar dışında kimse yoktu. Üzerlerinde büyük kilitlerin bulunduğu ağır gibi görünen kapılar dışında her şey hayli lükstü.

Büyükbabası sonunda, “Burası benim ofisim,” dedi ve bir şifre tuşlayarak çok büyük bir kapıyı açtı. Peter’ın gözlerini diktiğini fark edince, “Bu şifre her gün değişir. Bu, dünyanın en iyi güvenlik sistemidir,” diye ekledi.

Peter hafifçe başını salladı ve o an gördüğü şey karşısında nefesinin kesilmesine zor engel oldu. Burada daha önce Peter’ın hiç görmediği bir zenginlik hâkimdi: Cilalı parkelerin üstüne atılmış büyük halılar, üç adamın birbirlerinin omuzlarında ayakta durabileceği yükseklikteki tavanlar, ıslıl ıslıl bir mekân; tavana gömülü ışıklar, lambalar, yandan ve yerden aydınlatma, dolap içi aydınlatmaları. İçerisi sıcaktı; yanan devasa şömineyi görünce Anna’yı şöminenin önünde rahatça kıvrılmış, kitap okurken hayal etti. Kendi kendine acı bir şekilde, buna bayılırdı diye düşündü. Ama Peter’ın asıl gözünü alamadığı ve bu odayı, gördüğü diğer odalardan daha büyük, daha güzel ve daha inanılmaz yapan şey manzarasıydı: Nehir ve Londra manzarası. Büyükbabasının ça-

lışma masasının arkasında koskocaman ve inanması güç olsa da açılabilen bir pencere vardı. Görünüşe bakılırsa pencerenin bu özelliğini göstermek büyükbabasının çok hoşuna gidiyordu.

“Burada işler farklı yürür Peter.” Konuşurken gözleri parlıyordu. “Başkaları için geçerli olan kurallar, bizim için geçerli değildir.”

Peter boğazını temizledi; rahat ve güvenli görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama bu görünümün altında dehşete kapılmıştı. Dehşete kapılmıştı, çünkü Yeraltı için hiçbir şey yapmadan Pincen’tan kovulabilirdi ve ahmakça, aptalca davranarak kalbinin aklını yönetmesine izin vermişti.

Büyükbabası kocaman, maun ağacından masasına oturup Peter’a masanın diğer tarafına bir sandalye çekmesi için işaret ederken, “Pekâlâ Peter,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Peter dikkatle ona baktı ve zorla gülümsedi. “İyiyim. Her şey yolunda.”

Richard Pincen başını salladı. “Anlıyorum, güzel.” Sandalyesinde arkaya yaslandı.

Peter’ın gözleri merakla odada dolanmayı sürdürüyordu, sonra kendini aşağı bakmak için zorladı. Anna gözlerinin tehlikeli olduğunu, insanları huzursuz ettiğini ve uzlaşmayı reddettiğini söylemişti. “Yine de Bildirge’yi imzalamamaya karar verdin.”

Peter dudaklarını ısırdı. “Aslında,” dedi, bir anda boğazı kuru olmuştu. “Tam karar vermedim... Düşünüyorum.” dedi. İçinden doğru şeyi yaptığına emindi; ama yine de imzalama düşüncesi bile midesini bulandırmıştı.

“Peter, izin verirsen sana Uzun Ömürlülük projesinin hikâyesini anlatayım.”

Peter kısa bir an için başını kaldırdı. “Hikâyeyi biliyorum,” dedi ve kendine hâkim olamadan, “filmi seyrettim,” diye ekledi.

Büyükbabası birkaç saniye gözlerini kaçırmadan baktı. “Bana sadece birkaç dakika izin verir misin Peter?”

Peter kendine geldi ve hızla başını salladı.

Büyükbabası ayağa kalktı ve arkasındaki dev pencereye doğru yürüdü. “Uzun Ömürlülük projesinin hikâyesi, binlerce yıl önce, insanlar bu dünyaya ilk adım attığında başladı.”

Peter’ın gözleri tekrar pencereye ve muhteşem manzaraya kaydı. Yavaşça, tüm görüş alanını, nehri ve öbür kıyısındaki binaları gözden geçirdi. Arkadaşları, Yeraltı’nın diğer üyeleri, yoldaşları oralarda bir yerlerdeydiler. Dışarıdaydılar ve tıpkı Artık Deposu’ndaki Anna gibi ona bel bağlamışlardı. Ve tıpkı o zamanki gibi yine hiç kimseyi yüzüstü bırakmayacaktı.

“İnsanlar birbirleriyle iletişime geçmenin ve alet geliştirmenin bir yolunu bulur bulmaz, ölüme karşı savaş başlamış oldu. İnsan kendini yırtıcı hayvanlardan ve çevresinden korumayı öğrendi. İcatlar sayesinde yaşam süresini uzattı. Ama bunlar yeterli olmadı Peter.”

Peter ciddiyetle başını salladı. “Olmadı mı?”

“Hayır olmadı. Çünkü insanlar ölümden korkuyordu; yoklukta kaybolmaktan ve ölümün hayatı önemsiz kılmasından korkuyorlardı. İşte böylece, hastalık ve ölüm gibi hayatına son veren şeylere karşı mücadele başlattı. Uzun Ömürlülük öyle bir anda ortaya çıkıvermedi Peter, antibiyotikler, aşılar, röntgen ve hatta genel sağlık tedbirleri gibi insan hayatını ciddi anlamda uzatan ve uzun yıllardır süregelen bir dizi icadın sonuncusu. Eğer Uzun Ömürlülük ilacını reddediyorsan, o zaman neden diğer tüm ilaçları da reddetmiyorsun? Eğer doğa doğru yolu gösteriyorsa o zaman bir yara bandı, antiseptik ve başka herhangi bir müdahale ahlaki olarak yanlış, ‘doğaya aykırı’ olmalı.”

Peter’ın yanakları kızardı. “Ben... Uzun Ömürlülük hapını reddetmedim. Sadece henüz karar vermedim.”

Büyükbabası sabırsızlıkla ona baktı. “O zaman karar ver Peter.” Sesinde tehditkâr bir ton seziliyordu. “Karar ver ve hayatı seç Peter. İnsanoğlu, dinle, felsefeyle her zaman sonsuz yaşamı aradı. Ve bu şimdi sana gümüş bir tepsi içinde sunuluyor.”

Peter kaşlarını çatarak sordu: “Din mi?”

“Dinle ilgili bir şey bilmene gerek yok Peter, bugünlerde insanların ona pek ihtiyacı olmuyor.” diye yanıtladı büyükbabası. “Daha önceleri, insanlar gelecekten beklentilerini bir Tanrı ya da Tanrılar düşüncesine bağlamışlardı. Önemli kişiler, farklı dinlerin arasındaki ince farklar konusunda saatlerce tartışıyor ve yüce bir varlığa, öbür dünyaya, ilahi adalete duyulan inancın insanları diğer hayvanlardan daha üstün ve özel kıldığını iddia ediyorlardı. Farklı dinlere mensup ülkeler arasında, şimdi baktığımız zaman incir çekirdeğini doldurmayacak çekişmeler nedeniyle büyük savaşlar yaşanıyordu. Ama dinler insanların yanılabilir ve ölümlü olduğu görüşü üzerine kurulmuştu. Sadece Tanrılar sonsuza dek yaşardı; insanların kurtuluşa ve ölümden sonra hayata dair tek umudu dindeydi. Şimdi ise Peter, biz kendi kendimizin Tanrısıyız. Uzun Ömürlülük sayesinde, insanoğlunun hayal bile edemeyeceği kadar güçlüyüz.”

Peter boğazını temizledi. “Dini liderler Uzun Ömürlülük’e karşı olduğu için,” dedi dikkatlice, “dinin Hükümet yetkilileri tarafından baskı altına alındığını duymuştum.”

Büyükbabasının bakışlarını endişe kapladı ve Peter, yine akıldan geçenleri söyleyiverdiği için kendine kızdı. “Dini liderlerin Uzun Ömürlülük’ü kınadığı doğrudur,” dedi kasvetli bir sesle. “Peki, sence bu neden olabilir Peter? Ben söyleyeyim. İktidarlarını ve etkilerini kaybetmek istemiyorlardı. Sence insanlar nasıl davranmaları gerektiğinin söylenmesini, sadece başka bir Tanrıya inanıyor diye diğer insanlara güvenmemeleri konusunda teşvik edilmeyi özlüyorlar mıdır? Sence insanlar, bir Tanrı adına

yapılan ahlaksızlıkları, katliamları, savaşları, terörist saldırıları özlüyorlar mı? Sence tüm bunlardan kurtulmuş oldukları için kendi kararlarını kendileri verebildikleri için üzgünler mi?”

Peter hiçbir şey söylemedi ve büyükbabası zaferiyle gurur duyarak gülümsedi. “Elbette,” dedi yumuşak bir sesle, “şahsen dine çok şey borçluyum. Bilimsel araştırma konusunda, ABD’nin hayli gerisindeydik, herkes bizim değil onların Uzun Ömürlülük gibi bir ilaç bulacağını tahmin ediyordu. Ama onların dini liderleri kök hücre araştırmalarını engelledi. Basbayağı engellediler, düşünebiliyor musun? Böylece araştırmalar unutuldu gitti. Bayrağı biz devraldık ve işte sonrasını zaten biliyorsun.”

Peter kaşlarını çatı. Kafası karışmıştı, ne diyeceğini bilmiyordu. Sonunda, “Eskiden genç insanlar varmış, ama şimdi kalmadı,” dedi.

Büyükbabası başını salladı. “İnsanlar bunu seçti Peter. Yapılması gereken zor seçimler vardır ve bu kaçınılmaz bir seçimdi. Hem bu gerçekten kötü bir şey mi?” Umursamaz bir tavırla başını salladı. “Bahsettiğin gençlerin hiçbir şeyi yoktu. Ne umutları ne de beklentileri vardı. Geçinebilmek için suç işlemeye başlamışlardı Peter. Toplumlara korku salıyorlardı.”

Çalışma masasına doğru yürüdü ve Peter’in çok yakınında duracak şekilde, masanın önüne yaslandı. “Ve daha sonra biz Uzun Ömürlülük’ü keşfettik. Kutsal Kâse¹’yi bulduk Peter. Bu, sonsuz yaşamın sırrı.”

Peter derin bir nefes aldı. “Peki ya doğa?..”

“Doğa mı?” Büyükbabası tiksinererek başını salladı. “Doğa bizim düşmanımız Peter. Bu her zaman böyleydi. Doğa insanlığa hükmetti, istediği zaman bizi ezdi geçti, vücutlarımızı kanserle kırıp geçirdi, doğum sırasında kadınları öldürdü, tüm bir şehri yok eden salgınları yarattı. İşte doğanın nimetleri bunlar Peter.

¹ Mitolojide mucizevi güçleri olduğuna inanılan kap. [E.N.]

Doğa insanın dostu değildir.”

Peter, “Ama Uzun Ömürlülük öyle?..” diye kararsız bir sesle sordu.

“Aynen öyle. Uzun Ömürlülük bizi kurtarmak için yaratıldı Peter.” Büyükbabası ciddi bir sesle konuşuyordu. “Anna’nın ölüyor olduğunu düşün. Bu durumda ona Uzun Ömürlülük ilacı vermek istemez miydin? Hayatını kurtarmak istemez miydin? Evet mi, hayır mı?”

Peter birkaç saniye sustu. “Ben... bilmiyorum.” dedi. O an gerçeği söylüyor olduğunu fark etti. Sonra kendine geldi. Bu tuzak bir soruydu. Birinin hayatını kurtarmak istemek Uzun Ömürlülük’ü kabul edilir yapmazdı.

“Evet, sanırım bilmiyorsun,” dedi büyükbabası gülümseyerek. “İşin doğrusu hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir. Her şeyin gri tonları olduğunu unutma. Hükmü kalmamış bir amaç için hayatını mahvetmeden önce bunu düşünüsen iyi edersin.”

Peter ayrılır ayrılmaz, Richard telefonu aldı ve Adrian’ın özel hattını tuşladı. Telefon açılınca, “Adrian, araştırma burslarında ne durumdayız?” dedi.

“Burslar mı?”

Richard kaşlarını çatı. “Üzgünüm. Bu Adrian Barnet’in hattı değil mi?”

“Öyleydi. Şimdi benim hattım. Ben Hillary Wright. Yeni Devlet Bakanı yardımcısıyım.”

Bu bilgiyi hazmetmesi Richard’ın birkaç saniyesini aldı. “Ya Adrian?..”

“Adrian yeni bir göreve kaydırıldı.”

Richard başını salladı. Neşeli bir sesle, “O hâlde yeni görevinize hoş geldiniz,” dedi. “Ben Richard Pincen. Pincen İlaç’tan.”

“Evet, ben de öyle tahmin etmiştim.”

Sesi soğuk değildi, hatta neredeyse eğleniyor gibiydi, ama etkilenmemiş olduğu kesindi. Sinirli bir şekilde, yeni tür kadınlardan biri diye düşündü. Hırslarını törpüleyip seçeneklerini dengeleyerek bir çocuk yetiştirme beklentisine sahip olmayan ilk kadın nesliydi bu.

Uzun Ömürlülük'ün başarısı ve yasallaşması için kadın nüfusun kazanılması hayati önem taşıyordu. Tahmin edileceği gibi Hükümet, kadınları ikna etmeyi beceremeyince bu iş Richard'a düşmüştü. Richard en kurnaz iletişimcileri, mümkün olan en Makyavelist² kişileri, önce İngiltere'nin, sonra da tüm dünyanın, hem kalbini hem de aklını kazanmak için tuttu. "Çocuk yetiştirme köleliğinden kurtulun" sloganıyla, kadınları hedef alan bir kampanya başlatıldı, önemli kadın akademisyenlerin Uzun Ömürlülük'ü kadınların en önemli zaferi, son kurtuluş çaresi olarak savunmaları sağlandı. Strateji işe yaramıştı; kısa süre sonra, çocuk sahibi olma isteğinden sıyrılan kadınlar, bunun yerine tüm dikkatlerini işlerine verdiler. Uzun Ömürlülük sonrası yeni nesil kadınlar, hiçbir engele takılmadan iş hayatında ilerlediler, şirketlerin yönetim kurullarına kadar geldiler, kısa bir süre sonra şirketleri ve devlet kurumlarını ele geçirdiler. Richard Pincet dışında hiç kimse bu konunun üstünde durmuyordu. Bu yeni tür kadınlar onu rahatsız ediyor, sinirlendiriyorlardı. Kendi nesli onlara "erkek gibi kadın" adını takmıştı, ama Richard'a göre gerçek daha kaygı vericiydi. "Erkek gibi kadınlar" erkeklerin kodlarını ve kurallarını anlamıyordu; onları ayartmak, kafalarını karıştırmak her zaman daha zordu. Bundan sonra adımlarını daha dikkatli ve tedbirli atması gerekiyordu.

"Laboratuvarları mutlaka görmelisiniz. Size etrafı göstermek benim için bir keyiftir," dedi sakın bir sesle.

2 Aslanan şeyin amaçlar olduğu, bu amaçların hangi yoldan elde edildiğinin o kadar önemli olmadığını savunan görüş. [E.N.]

Hillary, “Elbette,” diye yanıtladı. “Acaba burslardan söz ederken neyi kastettiğinizi öğrenebilir miyim? Umarım resmi kanalları bertaraf etmeye çalışmıyordunuz?”

Richard öfkелendi. “Tabii ki değil,” dedi hızlıca. “Özür dilerim. Adrian ile konuştuğumu zannettim.”

“Demek Adrian ile araştırma burslarını konuşuyordunuz?”

“Hayır,” dedi. Kızgınlığı giderek artıyordu. “Beni burs ofisine aktarmasını isteyecektim.”

“Evet, evet anlıyorum.”

Richard ensesinden damla damla ter aktığını hissetti.

Hillary, “Peki torununuz nasıl?” diye sordu.

“Peter mı? İyi, gayet iyi.”

“Buna sevindim. Biz de dün ondan bahsediyorduk,” dedi. “Bir basın toplantısı düzenlemek iyi olabilir diye düşündük. Peter, Pincen İlaç’ta Bildirge’yi imzalıyor gibi bir şey mesela. Yeraltı ile bağlarının koptuğunu ilk ve son olarak göstermek hiç fena olmazdı.”

Richard boğazını temizledi ve düşünürken başını arkaya doğru düşürdü. Her zaman, insan ilişkileri dahil, tüm hayatı bir satranç oyunu gibi görürdü: Önemli olan üç adım ötesini görmek, insanlardan en iyi şekilde yararlanmak, her zaman bir gözünü son hamleye, mutlak zafere dikmekti. Ama genelde rakibini tanıyor olurdu. Oysa şimdi hazırlıksız yakalanmıştı.

“Basın toplantısı mı?” diye dikkatle sordu. Sadece kendi kendine bile olsa, hâkimiyetini kanıtlamak ister gibi, tekrar yerinde doğruldu. “Çok ilginç bir fikir. Ama yine de aceleye getirmemeliyiz.”

“Acele mi?” Hillary’nin sesi hiç açık vermiyordu. “Hayır, hiçbir şeyi aceleye getirmemek gerekir. Ama sanırım yakında Peter’a Bildirge’si gönderilecek. Ve tabii kıza da. Hükümet işi şansa bırakmamaya kararlı. Ve torununuzun Bildirge’yi imzalayacağına

dair hiç şüphem olmadığı için acele etmek gibi bir şey de söz konusu değil, öyle değil mi? Önümüzdeki haftanın mükemmel olacağını düşündük. Siz organize etmek istersiniz belki?”

“Önümüzdeki hafta mı?” Richard kanının çekildiğini hissetti.

“Önümüzdeki hafta,” diye kısaca onayladı. “Şimdi bir konu daha var. Adrian’ın notlarına göre, Uzun Ömürlülük’ün yeni sürümü olan “Uzun Ömürlülük 5.4”, sonunda piyasaya çıkmaya hazır. Doğru mu?”

Henüz bir hafta sonra Peter’in basın önünde Bildirge’yi imzalaması düşüncesiyle meşgul olan Richard belli belirsiz başını salladı. “Evet doğru. Ama ‘Uzun Ömürlülük +’ demeyi tercih ediyoruz. Aynı Uzun Ömürlülük ilacı, sadece daha iyisi.”

Hillary, “Elbette,” diye yanıtladı. “Hükümet bir an önce piyasaya çıkmasını istiyor.”

“Ya da,” dedi, Richard bunun bir fırsat olduğunu sezerek, “Uzun Ömürlülük +, Peter’in Bildirge’yi imzaladığı gün piyasaya sürülebilir. Korkarım ki gelecek hafta testlerin ve ayrıntıların tamamlanması için çok erken bir tarih olur. Ama bunun yerine önümüzdeki ay içinde başka bir tarih ayarlayabiliriz belki?”

“Söz konusu bile olamaz. Aslında, Adrian’ın notlarına göre testler tamamlanmış. Ama ikisini birleştirme fikri hoşuma gitti. Şimdi bir tarih belirleyelim mi? Önümüzdeki hafta sizin için en uygun gün hangisi?”

Richard buz gibi bir sesle, “Bazı testler yapıldı,” dedi. “Ama daha yapılacak testler var.”

“O zaman biz bir ön duyuru yapabiliriz.”

“Biz mi?”

“Biz. Richard, bu ilaç ne de olsa Hükümet’in izin belgesi sayesinde geliştirildi, öyle değil mi? Ve Peter’a Yasallık statüsünü sağlayan da Hükümet’ti.”

Richard'a ateş bastı. Hiç kimse Richard Pincen'ti bu şekilde köşeye sıkıştıramazdı. Hiç kimse. Gergin bir sesle, "Hiç kimse Peter'a Yasallık statüsü sağlamadı," dedi. "Bir Hayata Karşılık Bir Hayat yasasını hatırladın mı? Hükümet'in başka seçme şansı yoktu. Hem önümüzdeki hafta çok erken. Eğer siz ve ben bir duyuru yapacaksak daha fazla zamana ihtiyacım var."

Sessizlik oldu, sonra Hillary'nin iç geçirdiğini tahmin etti. "Daha fazla zaman yok," dedi Hillary, sesi daha az hırçındı. "Daha sonraki hafta Enerji Forumu var. Etki yaratabilmek için bundan önce bir duyuru yapmalıyız."

Richard aniden onun bir açık verdiğini fark etti. Bu onun oyunu tekrar kontrol edebileceği anlamına geliyordu. "Yani Forum'da sizi kurtarması ve size pazarlık gücü vermesi için Pincen'ti İlaç'a ihtiyacınız olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Sizin de ilacın ve yöntemlerinizin onaylanması için bana ihtiyacınız var."

Richard duraksadı. "Yöntemlerimiz mi?"

"Adrian'ın notları çok aydınlatıcı. Umarım Artıklar Koruma Tasarısını ihlal etmiyorsunuzdur Richard. Hükümet'in, kurumsal suçu hoş görmediğinin farkındasınızdır."

Richard derin bir nefes aldı. Artıklar Koruma Tasarısı, Artık Depoları kurulduğu zaman liberallere verilmiş bir sus payıydı; herkes anlamsız olduğunu biliyordu: kontrol edilmesi gerekenlerin listesi, herkesin görmezden geldiği teminatlar. Yine de hâlâ mevzuattaydı. Hillary isterse gerekliliklerin yerine getirilmesi konusunda ısrar edebilirdi. Bunun her ikisi için de oyunun çıkmaza girmesi anlamına geldiğini fark etti. Bu ikisinin de işine gelmezdi. "Belki bu işi beraber halledebiliriz Hillary," dedi dikkatlice. "Sancılar önümüzdeki hafta bir ön duyuru yapabiliriz."

"Önümüzdeki hafta mı? Ve Peter Bildirge'yi imzalayacak, değil mi?"

“Önümüzdeki hafta,” Richard hafifçe gülümsedi. “Cuma. Toplantıyı akşamüstü geç bir saate koyacağım. Belki gün içinde daha erken bir saatte bizi ziyaret eder ve üretim sürecini kendi gözlerinizle görürsünüz?”

Hillary, “Çok güzel,” diye kısa kesti. “Sonra haberleşiriz.”

Richard telefonu yerine koydu ve tekrar kaldırıp bir numara tuşlamadan önce birkaç saniye bekledi. Derek Samuels telefona yanıt verince, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi. “Yeraltı mesajlarının formatlarını biliyor musun? Hemen bir mesaja ihtiyacım var. Ve kesinlikle çok inandırıcı olmalı... Yapabilir misin? Güzel, tamamdır. Şimdi bunu kelimesi kelimesine yaz.”

Kalbi hızla atarken mesajı aktardı ve Samuels’e ne yapması gerektiğini anlattı. Konuşurken gözleri, Dr. Edwards’ın laboratuvarını tarayan sağ taraftaki ekrana takıldı. “Samuels, seninle bir işim daha var,” diye ekledi. “Hassas bir konu. Bana en iyi dedektiflerinden birini ayarla. Eski bir Yakalayıcı mükemmel olur. Eski Artıklar konusunda iyiler, öyle değil mi?”

“Eski Artık mı? Yoksa...”

Richard, Samuels’in sesindeki hayret karşısında başını salladı. Yoksa gerçekten duyguların ya da aile kadar anlamsız bir şeyin başarısını engelleyebileceğini mi zannetmişti?

“Aslında, en iyisi ofisime gelmen. Bunu baş başa konuşmayı tercih ederim.”

Telefonu kapattı ve kâr oranlarına bakmak için bilgisayarına döndü. Hayal edebileceğinden çok daha fazla para ve güce sahipti. Hiçbir şey –ve hiç kimse– bunu ondan alamayacaktı.

Sekizinci Bölüm

Peter o gece hiç iyi uyuyamadı. Her ne kadar bastırmaya çalışsa da, kafasına hücum eden kararsızlığın ilk belirtileri onu rahat bırakmıyordu; bu da, kendini kızgın, suçlu hissetmesine neden oldu. Eski moda ilaçlarla Uzun Ömürlülük arasındaki ince fark ve din üzerine düşünürken buldu kendini. Ve elli sene içinde, tabii eğer o kadar yaşarsa, aslında dünya için neler yapabileceğini merak etti. Herkes sonsuza kadar yaşarken, elli sene o kadar uzun bir süre gibi görünmüyordu. Aslında elli sene göz açıp kapayıncaya kadar geçirdi.

Tüm bunlardan sonra, ertesi sabah işe giderken paspasın üzerinde bulduğu Pip'ten gelen not, önemli bir görevi olduğunu ve her şeye rağmen kayda değer biri olduğunu hatırlatarak onu rahatlatmıştı. İlk bakışta, kapıya bırakılan, resim, dekorasyon, vitamin iğneleri, plastik cerrahi, petrol kuponu ticareti düzenlemeleri veya kalıcı makyaj gibi konularla ilgili sıradan el ilanlarından biri sanmıştı. Tam buruşturup atmaya hazırlanırken üzerindeki Yeraltı işaretini gördü. Ağzında zeytin dalı tutan küçük bir kuğu. Yeni bir hayat arayışını temsil ediyordu. Hemen içeri kaçtı ve kâğıdı düzeltmeye koyuldu.

“Hayatınıza yeni bir yön vermeye mi ihtiyacınız var? Her gün aynı şeyi yapmaktan sıkıldınız mı?”

Eğitim programlarımızla ilgili bilgi almak için hemen çalışma danışmanlarımızı arayın. Teknoloji, yabancı dil, bilim ya da hizmet sektörü... Hangisiyle ilgilenirseniz ilgilenin hayallerinizi gerçekleştirecek eğitim ve işi bizde bulacaksınız.

0845 389 7053'ü aramanızı bekliyoruz.”

Önemsiz bir kâğıt parçası gibi görünüyordu, ama bu el ilanının sokaktaki diğer posta kutularına da bırakılmadığından emin-di Peter. Hızla yukarı koştu ve Pip'in vermiş olduğu cep telefonunu buldu. Pip, bilgisayar ve standart telefon hatlarının güvenli olmayacağını söylemişti. Yeraltı, Hükümet'in takip etmesini engellemek için belli aralıklarla değiştirilen özel dalgaya ayarlı, eski model cep telefonları kullanıyordu. Kara üzerindeki telefon hatlarından ya da internet hattından yapılacak düşüncesizce bir arama, tüm operasyonu tehlikeye atabilirdi.

Peter numarayı tuşladı. Yanıtlayanın Pip olduğundan neredeyse emindi; ama sesi her zamankinden daha canlı geldiği için şüpheye düştü.

“Hayatıma yeni bir yön vermeye ihtiyacım var.” Peter el ilanında yazanları aynen okuyordu. “Bunu yapabileceğime inanıyorum.”

“O zaman danışmanlarımız size yardım edebilirler. Grays Inn Sokağı, numara 87, sekizinci kat, oda 24b, bu akşam saat altıda.”

Peter detayları not aldı. Bir nefeste, “Harika, orada olacağım,” diye yanıtladı.

Günün ilerleyen saatlerinde, huysuzluk yapan Ben'i banliyö sokaklarında dolaştırmaya çıkaran Anna onun üstüne titriyordu.

Sık sık bebek arabasına eğilerek üşümesin diye üzerini örtüyor, ona gülümsüyor ve her şeyin yolunda olduğunu kendi kendine anımsatıyordu. Anna'nın anne ve babasının bulunduğu bu bebek arabası tam müzelikti. Eski püskü, her yeri gıcırdayan ve tekerleklerin üstünde zar zor sabit duran bu araba, nasıl olduysa yüz yıldan uzun bir süre tekrar kullanılmayı beklemişti; belli ki birileri ne olur ne olmaz diye onu bir yerde saklamıştı. Kaldırımında takır tukur ilerleyen bebek arabası, sokakta herkesin dikkatini çekiyor; şaşkın, korkmuş ve ne olduğunu ayırt etmeye çalışan bakışların hedefi oluyordu.

Çok nadir de Uzun Ömürlülük icat edildiğinde hayatta olan ve çocukların neye benzediğini hatırlayan kadınların onları durdurduğu olurdu. Bebeğe bakmak için izin isterler ve Anna'ya kendi hikâyelerini anlatırken hepsinin gözleri dolardı. Bunlar kaybolan çocuklara, gerçek anlamı anlaşılmadan imzalanan Bildirge'ye ve ifade etmekten, adlandırmaktan çekindikleri bir şeye duyulan özlemle ilgili hikâyelerdi. Ama daha sık olarak insanlar tiksiniyle yüzlerini buruşturur, sanki sokakta maruz kalmamaları gereken iğrenç bir şey sergileniyormuş gibi Anna ve Ben'e kibirle bakarlardı.

Anna kendinden daha emin biri olmak isterdi; yanından geçenlerin her bakışıyla, evdeki bilgisayarın her açılışıyla ve telefonun her çalışıyla kalbi ağzına gelmeyen biri olmak isterdi. Artık Deposu'nu terk etmeyi çok istemiş, Kıymetli Mal olabilmek ve dışarıda yaşayabilmek için çok çalışmıştı. Ama hâlâ kilit altında yaşayan o kadar çok Artık varken Yasal olma konusunda hissettiği suçluluk duygusu giderek artıyordu. Ne zaman birinin kendisine baktığını görse yargılandığını düşünüyordu. Ne zaman işverenin evinde gözetim altında, hizmetçi olarak çalışan bir Artık görse suçluluk duygusu bir bıçak gibi karnına saplanıyordu.

Üstelik bunlar şanslı olanlardı; sadece Faydasız ve Kötü sayılanlardan değillerdi, Kıymetli sayılıyorlardı.

Etraftakilerin dik bakışlarına aldırmamaya çalışarak alışveriş merkezine doğru yürürken, bir vitrinde yanıp sönen elektrikli, büyük bir ekran gördü. Vitrinin önünde, büyük, parlak ekrana aç gözlerle bakan küçük bir kalabalık toplanmıştı. Enerji belgeleriyle beraber böyle şeyler, büyük çoğunluk için çok pahalı bir lüks haline gelmişti.

Hiç televizyon veya bilgisayar görmeden büyüyen Anna, kendinden emin sesleriyle propaganda yapan ve ona ne düşünmesi gerektiğini söyleyen bu vücutsuz yüzlere alışamamıştı. Ancak bugün cesur davranmak istiyordu; geçip gitmek yerine, çocuk arabasını doğrudan o yöne çevirdi. Beceriksizce yanaştı ve bu sessiz film gösterisini izleyebilmek için kalabalığın içinde kendine yer açtı.

Bu, bir haber programıydı. Kamera, konuşan bir kadına doğru döndü, sonra evinin önünde tutuklanan bir adam göründü. Ekranda “Enerji Takibi – Savurganları bildirin, gizliliğiniz garanti altındadır” yazısıyla beraber bir telefon numarası belirdi. Polis, adamı yaka paça götürürken Anna içinin sıkıştığını hissetti.

Anna’nın yakınında duran yaşlı bir kadın başını salladı. “Sanki Soğuk Savaş dönemindeyiz. Herkes birbirinin işine burnunu sokuyor. Bu gidişat hiç iyi değil, hiç değil.”

Daha genç görümlü, sahte kumral bir kadın sert bir sesle yanıtladı: “İster beğen ister beğenme, sistemi sömürenlerin cezalandırılmaları gerekir. Ben üç battaniye ve iki yorganla uyuyayım, birileri de merkezî şebekeden elektrik kaçırsın. Ben böyle bir şey duyarsam hiç vakit kaybetmeden anında ihbar ederim. Hem de gözümü bile kırpmadan.”

Anna söylenenleri dinledi ve dudaklarını ısırarak ekranı seyretti. Başkalarının yaptığı gibi olup bitenlerle ilgili fikir beyan

etmek ona zor geliyordu. Peter’la tanışana kadar, neyin doğru neyin yanlış, neyin iyi neyin kötü olduğundan emindi. Ama sonra tüm dünyası tepetaklak oldu, görüşlerine meydan okundu, gözü açıldı. Artık Deposu’nda kaldığı yıllar boyunca, yanlış davranışların cezalandırılması gerektiği anlatılmıştı; ama şimdi, Dışarı’da, yanlış davranışları tanımanın o kadar kolay olmadığı, yanlış bir şeyin duruma göre doğru bir davranış olabileceğini anlamıştı.

Yaşlı kadın tekrar vitrine doğru döndü. “Peki, bu herifin suçu neymiş?”

Bir adam, “Muhtemelen enerji kuponu satıyordur,” diye lafa girdi. “Bu konuda kimsenin gözünün yaşına bakmıyorlar.”

Kumral kadın, “Enerji kuponu satmak mı?” dedi onaylamayan bir sesle. “Başımızda bir bu eksikti.”

Yaşlı kadın güldü. “Bu muymuş suçu? Herkes kendi hayatına baksın, benim istediğim budur.”

Kumral kadın ona hiddetli bir bakış fırlattı. “Sizin de bu yasa dışı kuponlardan yararlanıyor gibi bir hâliniz var. Acaba Enerji Takibi’ni mi aramam gerekiyor, ne dersiniz? Belki, o zaman bunu o kadar da komik bulmazsınız.”

Yaşlı kadın, “Ben sadece...” diye lafa başladı, ama kumral olan artık ona bakmıyordu. Bunun yerine, gözlerini hafifçe beti benzi atmış olan Anna’ya dikmişti. “Burada kimler varmış?” dedi. Herkes döndü ve bu ilgi karşısında yüzü kıpkırmızı kesilen Anna’ya baktı. “Aslında bu pek de istediğimiz bir şey sayılmaz, değil mi? Biz kendimizi geçindirmeye çalışalım, akşamları sıcak bir evde oturmak için çalışıp duralım, bazı suçlular da dünyaya Artık getirsinler.” Anna’ya bakmak için döndü. “Kendinle gurur duyuyor musun? Tabii Yasal statünü de almışsındır, değil mi? Sistemi atlatmak konusunda her şeyi bildiğinden de eminim.

Muhtemelen kendini çok zeki zannediyorsun. Ama bunun acısı bizden çıkıyor. Sanırım bu pek umurunda değil, öyle değil mi?”

Anna dikkatlice, “Hayır, zeki olduğumu sanmıyorum,” dedi. “Ama...”

Başka bir kadın, ona aldırmadan, “Ben işte bu yüzden Artık hizmetçi alamıyorum,” diye Anna’nın sözünü kesti. “Bence hepsini Yasal yapacaklar. Dört aydır bekliyorum, hiçbir ses çıkmadı.”

Anna başını salladı. İnsanlar gerçekten böyle mi düşünüyor-du? “Hayır, yanıyorsunuz,” dedi endişeli bir sesle, “onları Yasal yapmıyorlar. Hepsi Artık Depolarında, ebeveynlerinin işlediği günahların cezasını çekiyorlar. Hem de ebeveynleri aslında hiç günah işlememişken. Çocuk sahibi olmak bir günah değildir. Bir...”

Sesi giderek zayıfladı. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı, az önce söyledikleri polisin, Hükümet’in dikkatini çekebilirdi. Ama sonra hareket etmeye başlayan Ben’e bakınca alışkın olduğu bir sevgi hissetti; bir kaplan gibi onu korumaya hazırdı. Onun varlığı nasıl günah olabilirdi?

“Günah değil mi?” Kumral kadın avazı çıktığı kadar bağırdı, Anna’nın yolunu kesmek için manevra yaptı. “Bu ne cüret? Buraya gelip o iğrenç yarattığı herkesin içinde teşhir ediyorsun, yemeğimizden yiyip enerjimizi kullanıyorsun. Sonra da bütün bunlarda hiçbir sorun olmadığını mı söylüyorsun?”

Kadının söyledikleri Anna’yı şaşkına çevirmişti; öfkeyle dişlerini sıktığını hissetti. “O iğrenç değil. O bir bebek. Artıklar dünyaya gelmeyi kendileri istemedi. Neyse, ben artık Yasal’ım. Bebek de öyle. Anne ve babamız öldü bizim.”

Anna, bebeğin arabasına tutunuyordu; öfkesi giderek daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. Aylardır kendini bu kadar güçlü hissetmemişti.

Kadın, “O zaman tamam,” diye sesi titreyerek yanıtladı. “Artıklar dünyaya kendileri gelmek istemediğine göre bu, onların suçu değildir. Tıpkı ülkeye gizlice girmek istemeyen mülteciler gibi herhâlde...”

Anna başını salladı; kadının kıpkırmızı kesilen yüzü saçlarıyla feci bir tezat oluşturunuyordu. “Bunu bir oyun zannediyorlar. Ülkemize öylece girip yemeğimizi yiyebileceklerini, evlerimizde kalabileceklerini ve enerjimizi kullanabileceklerini zannediyorlar. Peki, o zaman biz ne yapacağız? Enerji fiyatlarına ne olacak?”

Anna düz bir sesle yanıtladı. “Onu bilemem, Hükümet’e sormanız gerekiyor.”

“Sanki bir şeyler yapacaklar gibi!” Kadın burnundan soluyordu. “Sınıra daha fazla polis göndermek gibi şeyler önerecekler. Ama bu işe yaramıyor, öyle değil mi? Kıtlık yaşanıyor olması, nehirlerin kuruması bizim suçumuz değil. Üzgünüm, ama burası bizim ülkemiz ve bu insanları buraya sokmamaları gerekiyor.”

“Kesinlikle.” Bir anda sakın, duyarlı bir ses konuşmaya dahil olmuştu. “Umarım bu şekilde bir yere varırsınız. Mücadeleyi bırakmamanız gerekir.”

Kumral kadın kaşlarını çatı. “Elbette bırakmayacağım,” dedi kuvvetli bir şekilde. “Haklarım var. Hepimizin hakları var ve insanların yaptıklarının yanlarına kalmaması için haklarımızı savunmamız gerekiyor. Geçenlerde kapımın altından atılan bir ilanda, bizim Afrika’dan enerji çaldığımız yazıyordu...”

Anna omzuna bir elin hafifçe dokunduğunu hissetti. “Şu an buradan uzaklaşmak için iyi bir zaman olabilir,” dedi aynı sakın ses. Anna başını çevirdiğinde topuz yapılmış, gri saçlarla çevrili bir yüzle karşılaştı. Bebek arabasını beceriksizce itmeye çalışırken, “Evet, sanırım haklısınız,” diye yanıtladı. Tekerleklerin hiç kimsenin ayağını ezmemesi için elinden geleni yaparak kalabalığı yardı; gri saçlı kadın onu takip ediyordu.

“Bu ne tatlı bir oğlan böyle,” dedi birkaç dakika sonra. “Kaç yaşında?”

Anna temkinli bir biçimde, “Yakında bir olacak,” dedi.

“Ne kadar güzel bir yaş. Çok da uslu.”

“Evet, sanırım öyle.” Anna’nın bebekler hakkındaki tek bilgisi, Artık Deposu’ndaki Küçükler katından geliyordu. Bu katta, beş yaşın altındaki çocuklar, gürültüye daha fazla dayanamayan bir görevli istemeyerek beslemeye ve altlarını değiştirmeye gelene kadar bağıra çağıra ağlardı. İşte onun Ben’e bu kadar fazla ilgi göstermesine, en ufak bir huysuzluğunda hemen onun yanında bitmesine yol açan şey, bu korku dolu sahnelerin anılarıydı.

Kadın bir anda “Siz Anna’sınız, değil mi?” dedi. “Anna Co-vey?.. Beraber bir çay içebilir miyiz? Evim hemen köşeyi dönünce. İtiraf etmeliyim ki ben sizin bir hayranınızım. Adım Maria. Maria Whittaker.”

Anna kararsızca ona uzatılan eli sıktı, “Sanırım olmaz.” Du-
dağını ısırdı. “Hemen alışverişe geri dönmeliyim.”

Maria sevecen bir tonla konuşuyordu. “Tabii. Belki sizinle yürümeme izin verirsiniz o zaman?”

Anna memnuniyetle başını salladı. Genellikle Peter ve Ben dışında yanında hiç kimseyi istemezdi; başkaları yanındayken huzursuz olurdu. Ama bu kadın iyi birine benziyordu ve kumral saçlı korkunç kadından sonra, biriyle arkadaşlık etmeye ihtiyacı vardı. Beraber ana caddede yürüdüler; başta ikisi de sessizdi, sonra Anna dilinin ucuna kadar gelen soruyu sordu. “Siz... hayranım olduğunuzu mu söylediniz?” Konuşurken şüpheyi etrafına bakıyor; kamera, polis ya da takip eden biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Ama sokakta şüpheli bir durum yoktu.

Kadın güldü. “Gençlere her zaman hayran olmuşumdur,” dedi yumuşak bir sesle. “Hikâyenizi duyunca çok etkilendim. Çok cesur birine benziyorsunuz. Siz ve arkadaşınız Peter. Üstelik

bir bebeğe bakıyorsunuz... Bence bu son derece cesur olmayı gerektirir. Evet, ben buna hayranım, hem de çok.”

Anna tuhaf bir biçimde gülümsedi. Peter dışında hiç kimseden bu kadar güzel şeyler duymuyordu. “Çok cesurca değildi,” dedi hızlıca. “Cesur olan Peter’dı, ben değildim.”

Maria içtenlikle, “Senin de çok cesur olduğuna eminim,” diye atıldı. Anna yüzüne bir gülücüğün yerleştğini fark etti. Tam köseyi dönerlerken, “Aslında bir çay iyi olabilir. Eğer sizin içinde uygunsa.”

Maria da ona gülümsedi. “Uygun olmanın ötesinde, bu benim için bir şereftir.”

Maria ana caddeye yürüyerek birkaç dakikalık mesafede bulunan modern bir apartman dairesinde oturuyordu. Ev dördüncü kattaydı. Bu yüzden Anna bebek arabasını aşağıya bıraktı ve merdivenleri kullanmak üzere Ben’i kucağına aldı.

“Bunun için kusura bakma. Ne yazık ki, asansör enerji tasarruf tedbirleri nedeniyle kullanım dışı bırakıldı.” Bunları söylerken yüzüne hüznü bir gülümseme yerleşmişti. “Hele alışveriş torbalarıyla gerçek bir kâbus oluyor.”

Anna, “Sorun değil,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Bir yandan Ben’e sarılıyor, diğer yandan da dikkatlice tırabzana tutunuyordu.

Maria kapıyı açarken, “Şeker ister misin?” diye sordu. Evde, küçük oturma odasının hemen dışında bir mutfak ve Anna’nın yatak odasına gittiğini tahmin ettiği dar bir koridor bulunuyordu. “Evet, evet, bir tane lütfen.”

Anna, Maria’yı takip ederek oturma odasına geçti ve Maria odanın hemen çıkışındaki küçük mutfaka doğru ilerleyip su ısıtıcısını çalıştırırken o da bir kanepenin yanında ayakta durdu. Şöminenin üstünde duran çocuk resimlerine merakla baktı ve

Maria ayları getirip onu kanepeye yönlendirdiğinde hızla bakış-larını başka yöne çevirdi.

“Evim pek de büyük sayılmaz, ama bugünlerde böyle işte, de-ğil mi?” diyerek devam etti.

“Seneler önce bir evim vardı, ama tarifeler ve enerji faturaları yükselmeye başlayınca Hükümet beni daha küçük bir yere taşın-mam yönünde teşvik etti.” Alaycı bir biçimde gülümsedi.

Anna gülümseyerek yanıtladı. “Hükümet teşviki”nin nasıl bir şey olabileceğini gayet iyi biliyordu. “Yine de çok güzel bir ev,” dedi kibarca.

“Teşekkür ederim. Konforlu bir ev sayılır,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Rahatlık, ne de olsa, Hükümet’in en önemli hedefle-rinden biri. Rahatlık, sağlık, servet ve ğrenme. Değerli hedefler olduğuna eminim.”

Anna ne kadar cahil olduğunu düşündü ve bu durumdan nef-ret ederek tuhaf bir biçimde gülümsedi. Peter her türlü bildiri-yi, haberleri hiç kaçırmadan takip eder, her gün olan biteni ve yo-rumları öğrenmek için bir kere açılan bilgisayarında enerji kupo-nu kullanırdı; onunsa bunlar umurunda bile değildi. Kendisi, Pe-ter ve Ben güvenli ve sıcak bir yerde oldukları sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama böylesi sohbetlerde söyleyecek bir şeylerinin olması için biraz daha fazla dikkat etmiş olmayı istedi.

Maria, “Elbette sen büyük bir Hükümet taraftarı değilsindir,” diye devam etti. “Artık Depolarının zorunlu sakinleri arasında çok fazla Hükümet taraftarı olduğunu sanmam.”

Anna başını salladı. Doğrusu Büyük Depo’dakiler için Hk-met belirsiz ve uzakta bulunan bir gt; onun en yakınındaki otorite İdari İşler Mdiresi’ydi.

“Oradan çıkmamız iyi oldu,” dedi sessizce; soruyu yanıtsız bı-raktığını Maria’nın fark etmemiş olmasını umut ediyordu. “B-yk Depo pek... konforlu sayılmazdı.”

Maria tekrar hüzünlü bir biçimde gülümsedi. “Haklısın, öyle değildir. Artık Depoları ilk kurulduğunda, bize bunların okul gibi yerler olacağı söylendi. Çocuk yani Artık sahibi olmaya engel olabilmek için çocukların ebeveynlerden ayrılması gerekiyordu. Farklılaştırılmaları gerekiyordu. Senin... Onların farklı olması gerekiyordu. Ama hiçbir zaman insanlıktan uzak yerler olmaları planlanmamıştı. En önemli hedef iş sağlamaktı, kölelik değildi. Bu sonradan oldu.”

“Sonra mı?” Anna şimdi merak etmeye başlamıştı. İnsanlar, devrimci ilan edilmekten, Hükümet için bir tehdit olarak görünmekten korktukları için Artıklarla ve çocuklarla ilgili açık açık konuşmazdı.

“İnsanlar artık aldırış etmemeye başlayınca, olan bitene alışınca. Önceleri insanlar sivil haklarla, Artıkların yaşam koşullarıyla, Yasal olmayan mültecilere ve hatta suçlulara bile nasıl davranıldığıyla ilgilenirlerdi. Bugün insanların tek derdi nasıl göründükleri, nasıl hissettikleri, merkezi ısınmadan kaç saat yararlanabilecekleri ve kaç hobi sahibi olup kaçından vazgeçebilecekleri. Çocuklardan hoşlanmıyorlar. Onlardan korkuyorlar. Bugün, bu küçük oğlana nasıl baktıklarını gördün.”

Anna, Ben’in tombul yüzüne baktı ve onu iyice kendine doğru çekti. “Şöminenin önündeki fotoğraflar...” Açıkça bir soru soruyor olduğu için hafifçe kızardı. “İnsanlar ne der diye endişelenmiyor musunuz?”

Maria, üzüntü ve şefkatle bakışlarını ona doğru çevirdi.

“Elbette. Sürekli endişe duyuyorum ama bu onları ortadan kaldırmam için bir sebep değil. Korkunun elimizi ayağımızı bağlamasına izin veremeyiz Anna, öyle değil mi?”

Anna başını sağladı. “Hayır, ama Hükümet...”

Maria hemen lafa girdi. “Hükümet çok güçlü. Ama bu gücü kötüye kullanıyor. Bu güce meydan okumak gerekiyor.”

Maria, Anna'nın yanına oturdu ve ellerini tutarak umut dolu gözlerle ona baktı. "Anna umarım seni kızdırmam. Ama seni buraya davet etmemin nedeni... Fotoğraflardaki bu çocuklar. Özellikle şuradaki..." Ayağa kalktı, çerçevelerden birini aldı ve Anna'ya uzatmadan önce göğsüne bastırdı. "Bu benim çocuğum. Çok genç ve çok saftım. Sır saklamayı becerebileceğimi sanmıştım. Ama Yakalayıcılar... Neyse, onu buldular. Ve benden aldılar. İşin başında, özür dilendiği zaman insanlara hoşgörölü davranılıyordu. Bana ceza kestiler; "hak edilen pişmanlık" durumundan yararlanarak bir uyarıyla serbest bırakılacaktım. Bu bana ders oldu diye düşünmüştüm. Ama bilirsin, olaylar böyle gelişmedi."

Anna çerçeveyi aldı; fotoğraftaki battaniyeye sarılmış ufakık bebeğe bakarken gözleri doldu. Sessizce, "Şimdi bir Artık mı?" diye sordu.

Maria başını salladı. Sıkılğan bir şekilde devam etti. "Başta iyiydim. Bir işim ve bir hayatım vardı. Hapis cezasında kurtulduğum için memnundum. Paçayı iyi sıyırdığıma, şanslı olduğuma ikna olmuştum. Ama yıllar geçtikçe, onu düşünmeye başladığımı fark ettim. Onu deli gibi özlüyordum. Biliyorum bu çok saçma, onu tanıımıyordum bile; henüz birkaç haftalıktı. Sonra kendimi bitpazarlarının altını üstüne getirip oyuncak, küçük battaniye gibi çocuklara ait kullanılmış eşyalar ararken buldum. Onun için küçük hırkalar örmeye, ninniler okumaya başladım. Aslında o zaman o artık elli yaşma gelmiş olmalıydı. Muhtemelen benim şimdiki hâlimden daha yaşlı görünüyordu. Belki artık hayatta bile değildir..."

Maria'nın sesi giderek azalırken Anna, onun gözlerinin yaşla dolmuş olduğunu fark etti. Tekrar fotoğrafa baktı, Grange Deposu'ndaki ve ülkenin dört bir yanındaki Artıkları düşündü.

“Senin durumun farklı.” Maria kendine çekidüzen vermeye çalışarak devam etti, “Sanırım siz Uzun Ömürlülük ilacını almak zorunda değilsiniz, öyle değil mi?”

Anna başını salladı, Maria’nın bu çıkışı onu cesaretlendirmişti. “Hayır, ben, daha doğrusu biz almıyoruz. Vazgeçiş hakkı kullanacağız,” dedi kendinden emin bir sesle. “Sonsuza kadar yaşamak istemiyoruz.”

Maria başıyla onayladı ve hayran gözlerle Anna’ya baktı. “Elbette. Senin cesur biri olduğunu biliyordum. Gazetede resimlerini gördüğüm ilk gün bunu anlamıştım. Sen benim gibi değilsin Anna. Sen cesursun; ben gücsüzdüm. Kızımı yüzüstü bıraktım.”

Anna çaydan bir yudum aldı. “Bu senin suçun değil.” Bu sık sık tekrarladığı bir cümleydi. Suçluluk hisseden çaresiz kadınlar ne zaman sokakta önünü kesse bu tür cümleler kuruyordu: “Senin suçun değil”, “Çocuğunuzun iyi olduğuna eminim”, “Emimin çok iyi bir anne olurdunuz.”

“Çok iyisin Anna. Ama korkarım ki benim suçumdu; hem bu şekilde davranmış olmak hem de bunun üstesinden gelememek. Ama zor dönemlerde kendi yolumuzu buluruz. Ben kendiminkini buldum.”

Bakışlarını tekrar çerçevelere doğru çevirdi. Anna onu takip ederek tek tek fotoğrafları incelemeye başladı. “Peki diğerleri kim?” diye sordu.

“Benimki gibi çocuklar,” dedi Maria basitçe. “Bebekler, yeni yürümeye başlayanlar, annelerinden koparılıp alınan çocuklar. Kendi kızımı bulmak için artık çok geç. Ama başkalarının kendi çocuklarını bulmasına yardım etmeye çalışıyorum. Belki... Belki sen bazılarını hatırlayabilirsin. Bir şekilde yardımın dokunabilir...”

Anna nefesi kesilerek, “Hepsi Artık mı?” diye sordu. “Bu fotoğrafları nasıl buldun?”

“Annelerden, babalardan, sevenlerinden,” dedi Maria yumuşak bir sesle.

Anna, Ben’in iki yanına yastık yerleştirdikten sonra ayağa kalktı. Beynine kan hücum ederken sandalyeye tutunarak kendini sakinleştirdi. Şömineye doğru yaklaştı ve sağdan sola doğru fotoğraflara bakmaya başladı. Şaşkınlık ve hayret içinde, bazılarını tanıdığını fark etti.

Metal bir çerçevedeki, siyah beyaz bir kız fotoğrafına uzanırken, “Bu, Artık Sarah,” dedi. “Üç sene önce ayrıldı. Şimdi bir evde hizmetçi olarak çalışıyor olmalı. Ve bu...” Daha büyük, siyah bir çerçevede ise gözlerinin içi gülerken bakan bir erkek çocuk vardı. “Bu Artık Patrick. O...” Artık Patrick’i ve onun sonu gelmeyen sorularını, Artık olmadığı konusundaki ısrarını, anne ve babasının onu bir gün mutlaka bulacağına dair inancını hatırlayınca öfke ve haksızlık duygusuyla tekrar gözlerinin dolduğunu hissetti. “Patrick, Gözaltı Merkezi’ne gönderildi,” diyebilirdi. “Uyum sağlayamıyordu. Artık olduğunu kabul etmeyi reddediyordu.”

Maria ayağa kalktı ve çerçeveyi Anna’dan aldı. “Peki, sen kabul ediyor muydun?”

Anna düz bir sesle, “Ben bir Artık’tım,” diye yanıtladı. “Kabul etsem de, etmesem de.”

Tekrar şömineye döndü. Yüzler teker teker, umutla ona bakıyordu. Anna kalbinin sıkıştığını hissetti. Sağda en uçta, ahşap bir çerçevede yeni yürümeye başlayan bir bebek fotoğrafı vardı. Açık kıvılcık saçlı, parlak mavi gözlü küçük bir kızdı bu. “Bu kızın başka fotoğrafı var mı?” Kalbi güm güm atıyordu. “Biraz daha büyük hâlinin bir fotoğrafı?..”

Maria başını salladı. “Anne ve babası bu fotoğrafı o ellerinden alınmadan birkaç sene önce çekmişler. Korkarım başka bir

fotoğrafı yok, fotoğraf çekmek riskli bir iş. Fotoğraflar delil sayılıyor. Neden sordun? Yoksa Sheila'yı tanıyor musun?"

"Sheila mı?" Anna zorla yutkundu ve yine bayılacak gibi hissederek şömineye tutundu. "Sheila benim arkadaşımdı. Onu Büyük Depo'da bıraktım. Onu orada bıraktım..." Düşmek üzereyken Maria onu yakaladı; birkaç dakika sonra kendini kanepede uzanmış hâlde buldu. Maria eğilmiş, endişeli gözlerle ona bakıyordu. Anna, "Ne oldu bana... bilmiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle.

Maria usulca, "Bayıldın. Anna, iyi misin?" diye sordu.

Anna başını salladı. "İyiym," dedi kısa keserek. Büyük Depo'da zayıf noktalarını hiçbir zaman göstermemeyi öğrenmişti.

"Eminim öylesindir. Ama yine de dikkat et Anna. Uzun Ömürlülük almadığın için bünyen hepimizden daha zayıf. Hem bu küçük oğlanın sana ihtiyacı var."

Anna endişeyle Ben'e baktı ve kendini toparladı. "Çok naziksin. Ama artık gitmem gerekiyor."

Maria, "Tekrar görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Anna, Peter'in tepkisinin ne olacağını düşünerek dudağını ısır-
dı. "Emin değilim," diye fısıldadı. Sonra gözleri tekrar Sheila'nın fotoğrafına ilişti. "Yani belki... Bir yardımım dokunacaksa..." diye düzeltti.

Dokuzuncu Bölüm

Peter, Pip'le randevusuna neredeyse geç kalıyordu. Dr. Edwards onu tüm sabah Sentetik PirB diye bir şey hakkında çalıştırmış, öğleden sonra ise önemli bir çalışmanın sonuçlarını düzenlemesini istemişti. Çıkabildiğinde saat akşamüstü beşi bulmuş ve Peter ancak yirmi dakika sonra takip edilmediğinden emin olmuştu. Bu paranoyası son günlerde gittikçe artıyordu. Pip'le her buluşmasında olduğu gibi adres yine hemen bulunacak şekilde yazılmamıştı. Numara 87, Grays Inn Sokağı'nda değildi; köşeyi döndükten sonra işyerlerinin arkasına saklanmış eski bir binaydı. Dışarıdan terk edilmiş bir binaya benziyordu; Peter'ı, masada uyuklayan ve içeri girmeden önce imza atılması konusunda ısrar eden bir kapıcı karşıladı. Kapıcının kimlik sormadığını fark eden Peter, Yeraltı'nın o dönem için geçerli olan şifresini karaladı. Görevli başını salladı ve Peter merdivenlere doğru ilerledi.

Sonuçta acele etmesine gerek yoktu; Pip on dakika geç kalmıştı. Küçük, gri odanın ortasında duran toplantı masasının etrafına ucuz, metal sandalyeler gelişigüzel yerleştirilmişti. Peter sandalyelerden birini çekti ve etrafına baktı. Odada ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu. Duvarlar, dökülmekte olan soluk renkli bir kâğıtla kaplıydı ve duvarlardan birine ne olduğu belli olmayan, beyaz bir tahta asılmıştı. Pencereelerde perde yok-

tu; zaten camlarda birikmiş olan yağ ve kir hem içlerinin hem de dışarının görünmesine engel oluyordu.

“Burası önümüzdeki ay bir apartman dairesi olacak.” Peter, Pip’in tanıdık sesini duyunca hızla arkasını döndü. Pip varlığını hiç belli etmez, bir anda orada bitiverir, fark edilmeden odada dolanır ve insanların şaşkınlığını gözleri parlayarak izlerdi. Peter, “Apartman daireleri enerji kullanımı açısından daha etkinler.” diye yanıtladı. Pip bu yanıtı memnun kalmış gibiydi. “Peki, Pincet İlaç nasıl gidiyor?”

Peter silkindi. “İyi. Alışmaya çalışıyorum. Henüz yeni bir genel merkez binası bulamadınız mı?”

Pip soruyu fark etmemiş gibi davranarak, “Ya büyükbaban?.. Onu sık görüyor musun?” diye sordu. Bir gün önceki konuşmalarını hatırlayınca Peter’in tüyleri diken diken oldu. “Sık değil. Bana Uzun Ömürlülük ilacının ne kadar harika bir şey olduğunu anlatıp duruyor. Vazgeçiş hakkı kullanmamaya ikna etmeye çalışıyor.”

“Ona Vazgeçiş hakkını kullanacağını mı söyledin?” Şüphe dolu bir sesle konuşuyordu. “Gerçekten söyledin mi?”

Peter bir an için tereddüt ettikten sonra, “Sen mümkün olduğunca dürüst olmam gerektiğini söylemiştin. Ben de sadece henüz karar vermediğimi söyledim.”

“Ben sadece kafan karışmasın diye çok fazla yalan söylememi söylemiştim. Üstelik ona imza atmayı planladığını söyle demiştin sana. Ah Peter...” Pip başını salladı, Peter göğsünün daraldığını hissetti.

“Ağzımdan bir anda öyle çıkıverdi,” dedi. “Ama her şey yolunda, gerçekten. Bana güvenmiyor musun?”

“Sana elbette güveniyorum,” dedi Pip, ama gözleri hâlâ kaygılıydı. Bu, Peter’in kendini suçlu hissetmesine yol açıyor ve onu çok huzursuz ediyordu.

“Hayır, güvenmiyorsun. Bana çocuk gözüyle bakıyorsun. Ne yaptığımı bilmediğimi düşünüyorsun. Ama biliyorum.”

Pip başıyla onayladı ve pislik içindeki pencereden dışarı baktı. “Bunu biliyorum Peter. Ama sen büyükbabanın ne kadar ikna edici olabileceğini bilmiyorsun. Ben biliyorum.”

“O ikna edici değil.” Peter giderek daha fazla savunmaya geçiyordu. “Tamamen saçma sapan konuşuyor. Gençlerin boşuna yer kapladığını düşünüyor.”

“Ve onun için bir tehdit oluşturduklarını.” Pip hafifçe gülmüseddi. “Bak Peter, birkaç yüzyıl önce pek çok ülkede kölelik iş hayatı ve ev işleri için tamamen kabul görmüş bir uygulamaydı. Bugün Artıklara yapılanlar gibi. Çoğunluğun oy hakkı yoktu ve kadınlar tamamen kocalarının malı sayılıyordu.”

Peter önüne baktı. “Alnımda ‘Bana lütfen tarih dersi verin’ falan mı yazıyor?” diye söylendi. “Çünkü son birkaç gündür bunu yapan ikinci kişisin.”

Pip kaşını kaldırdı. “Pek çok insan, oy verme, özgürlük, çalışma, kendilerinden üstün sayılanlarla aynı otobüse binme hakkı gibi haklar uğruna savaşırken hayatını kaybetti. Bu değişimlerin iyice yerleşmesini sağlayan bir sonraki nesildi; kadınların erkeklerle eşit olduğunu ve cilt renginin hiçbir önemi olmadığını kabul eden bu nesildi. Gençler gelecektir. Onlar olmadan dünya olduğu yerde sayar.”

Peter hızlıca, “Biliyorum,” diye yanıtladı.

“Güzel,” dedi Pip ciddi bir tonla. “Çünkü büyükbaban gibi insanlar böyle düşünmezler. Gençlerden vazgeçmenin dünya için hiçbir zararı olmadığını düşünürler.”

“Biliyorum.” Peter önüne baktı. Anna’nın ölüm döşeginde, Uzun Ömürlülük ilacına muhtaç görüntüsünü kafasından atma-ya çalıştı. “Dr. Edwards’ın aksine, Uzun Ömürlülük ilacının yanlış olduğunu biliyorum. O ise doğru buluyor.”

“Dr. Edwards kim?”---, bizim için tehlikelidir.”

Peter sabırsızlanmaya başladığını hissetti. “Her zaman böyle söylüyorsun. Ama bu doğru değil,” dedi. Sinirlendiği sesinden belli oluyordu. “Birinin Yeraltı’ndan olmaması, onun kötü biri olduğu anlamına gelmez. Her şey bu kadar siyah ve beyaz değil.” Büyükbabasının sözlerini tekrar ettiğini fark edince yüzü daha da kızardı ve kendini savunur gibi kollarını göğsünde birleştirdi.

Pip hiçbir şey söylemedi. Sonra başını salladı ve endişe dolu gözlerle elini Peter’ın omzuna koydu. “Peter, aşırı koruyucu davranıyorsam bunun nedeni, senin bizim için çok önemli olman. Sen ve Anna yeni bir başlangıcı temsil ediyorsunuz, siz bizim gelecek için umudumuzsunuz.” Dikkatle Peter’a baktı; Peter üzerine dikilen gözlerden başka hiçbir şey göremediğini fark etti. Pip, “Sen Yeraltı için çok şey ifade ediyorsun Peter,” dedi yumuşak bir sesle. “Kişisel olarak benim için de çok şey ifade ediyorsun. Seni çocukluktan beri tanıyorum. Tek amacım sana doğru yolu göstermek ve tehlikelere karşı seni uyarmak. Hepsi bu.”

Peter yere baktı. “Biliyorum. Merak etme, dikkat edeceğim,” dedi usulca.

Pip kapıya doğru ilerlerken, “Biliyorum. Seninle yakında temas kuracağım,” dedi. Ve sonra yok oluverdi.

Onuncu Bölüm

Peter o akşam eve döndüğünde Anna'yı ocağın başında buldu. Ciddi ifadesini, alnında yer eden endişe çizgilerini görünce, onu Büyük Depo'da ilk gördüğü anı, öğretmene dikkatle bakıp göze girmek, başarılı olmak için çabalayan hâlini hatırladı. Anna, içeri girdiğini duyunca ona doğru döndü ve anında rahatlayan yüzüne bir gülümseme yerleşti. Peter, Ben'i kucağına alıp havaya kaldırmadan önce Anna'yı kollarının arasına almak için acele etti. Ben'in teni inanılmayacak kadar yumuşaktı; Peter burnunu karnına yaklaştırır yaklaştırmaz bebek kıkırdamaya başladı. Dr. Edwards'ın bunu görmesini, böylece gerçekten genç olmanın Yenilenme'den neden çok daha iyi olduğunu anlamasını isterdi. Hiçbir ilaç, hiçbir protein Ben'in doğal olarak sahip olduğu bu taze heyecanı, coşkuyu yaratamazdı.

Anna çorbaya benzeyen bir şeyi karıştırırken, "Günün nasıl geçti?" diye sordu. Peter silkindi ve Ben'i yere bıraktı. Umursamaz bir tavırla, "İyiymi," dedi.

Anna ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak, "Pip'i gördün mü?" diye sordu. Peter başını salladı.

"Ve?"

Peter da aynı şekilde, "Hiçbir şey," dedi. "Yeni bir haber yok."

Anna başını salladı. “Hayır, gel buraya. Seni küçük yaramaz.” Bebek mutfak kapısına doğru emeklerken Anna, yakalamak için ocağın yanından ayrıldı ve onu kucağına aldı. Ocağa geri dönerken, “Rahat hareket edebilmek için daha büyük bir yere ihtiyacı var,” diye iç geçirdi. “Keşke daha büyük bir bahçemiz olsaydı.”

Peter sıırttı. Muzır bir ifadeyle başını Anna’nınkine yaklaştırtırken, “Biraz daha yüksek sesle söylersen sana kulak verebilirler,” dedi. Saçını kokladı ve ona her yaklaştığında olduğu gibi vücudunu bir heyecan dalgası sardı.

Ben ağlayınca Anna onu almak için kollarından sıyrıldı. Ben bir sandalyenin altına girmeye çalışırken onu devirmiş ve şimdi içinde sıkışıp kalmıştı.

“Ah Ben, seni küçük adam seni! Gel buraya. Tamam, hepsi geçti,” diyerek onu sakinleştirdi. “Bütün gün huysuzlandı. Sanırım yoruldu.”

Peter, “Belki uyku saati geldi, ne dersin?” diye sordu. Anna başını salladı. “Eğer şimdi uyursa daha şafak sökmeden uyanır. Daha sonra uyusun. Henüz yemek yemedi.”

Peter kendini, yerden kaldırdığı sandalyenin üzerine bıraktı. Gözleri, önündeki yıpranmış, ahşap masaya takıldı. Ahşabın üzerindeki izler ve budaklar ağaç büyürken meydana gelmişti. Bu Anna’nın anne ve babasından kalan eski, meşe ağacından yapılmış, sağlam bir masaydı. Meşe ağaçları yüz yıl yaşıyor, diye düşündüğünü fark etti. Bunda yanlış bir şey yoktu. Doğal bir süreçti. Farklı türler için farklı kurallar mı vardı acaba?

“Ben acıkmış olabilir. Yemekten önce atıştırması için bir şey vereyim. Ocağı kapatabilir misin?”

Peter ayağa kalktı ve dalgın bir şekilde ocağı kapadı.

Anna’nın, “Aferin sana, yoğurt şahane, değil mi?” dediğini duydu. Anna sonra alçak bir sesle, “Peki Pip ne dedi?” diye sordu.

Peter silkindi ve son günlerde Anna hiçbir zaman sadece onunla ilgilenmediği için moralini bozmamaya çalıştı. Kısa keserek, “Önemli bir şey yok,” diye yanıtladı. “Bunları kafana takma. Peki, bugün posta geldi mi?”

Anna masanın üstünde yığılı duran mektupları işaret etti. Akli başka şeylerle meşgul olduğu için, Maria’yı ve ülkenin dört bir yanındaki Artıkları düşündüğü için, mektuplara dokunmamıştı. Peter dikkatle mektupları inceledi ve yarısını, açmadan çöpe atmak üzere ayırdı. Sonra hafifçe irkildi.

“Bunlar bugün mü geldi?” diye sordu. Elinde tuttuğu iki büyük zarf, Hükümet logosu damgalıydı. Anna gözlerini kocaman açtı; bunları fark etmemişti bile.

Peter kendine ait olan zarfı aldı ve elinde çevirdi. “Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?”

Anna bir şey söylemedi; ama gözlerinden aynı şeyi düşündükleri belliydi. Peter, yavaşça parmağını kapığın içinden geçirerek zarfı açtı ve mektubu çıkardı.

“Sevgili Peter,

On altıncı yaş gününe yaklaştığın bugünlerde, sana Bildirge’yi sunuyor olmaktan mutluluk duyuyorum. Bildiğin gibi, Bildirge’yi imzalayarak hayatını sonsuza kadar uzatacak Uzun Ömürlülük™ ilacını alma hakkını kazanıyorsun.

Bildirge önemli bir belge, dikkatle okumamı ümit ediyorum. Uzun Ömürlülük™ insanlara sınırsız zaman ve sınırsız sağlık özgürlüğü sunarak dünyayı tamamen değiştirdi. Bu gerçek bir mucize ancak doğmuş olmanın bir bedeli...”

Peter’in tüyleri diken diken oldu. İşte sonunda olmuştu. Beklenen mektup buydu. Sadece bazı parçaları kaydederek baştan sona hızlıca göz attı. “... Bildirge’yi imzalayarak ve bu sayede uzun, sağlık dolu bir hayattan yararlanarak, bir Artık dünyaya

getirmemek için gereken her türlü önlemi almayı kabul etmiş oluyorsunuz... Bir Artık dünyaya geldiği zaman, hemen Hükümet'e haber verme görevi sizin sorumluluğunuzdur... İş birliği, verilebilecek cezalarda indirim sağlayacaktır..."

Mektup, Hükümet Genel Sekreter'i tarafından imzalanmıştı. Fakat mektupla birlikte gönderilen belge Peter için mektuptan daha ilginçti. Mektubu Anna'ya uzattı. Okurken gözleri fal taşı gibi açılan Anna, bitirdikten sonra mektubu Peter'a verdi. Sonra, Peter yavaşça, temkinli bir biçimde belgeye baktı. En üstte *Bildirge* yazıyordu. Bildirge hakkında çok fazla şey duymuş, dünyada kötü olan o kadar çok şey için onu suçlamıştı ki... Ve şimdi, kendisi için düzenlenen belgeyi elinde tutuyordu. Kalbi hızla atarak okumaya başladı.

Bilimsel gelişme ve ilerlemenin belli bir noktasında, insanın işlevinin ve rolünün köklü bir değişime uğradığı kesinlik kazanıp hayatın devam ettirilebilirliği için üremenin en temel ilkeleri sorgulanınca, insanoğlunun bu gelişme ve ilerlemeye karşılık vermesi kaçınılmaz oldu.

Binlerce yıl, nüfusunu artırmak için Doğa Ana'ya ihtiyaç duyan insan, aynı zamanda Doğa Ana'nın esiriydi. Onun kaprislerine, salgın hastalıklara, kıtlığa ve çok sayıda insanı kırıp geçiren daha başka felaketlere boyun eğmek zorundaydı.

Doğum, yaşam ve ölüm döngüsü, beraberinde başka sıkıntılar da getirdi; kendi geleceği üzerinde hiçbir denetime sahip olmayan insanoğlu, köleleşmiş bir hayvan konumuna indirgend. Doğrusu, esarete alışkın olan insanoğlu, hemen kendine tapılacak ve itaat edilecek efendileri, İnsan'ın gerçek doğasına aykırı, onunla çelişen kural ve yasaları zorla yürürlüğe koyan Tanrıları yarattı.

Sonunda İnsan, bilim sayesinde Doğa'nın üstesinden gelmeyi başardı; İnsan'ın dünya üzerinde bulunduğu süre boyunca en önemli keşfi olan Uzun Ömürlülük™ hapı bilim sayesinde geliştirilmiştir. Uzun Ömürlülük™ insanların Tanrılar gibi özgürce, Doğa'nın yıkıcı etkilerinden bağımsız yaşamasını mümkün kılıyor. Yenilenme™ metoduyla geliştirilen Uzun Ömürlülük, Yeni Bir Çağ başlattı. Bu, servet, refah ve öğrenme çağıdır. Bu, Özgürlük Çağıdır.

Ancak özgürlük, beraberinde sorumluluk getirir. Bunlar gezegene, türdeşlerimize ve Doğa'ya karşı olan sorumluluklarımızdır. Bu nedenle, Birleşik Krallık Hükümeti'nin yönetimi altında, sorumlu bir Birleşik Krallık vatandaşı olarak, aşağıda imzası bulunan ben, belirtilen sorumlukları yerine getireceğimi bildiririm.

Yeni bir insan hayatının yaratılışından (bundan sonra Artık olarak anılacaktır) sorumlu olmamak üzere her türlü önlem ve tedbiri alacağımı, Hükümet tarafından uygun görülen herhangi bir yöntemi ve görevli doktorların uygulayacağı implantasyon veya uygun görülen başka bir yöntemi kabul edeceğimi, kasten ya da yanlışlıkla bu Bildirge'ye aykırı davranırsam ya da vatandeşlerimizden birinin bilgim dahilinde Bildirge'ye aykırı davrandığını öğrenirsem, sorumlu Hükümet yetkilileri ile hemen temas geçeceğimi, Hükümet'in öngördüğü önlemlere itaat edeceğimi bildiririm. Bunlar, Doğa'nın dengesinin sağlanmasının gerekli ve Bir Hayata Karşılık Bir Hayat'ın hem hukuki hem de ahlaki açıdan kutsal olduğuna dair tam bilgim dahilinde kabul edilmiştir.

Böylece Uzun Ömürlülük™ hapının sağlayacağı sonsuz bir yaşamı memnuniyetle kabul ettiğimi onaylar, kanun namına yemin ederim.

İmza:

Şahit:

Tarih:

Belgeyi yerine bıraktı. Alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı ve elleri hafifçe titriyordu.

“Vazgeçiş hakkından söz etmiyorlar bile,” dedi. Sanki Bildirge’yi almış olmak onu hiç etkilememiş gibi, sesinin sakin ve güvenli çıkmasını istiyordu, fakat boğazı sıkıştığı için sesi boğuk ve gergindi. “Sen kendininkini açacak mısın?”

Anna dudaklarını büzerek başını salladı. “Neden açayım? Bildirge’yle ilgilenmiyorum.”

Peter kaşlarını çatı. “Merak etmiyor musun?”

“Hayır. Nasıl olsa imzalamayacağım, neden bakayım ki?”

“Benim Bildirge’yi okumuş olmam, imzalamayı düşündüğüm anlamına gelmiyor.”

Ne kadar alıngan ve saldırgan olduğunu fark etmeye fırsat bulmadan bu sözler Peter’in ağzından dökülüvermişti.

Anna inanamayan gözlerle ona baktı. “Elbette, bunu biliyorum. Hem neden bunu söyleme gereği hissediyorsun?”

“Pip imzalayabileceğimi düşünüyor.” Pip’in bu şüphesinin kendisini bu kadar derinden etkilediğini fark etmemişti.

“Olamaz. Neden böyle düşünüyor olabilir?” Anna kaşlarını kaldırmış, hayret içinde ona bakıyordu. Peter onun kendisine tam anlamıyla güvendiğini anladı. Bir an için olsun imzalamaya niyetlenmiş olabileceği aklından geçmezdi.

Silkindi. “Nereden bileyim? Belki de damarlarımdaki Pincent kanından korkuyordur. Belki de ne istediğimi bilmek için çok genç olduğumu düşünüyordur.”

Anna ona doğru yaklaştı ve ellerini boynuna doladı. “Ona kulak asma. Bildirge’yi hiçbir zaman imzalamayacağını biliyorum,” diye güçlü bir biçimde fısıldadı. “Bunu biliyorum.”

Peter başını çevirdi ve ona baktı. Onunla ilk karşılaştığında, Artıkların Doğa Ana üstünde yük olduklarına; görevlerinin

çok çalışmak, Yasallara hizmet etmek ve var oldukları için günahlarının bedelini ödemek olduğuna nasıl inandığını hatırladı. Anna'nın başını kendine doğru çekerek öptü. Saçını okşayarak, "Tabii ki imzalamam," diye fısıldadı. "Yaşlanıp kırışacağız ve çocuklarımız olacak. Ve sana söz veriyorum, Uzun Ömürlülük'e son vereceğiz."

On Birinci Bölüm

Jude düşünceli bir biçimde yatağa uzanmıştı. Yeraltı'ndan yine bir haber yoktu ve bu onu yiyip bitiriyordu. Küçük ziyaretlerinin bir başlangıç safhası olduğuna, kendini kanıtlaması gerektiğine, onunla tekrar temas kurup nasıl yardım edebileceğini söyleyeceklerine kendini inandırmıştı. Böylece beklemeye başladı; sürekli bilgisayar ekranına bakıyor ve dışarıda olduğunda gelebilecek bir mesajı kaçırmamak için mini bilgisayarını her yere yanında taşıyordu. Ama hepsi boşunaydı. Ne bir sinyal vardı ne de onları etkilediğine dair herhangi bir ipucu. Ama Peter Pincent'a yardım ediyorlardı, onu Büyük Depo'dan kurtaracak kadar önemsiyorlardı. Oysa ki, işlerine yarayacak yeteneklere sahip olan Jude, umurlarında bile değildi. Zaten babası, onların bir avuç işe yaramaz olduğunu söylerdi...

Hayal kırıklığını unutmak için elinden geleni yaparak kalktı ve bilgisayarını açtı. Saat sabah on birdi; güne başlama zamanı. Kendi kendine, "Yeraltı umurumda bile değil," diye tekrar etti. Onlara ihtiyacı yoktu. Yakın zamana kadar onların varlığından bile haberdar değildi. Yakın zamana kadar üvey kardeşi Peter'dan haberdar değildi. Ve şimdi her ikisini de tamamen unutacağı için mutluydu, hatta mutludan da öte...

Düşünmeden, sandalyesinde arkaya yaslanarak Pincen İlaç'ın güvenlik sistemine girdi ve ekranı Pincen İlaç'tan bir görüntü kapladı. Yeraltı'na bu kadar gönül borcu yeterdi; şimdi onların en azılı düşmanı Pincen İlaç için çalışacaktı. Hak ettikleri gibi, diye düşündü. Arkadaşlarını daha dikkatli seçmeliydiler.

Ekrana baktı ve Peter'ın içeride ne yaptığını merak etti. Bazen ondan nefret ediyordu. Yasallığı zorla elinden alınan, zavallı, şanssız, hiçbir şeyi olmadan büyüyen, gazetelerin göz bebeği cesur ve korkusuz Peter Pincen! Sanki çok tehlikeli, gizli güçleri olan biriymiş gibi. Eninde sonunda o bir Artık'tı, hepsi bu. Eğer birkaç ay daha erken doğmuş olsaydı, o zaman her şey farklı olurdu... Jude'a göre, Yasal olmak öyle büyütülecek bir şey değildi. Peter, kendinden haz etmeyen bir baba ve seni, sevgilisinin karısını alt etmek için doğurmuş bir anneyle büyümek nasıl bir şeymiş bilseydi, o zaman "şanssızlığın" gerçekten ne olduğunu anlardı.

Düşüncelerini bastırmaya çalışarak tekrar ekrana baktı. Bina'nın cephesinde parlayan "Pincen İlaç" yazısını görünce huzursuzca kımıldandı. Pincenlar... Bu dünyada herkesin bildiği bir isimdi. Pincen İlaç dünyanın en güçlü şirketi idi. Şimdi bir de firar eden Peter Pincen çıkmıştı.

Aniden merakına yenik düştü ve daha fazla görüntü elde etmek, binanın içine sızmak için güvenlik sistemini taramaya başladı. Belki Peter'ı koridorda yürürken, çalışırken ya da orada her ne yapıyorsa o şekilde görebilirdi. Jude'a göre, öyle bir yerde çalışmak hiç cazip değildi, her tarafı kameralarla kaplı bir hayvan çiftliğinde olmaya benziyordu. Aslında Jude için bir işte çalışmanın her sabah uyanıp, birinin emirlerini yerine getirmenin cazip bir tarafı yoktu. Jude büyümenin tek avantajının istediğin şeyi yapmak olduğunu düşünüyordu.

Peter'ı yakalamak için görüntüyü hızlıca daha fazla büyüttü. Ama işe yaramadı; Pincen İlaç'taki kameralar, Hükümet'in

enerji tüketimiyle ilgili kararnameleri kadar fazlaydı, Jude hep-sine bakmanın saatler süreceğini tahmin etti. İç geçirerek vaz-geçmesi gerektiğini düşündü. Pencereyi kapatmak üzereyken bir an kaşlarını çattı. Ekranda bir kız görüntüsü vardı. Aşağı yukarı onun yaşlarında, belki biraz daha küçük bir kızdı bu. Jude daha önce gerçek bir kız görmemişti... Sadece gazetede gördüğü Ar-tık fotoğrafı ya da başka bir evin penceresinde gözüne ilışen bir Artık hizmetçi dışında... Jude'un hizmetçi tutacak parası yok-tu; yine de zaman zaman bir yaşıtıyla konuşmak nasıl olur diye merak ederdi. Hizmetçi tutmak için daha fazla para kazanmak isterdi doğrusu.

Gözlerini ekrana dikti. Kızıl saçlı kız, yatağa uzanmıştı. Yüzü solgun ve gözleri kapalıydı. Acaba uyuyor muydu? Neden? Pin-cent İlaç'ta ne işi vardı? Tüm bu sorular bir anda kafasına üşüştü, ama Jude yanıt bulamadı. Elinden hayret, hayranlık ve... umutla bakmaktan başka bir şey gelmediğini fark etti. Gözlerini açma-sını, kameraya bakmasını ve kendisini görmesini umut ediyor-du. Jude bunun imkânsız olduğunu gayet iyi biliyordu; onu gör-meyecek ve onun varlığından hiçbir şekilde şüphelenmeyecekti. Ama yine de onun uyanmasını ümit ediyordu.

Ekrana hızla göz attı, kızın bulunduğu yerin kodu altta yazı-yordu: Ünite X. Sonra tekrar kızın yüzüne bakınca aniden içinin sıkıştığını hissetti. Kız gözlerini açtı; ama huzurlu değildi, kor-kuyla bakıyordu. Jude onun neden korktuğunu anlayamasa da korkusunu hissedebiliyordu. Onun çaresizliğini ta karnının de-rinliklerinde hissediyordu. Sonra aniden, bu görüntünün yerini, güvenlik görevlilerinin kol gezdiği bir koridor görüntüsü aldı.

Jude, "Hayır!" diye bağırdı, hemen kamera kontrol fonksi-yonunu açıp kızı tekrar bulmak için tuşlara basmaya başladı. Ama onu bulamadı. Hayal kırıklığı içinde bir kameradan diğere-rine geçerek güvenlik sistemini inceledi, ama boşunaydı. Sanki

rüya görmüştü. Sanki o kız hiç var olmamıştı. Ama var olduğunu biliyordu. Ve onu orada o hâlde, gözlerindeki o ıstırapla bırakamayacağını biliyordu.

Bir dakika düşündü ve sonra dikkatli bir biçimde güvenlik sisteminden çıktı, yeni bir sayfa açtı ve istediği bilgiye ulaşana kadar sayfayı aşağı doğru kaydırды. Sonra telefonu aldı ve numaraları tuşladı.

“Pincent İlaç’a hoş geldiniz. 24 saat acil hizmet hattımıza ulaşmak için 1’i, son ürün bilgileri için 2’yi, doz alım bilgileri için 3’ü ve yaşlanmayla ilgili tavsiyeler için 4’ü...”

Jude kare tuşuna bastı ve sonra 349’u tuşladı.

“Richard Pincent’a ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın.”

Kalp atışlarının hızlandığını hisseden Jude, boğazını temizledi. “Bu mesaj Pincent İlaç’ın güvenliği ve yakın zamanda yaşanan Yeraltı saldırılarıyla ilgili. Ben dostunuzum ve size yardım edebilirim. Eğer ilgileniyorsanız, lütfen www.LogBook.290’a bir mesaj bırakın.” Sonra ellerinin titreyişini ve karnındaki ürperişi yok sayarak bilgisayarını kapadı ve kahve yapmak için aşağı indi.

Peter paltosunun cebindeki notu işe vardığı an fark etti; notun bir gece önce mi, yoksa sabah işe gelirken mi cebine koyulduğundan emin değildi. Fark etmezdi, önemli olan ilk gerçek görevini almış olmasıydı. Küçük bir kâğıda, düzgün harflerle, Yeraltı’na özgü yazı karakteri ve düzeniyle, “RP’nin ofisindeki 23b dosyasına ihtiyacımız var. Ltf dikkat. Bu notu yok et.”

Peter dosya numarasını ezberledikten sonra notu tekrar cebine koydu ve laboratuvara varır varmaz hemen yaktı. Notun aç kıvılcımlar arasında yok oluşunu izlerken, bunun şu ana kadar Yeraltı’ndan gelen en açık talimat olduğunu düşündü. Belki de Pip gerçekten ona güvenmeye başlamıştı. Belki sonunda onun bir çocuk değil, bir erkek olduğunu fark etmişti.

“Peter. Biraz konuşabilir miyiz?”

Gelen büyükbabasıydı. Bankodaki külleri üfledi ve birkaç saniye önce gelmiş olsa ne olurdu diye düşündü; düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetti. Ensesinin ürperdiğini hissederken rahat bir şekilde, “Elbette,” diye yanıtladı.

Koridoru geçerek asansöre doğru yürüdüler ve daha önce olduğu gibi hiç konuşmadan Richard’ın devasa ofisine geldiler. Odanın dışındaki güvenlik görevlileri, orada bulunmaması gereken kişilere karşı koridoru kolaçan ediyordu. Büyükbabası, kapının yanındaki tuşlara sekiz haneli bir rakam girdi; Peter dikkatle onu izlerken saatine baktı. İçeri girince büyükbabası onu kendi masasının karşısındaki rahat koltuğa buyur etti.

Büyükbabası yerine yerleşti ve kahve ikram ederken, “Neler düşünüyorsun, onu merak ettim,” diye sordu.

“Neler mi düşünüyorum?”

“İmzalayıp imzalamamakla ilgili.” Peter onun sol elini sinirli bir biçimde hafifçe masaya vurduğunu, sağ gözünün hafifçe seğirdiğini ve yüzünün bir önceki haftaya göre daha solgun olduğunu fark etti.

Peter dosyaların yerini anlamak için odaya göz attı. Kahveden bir yudum alırken, “Aslında bunu pek düşünmedim,” diye temkinli bir biçimde yanıtladı.

Büyükbabası fincanı bıraktı. Bu sert bir hareketti, masaya çarpan porselenin sesi duyuldu. Sonra sandalyesini itti, bir dosya aldı ve göz atmaya başladı. Peter gözlerinin hareketinden aslında baktığı şeye odaklanmadığını anlayabiliyordu. Bunun ne dosyası olduğunu ve dosyalama sistemini çözmenin kolay olup olmadığını merak etti.

Telefon çaldı. Büyükbabası yanıtladı. “Anlıyorum, çok güzel.” Sonra telefonu kapattı, bir tuşa bastı. “Evet, bir araba istiyorum... Bu akşam saat beşte, West End’e lütfen. Teşekkürler.”

Ahizeyi yerine bıraktı, Peter'ı görünce onun hâlâ orada olmasına şaşırmış gibi davranarak belli belirsiz bir biçimde, "Peter, özür dilerim. Nerede kalmıştık?" dedi.

Peter kaşlarını kaldırarak baktı. "Bildirge'yi imzalamaya karar verip vermediğimi soruyordunuz."

Gözlerini kaçırmadan Peter'a baktı. "Doğru." Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Peter'ın içinden çekip gitmek geçiyordu, ama yapmadı. Bunun yerine, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Söylemek istedikleriniz bu kadar mı?"

Büyükbabası gülümsedi, sonra ayağa kalktı. Öne doğru yürüyüp masaya yaslanırken, "İmzalamamak çok büyük bir hata olur." dedi düşünceli bir tonla. "Bunu biliyorsun."

"Dürüst olmam gerekirse doğru düzgün düşünecek vaktim olmadı." Peter'ın gözleri bir şahin gibi büyükbabasını takip ediyordu.

Richard, "Bu durumda söylenecek bir şey yok," dedi sakın bir sesle.

Peter bu kez bir şey söylemedi ve gitmek üzere ayağa kalktı.

"Biliyor musun Peter, sen ve ben birbirimize benziyoruz." Büyükbabası konuşmaya başlayınca Peter isteksizce yerine oturdu. "Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. İkimizin de gözü yükseklerde, ikimiz de önemli biri olmak istiyoruz. Belki de Vazgeçiş'i kullanmanın seni diğerlerinden ayıracağını, seni özel ve farklı kıla-acağını düşünüyorsun. Ama eğer çekilirsen önemli bir şey yapıyor olmayacaksın; tam anlamıyla hayatını harcayacaksın."

Peter kendine engel olamadan sözcükler ağzından dökülüyordu. "Biz benzemiyoruz." Büyükbabasının yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti.

"Yo, hayır, benziyoruz. İkimiz de mücadeleyi seviyoruz. İkimiz de galip gelmeyi seviyoruz. İkimiz de son sözü söyleyen olmak istiyoruz. Öyle değil mi?"

Peter gözlerini kıstı.

Büyükbabası Peter'ın sessizliğini umursamadan devam etti. Hadi anlat Peter. Yeraltı'ndan kaç kişi Vazgeçiş'i kullandı? Kaç tanesi senden beklenen fedakârlığı gösterdi?"

Peter silkindi. "Nereden bileyim? Yeraltı'ndan kimseyi tanı-mıyorum."

"Elbette tanıyorsun," dedi sakın bir sesle. "Ne kadar apta-lım." Büyükbabası gülümseyerek devam etti. "Bilirsin, eskiden teröristler ihtiraslı gençleri herhangi bir amaca hizmet etmek için canlı bomba olmaya ikna ederlerdi. Devrimciler kendisini feda edecek koyun bulma konusunda ustadır. Böylece kendileri ölmek zorunda kalmaz."

"Bununla ilgili bir fikrim yok."

"Eminim yoktur. Peter, sakın unutma, kararsızlık çok kötü bir özelliktir. İnsanlar hangi tarafta durduğunu bilmek isterler. *Ben de* senin hangi tarafta durduğunu bilmek istiyorum."

Peter tekrar ayağa kalktı. "Bakın, böyle bir kararı aceleye ge-tiremem," dedi. Sesinden hiçbir şey belli etmemeye özen gösteri-yordu.

Büyükbabası bir saniye için gözlerine baktı, sonra başını sal-ladı. "Elbette. Elbette aceleye getiremezsin."

Peter arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açarken büyükbabası, "Peter!" diye seslendi.

"Efendim?"

"Neredeyse son sözü sen söylüyordun. İyi iş çıkardın."

Peter yanıt vermek için ağzını açtı, sonra sinirli bir biçimde kendini susmaya zorladı ve odadan çıktı.

On İkinci Bölüm

“Sanırım, bugünlük tamamız. Eve gitmeye hazır mısınız?”

Peter, akıllı Dr. Edwards’ın tamamlamasını istediği deneydeymiş gibi davranarak başını salladı. “Ben mi? Hayır. Biraz daha işim var.”

“Peki, keyfine bak.”

Peter odanın bir ucundan, Dr. Edwards’ı sabırsızlıkla izledi. Dr. Edwards laboratuvarda dolaştı, aletleri kapattı, makineleri kontrol etti, alarma bastı ve el sallayarak odadan çıktı. Sonra Peter daha da büyük bir sabırsızlıkla, Dr. Edwards’ın geri gelmeyeceğinden emin olmak için on beş dakika daha bekledi. Sonunda, paltosunu üstüne geçirdi ve kapıdan süzülerek bomboş koridora çıktı. Büyükbabasının bir araba istediğini kendi kulaklarıyla duymuştu; şu anda West End’in boş sokaklarına doğru hızla yol alıyor olmalıydı. Bu dosyayı almak için en iyi zamandı. Büyük olasılıkla, bu tek şansıydı.

Apaydınlık, beyaz koridorlardan hızlıca geçerken gözleri yüksek tavanlara ve duvarda asılı duran ışıklı, hücre posterlerine takılıyordu. Bütün Pincent İlaç binasında olduğu gibi burada da her yer aydınlık, beyaz ve baştan çıkartıcıydı. Bu kadar temiz ve

el değmemiş bir ortamda herhangi kötü bir şeyin üretildiğini hayal etmek bile güçtü.

Sonunda Peter asansörlerin bulunduğu yere vardı ve solda gördüğü kapıyı açtı. Tahmin ettiği gibi, merdivenler buradaydı. Bunun daha güvenli bir seçenek olduğuna karar vererek basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Doğru katta olduğunu kontrol etti ve önündeki kapıyı temkinli bir biçimde açtı. Bu koridor da boş, diğerleri gibi büyük ve aydınlıktı; ama Peter bu koridorda, eğitim laboratuvarının bulunduğu koridorun aksine güvenlik görevlilerinin devriye gezdiğini biliyordu. Yavaş ama emin adımlarla, gözleri ve kulakları tetikte, büyükbabasının ofisine doğru ilerlerken yakalandığı takdirde ne söyleyeceğini prova ediyordu: *Büyükbabamla konuşmak istiyordum. Vazgeçiş ile ilgili kafam karıştı. Daha önce ofisteyken, burada bana ait bir şey bırakmış olabilirim diye düşündüm.* Güvenliği nasıl atlatabileceğini tam olarak bilmiyordu, ama bir yolunu bulacağını düşünerek kendini rahatlatmıştı; belki bir ara nöbet değişirler, dikkatleri dağılır ya da kahve molası verirlerdi. Eğer yeteri kadar beklerse şans yüzüne gülebilirdi. Gülmek zorundaydı.

Köşeyi dönünce beklenmedik bir şeyle karşılaştı; büyükbabasının ofisinin dışındaki koridorda devriye gezen güvenlik görevlileri orada değildi. Kameralar hâlâ çalışıyordu, ama kısa bir süre izledikten sonra, kameraların her dakikada bir kez, otuz saniye boyunca kapıdan başka bir yöne döndüklerini fark etti.

Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atarken zamanlamanın mükemmel olmasını bekledi ve kameralar başka yöne döner dönmez usulca kapıya doğru fırladı. Önce yavaşça sonra daha kuvvetli biçimde kapıyı çaldı. Etrafı kolaçan etti, kapının yanındaki tuşlara dönerek sabah ezberlediği sekiz haneli sayıyı girdi. Kapı hemen açılıverdi ve Peter

içeri süzüldü. İçeride birinin olmadığından emin olmak için gizlice etrafa bakındı; oda boştu. Işıklar açıktı, ama büyükbabası görünürde yoktu; çalışma masanın üstünde duran yarısı boş, soguk kahve fincanından en az yarım saattir odaya kimsenin uğramadığı belliydi.

Peter bir hareket planı oluşturmak için bakışlarıyla hızlıca odayı taradı. Aradığı dosya her yerde olabilirdi. Dolaplarda, dosya bölmelerinde, raflarda ve hatta büyükbabasının masanın üstünde duran bilgisayarında... Peter onun, Uzun Ömürlülük'e dair her şeyin anahtarı olduğundan adı gibi emindi. Her yeri etraflica aramak istiyordu, ama bunun imkânsız olduğunun farkındaydı. Hem buna zamanı yoktu hem de hiçbir şeyi yerinden oynatmaması gerekiyordu. Kameralar olmasa bile, bu oda kendine özgü bir güvenlik önlemine sahip olurdu; bunlar Peter'ın görmesinin bile mümkün olmadığı önlemlerdi.

Hemen dosyayı bulacak ve buradan tüyecekti. Hemen!

Ama çalışma masasına yaklaşıncı büyükbabasının koltuğuna doğru sürükleniverdi. Zeminde kolayca kayan büyük, kahverengi, deri bir koltuktu. Peter koltuğa iyice yerleşince kendi etrafında tam bir tur dönebildiğini fark etti. Kendini daha da rahat bırakarak iyice derinin içine gömüldü. Koltuğun hoş olmayan bir rahatlığı vardı; büyük, yumuşak ve masif bir koltuktu. Oturunca Peter kendini ağır ve önemli hissetti. Bu koltuk cesareti olmayanlar için uygun değildi, bu bir iktidar koltuğuydu.

Yavaşça ve planlı bir biçimde büyükbabasının çalışma masasına doğru uzandı. Büyük, gösterişli ahşap masayı daha önce sadece diğer taraftan görmüştü. Yaklaşık üç metre boyunda ve iki metre eninde, oymalı devasa bacaklar üstünde duran gerçekten büyük bir masaydı bu. Masanın üstünün büyük bölümü koyu kırmızı deriyle kaplanmış ve kenarları altınla süslenmişti. Deriy-

le kaplı bölümün tam ortasında, üstünde “Kimyasal Bileşenler ve Malzemeler” yazan bir dosya duruyordu. Peter hızlıca dosyayı açtı ve içeriğine göz attı. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir kısaltmalar ve şirketler listesi idi.

Sonra titreyerek kendine geldi, ayağa kalkarak yandaki raflara doğru yürüdü. Raflardaki deri kutular 1-3a; 4-7a; 8-10a şeklinde sıralanmıştı. Aşağı doğru devam etti ve b sırasını buldu; birkaç dakika sonra 23b’yi bulmuştu bile. Dosyanın başlığı “Pinctent İlaç Terminolojisi ve Kısaltmalar” idi. Peter hemen dosyayı pantolonunun kemerine sokuşturdu.

Gizlice etrafa bakındı ve kaşlarını çattı. Dosyayı bulmuştu. Ve bu çok kolay olmuştu.

Hızlıca masaya ilerledi ve her şeyi eski hâline getirecek şekilde düzeltti. O sırada bir şey dikkatini çekti. Masanın solunda, bir kutunun içindeki kâğıtların arasında duran ve üstünde “Artık” yazan bir kâğıttı bu.

Hafifçe ürperdi, bu sözcük onun için bir öfke ve nefret kaynağıydı. Kâğıdı dikkatle yerinden çekti, ona zımbalanmış olan yirmi dört sayfa beraberinde sürüklendi. Peter’ın dikkatini çekmiş olan ilk sayfada, büyük harflerle “ARTIK YÖNETİM PROGRAMI” yazıyordu. Altına, kurşun kalemle bir not yazılmıştı: “Richard, bunu gördün mü? Bence görmen gerekir...”

Peter kaşlarını çatarak sayfayı çevirdi ve okumaya başladı. Artık sorununun yönetimiyle ilgili alınan önlemlerin duygusuz ve hatta saldırgan bir üslupla yazılmış bir özetiydi bu. Artık Depolarının kullanımı, Artık Polislerinin veya Yakalayıcıların görevi, vatandaşları herhangi bir çocuk ya da bebek sesi duydukları takdirde haber vermeleri konusunda teşvik eden bir eğitim programından bahsediyordu. Dosyanın içinde, Artık başına düşen maliyeti belirleyen çizelgeler, bu maliyeti düşürmek için

farklı analizler, Artık üniformalarının rengine dair, lacivert yerine daha az neşeli ve daha zor kir gösteren bir renk olan grinin daha uygun olduğunu iddia eden tartışmalar bulunuyordu. Peter öfkeyle sayfaları çevirdi, dudakları hoşnutsuz biçimde kıvrıldı. Ve sonra, sıra “Artık Kısırlaştırma Programı” başlıklı bir sayfaya geldi. Okumaya başlayınca Peter’ın alnındaki çizgiler gittikçe derinleşti.

“... 2124 Artık Beyannamesi’nin 54.67d maddesine göre... Artık çocukların Artık Deposu’na girişlerinde geri döndürülemezcek biçimde kısırlaştırılma programının başlatılması... Artık üretiminin durdurulması... düzenli bir tıbbi uygulama... Başarılı denemelerde çok az sorunla karşılaşıldı... Erkeklerde daha düşük testosteron seviyesi nedeniyle saldırganlığın azaldığı görüldü, kadınlarda ise belirli bir etkiye rastlanmadı...”

Peter sayfadan gözünü alamıyordu; bunun ne anlama geldiğini anladıkça sözcükler sanki etrafında yüzüyor, onu boğuyor ve derinlere, kızgın sulara doğru çekiyorlardı. Geri döndürülemez kısırlık mı? Okuduğu şeyler gerçek miydi? Yavaşça sayfayı çevirdi ve isim listesine bakmaya başladı. Yüzlerce isim, tarihler, yer ve yaş bilgisinden oluşan bir listeydi. Listeye bakmakta zorlanıyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Sayfalara göz atmaya başladı; aradığı, ama bulmayı ümit etmediği şeyi bulana kadar bakmayı sürdürdü. Ve bulduğunda kalbi sıkıştı, yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Siyah beyaz harflerle yazılmıştı: “Artık Anna (K), 2127 (2), Büyük Depo (Güney).” Çıldırması gibi sayfaları çevirerek kendi ismini aramaya başladı; ismi listenin sonlarındaydı. “Artık Peter (E), 2140 (15), Büyük Depo (Güney)*”

Yıldız işaretinin anlamı iki sayfa ilerde açıklanmıştı: “Geç Giriş.” Bir anda görüntüler kafasına üşüştü. Büyük Depo’da yapılan aşılar, dünyada yepyeni bir hayatı başlatma sorumluluğu-

nun onlara ait olduğunu anlatan Pip, Anna ile neredeyse, hem de boşu boşuna Vazgeçiş kullanacakları Bildirgeler.

Ayakta durabilmek için masaya yaslandı. Duvarlar sanki üstüne geliyordu, gözleri karardı. Yeni bir nesil olmayacaktı. O, Yeraltı'nın en büyük umudu değildi. Kendini toparlamaya çalışarak çılgın gibi etrafa baktı; güvenlik görevlilerini kolaçan etmek için koridora bakmayı ve kameraları beklemeyi son anda akıl edip odadan koşarak uzaklaştı.

On Üçüncü Bölüm

Peter hemen eve gitmedi. Anna ile karşılaşmak istemiyordu, öğrendiklerini ona anlatmaya katlanamayacaktı. Her şey çok yeniydi; henüz kendisi bile olanları kavrayamamış, hatta nasıl tepki vereceğine bile karar verememişti. Bunun yerine Güney Londra sokaklarında yürüdü ve müşterilerin kimliklerini tarayıcıdan geçirerek içki almalarına izin veren bir bar buldu. Bir votka portakal ısmarladı ve sonra bir tane daha. Bar doluydu, belli ki bugün hayattan bıkmış tek kişi Peter değildi. Yaşlı görünümlü erkekler ve kadınlar masalarına yaslanmış, içkilerini yudumluyor, birbirleriyle fısıldaşıyor ya da kendi kendilerine mırıldanıyorlardı.

Barmen merakla ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Sadece parayı aldı ve içkisini verdi. Peter fondip yaptı ve sonra bir tane daha ısmarladı.

“Biraz hızlı gitmiyor musun?” Peter yanına birinin oturduğunu fark etti. Yüzü kırmızı, davul gibi şişmiş bir adamdı bu. Gözleri sanki yerlerinden çıkmak istermiş gibi patlaklı.

“Seni neden ilgilendiriyor?” Peter bu bardağı da boşalttıktan sonra bir içki daha ısmarladı. İşte ona nasıl davranması gerektiğini söyleyen, her şeyi bildiğini düşünen bir yetişkin daha.

“Sanırım haklısın. Peki, ne içiyorsun?”

Peter bir an için adama baktı ve silkinerek, “Votka,” diye yanıtladı.

Adam onu dikkatle süzdü. “Kaç yaşındasın?”

Peter sinirine dokunmaya başlayan adama aldırmadan içkisinden bir yudum aldı. Düşünmek ve öfkesini yatıştırmak için yalnız kalmak istiyordu. Ama adam onun rahat bırakmıyor, sorusunu tekrarlıyor ve Peter’ın tekrar ona doğru dönmesi için uğraşıyordu. Gergin bir tonla, “Ne önemi var?” diye sordu.

Adam bir an için düşündü, sonra başını salladı. “Sanırım haklısın, bir önemi yok.”

Bu andan itibaren adam ilgisini kaybetmiş gibiydi. Peter içkiden bir yudum aldı ve bardağın içine baktı. Bardaktan yansıyan deforme olmuş yüzü bir ucubeye, bir aptala benziyordu. Gerçekten aptal mıydı? Yeraltı’nın, kısırlaştırma programından haberi var mıydı? Hayır, biliyor olamazlardı. Pip hiçbir anlamı olmadığını bile bile Peter’ın Vazgeçiş hakkını kullanması konusunda bu kadar ısrarcı olmazdı. Çocuğu olmayacaksa bütün bunların ne önemi vardı?

“Seni daha önce burada görmüş müydüm?”

Peter, hâlâ yanında duran adama isteksizce döndü. “Pardon?..” Sesi bu sefer o kadar hırçın değildi. Alkol başını döndürmeye başlamıştı.

Adam tekrar sordu. “Seni daha önce hiç gördüm mü?”

Peter, “Hayır, görmedin,” diye mırıldandı.

Büyükbabası, Yeraltı’nın kendi amaçları için onu feda ettiğini söylemişti. Yoksa haklı mıydı? Pip neden Vazgeçiş’i kullanmamıştı? Neden kendine ayrı, takipçilerine ayrı kural uyguluyordu?

Adam ciddi bir biçimde başıyla onayladı. “Yeterince düşündüm. Seni gördüğümü hatırlamıyorum, belleğim genelde çok kötü sayılmaz.”

“Güzel.” Bir anda Pip’e öfkелendiğini hissetti. Artık Kısırlaştırma Programı’ndan haberdar olması, bunu anlatması gerekirdi.

Adam yüzünü buruşturdu. “Kaç yaşındayım demiştin?” diye sordu.

“Bir şey dememiştim. Gerçekten bu kadar önemli mi bu?”

Adam başını salladı. “Genelde değil, herkes için değil. Ama sen farklısın, öyle değil mi? Sen şu gazetelerdeki Artık’sın.”

Peter iç geçirdi. “O zaman kaç yaşında olduğumu biliyorsun.”

“Himm...” Adam kendi kendine başını sallayarak devam etti. “Çok genç, çok taze.” Elini Peter’inkinin üstüne koydu. Doku-naklı bir sesle, “Birkaç sene bekle, sonra anlarsın,” dedi.

Peter gergin bir sesle, “Sağ ol, tüyo için teşekkürler.” Bardağı boşalttı, saatine baktı, Anna’yı ve oradan ayrılmayı düşündü. Sonra silkindi ve bir tane daha ısmarladı. Ne önemi vardı? Şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adam kakhaha attı. Hayali şapkasını çıkarır gibi yaparak, “Rica ederim,” dedi.

Peter bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar sustu. Pip, Anna’nın ve onun Vazgeçiş hakkını kullanmasını istiyordu. Uzun yaşamalarını istemiyordu, peki neden? Ne uğruna? Pip’in gözünde hayatının değeri bu muydu? Öfkeyle, bardağını bankoya vurdu. Pip onu aldatmıştı; Yeraltı onu aldatmıştı. Anna’yı da aldatmışlardı. Onca zaman, önemsiyormuş gibi davranmışlardı...

Yandaki adam sohbet etmeye çalışarak, “Canını sıkın her neyse, yerinde olsam o kadar umursamazdım. O kadar kötü bir şey olamaz,” dedi.

“Olamaz mı?” Peter sallanarak adama döndü ve gözlerini ona dikti. Yalpaladığını ve sözcükleri hafifçe yuvarladığını hissetti. “Sen nasıl bilebilirsin?”

Adam gülümseyerek silkindi. “Hiçbir şeyin önemi yok. Ne ekersen onu biçersin... hoş, ekmediğini de biçersin...”

Peter öfkeyle, “Yanılıyorsun,” diye fısıldadı. “Her şey önemli. Ben önemliyim, Anna önemli. Hayatlarımız önemli.”

Adam, “Sen öyle diyorsan öyledir,” dedi.

Peter azimle, “Aynen öyle diyorum,” dedi. Bir yabancıyla konuştuğunu unutmuş gibiydi. “Hiçbir şeyin önemi yoksa o zaman insanları kullanmanın da sakıncası yoktur. Ama bu doğru değil.” Yavaşça öne eğildi ve tam düşecekken sandalyeye tutundu.

“Seni yarı yolda bırakana, sen de aynı şeyi yaparsın. Sonra bir dahaki karşılaşmaya kadar en iyi arkadaşın olurlar.” Adamın sözleri kulağa bir halk türküsü, bir dize gibi şiirsel geliyordu. Bir an için Peter’a baktı ve silkindi. “Bir gün anlarsın. Seçimin doğrusu yanlış yoktur.”

“Saçmalıyorsun.” Peter birdenbire dikleşti, konuşmaya başlarken başı deli gibi dönüyordu. “Elbette yanlış bir seçim yapabilirsin. Yanlış insanlara güvenmeyi, inanmayı seçebilirsin...” Daha fazla devam edemedi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Adam hafifçe Peter’a yaklaşıncı, nefesindeki alkol kokusu Peter’ın midelerini bulandırdı.

Gözlerini Peter’a dikerek, “Kime istersen güven. Doğru ya da yanlış, ikisi de aynı,” dedi. Patlak gözlerindeki gerilim Peter’ı huzursuz etmişti. Sonra bir anda kahkaha attı. “Demek doğru seçimler yapacaksın? Onun için mi buradasın?”

Peter sandalyeden zorla kalktı ve bankoya para bıraktı. “Bilmiyorum,” dedi sessizce. Yalpalıyor, görüş alanı bulanıklaşıyor ve kalbi sıkışıyordu. “Doğru seçimin ne olduğunu bilmiyorum. Ortada bir seçim var mı, onu bile bilmiyorum artık.”

Adam içkisini yudumlarken bilgece, “Hiçbirimiz bilmiyoruz,” dedi. “Bildığımızı sanıyoruz, ama aslında bilmiyoruz. En

iyisi durmak, nasıl olsa her şey olacağına varıyor.” Göz kırparak devam etti. “Ne de olsa aceleye gerek yok.”

“Her neyse...” Peter umursamaz bir tavırla konuşuyordu. “Acele etmene gerek yok. Ne de olsa sonsuza kadar yanlış seçimler yapabilirsin, öyle değil mi?”

Adam gürültülü bir kahkaha attı. Ağzı genişçe açılmış, yüzü daha da kızarmıştı. Sonra Peter’a doğru eğildi; o kadar yaklaşmıştı ki çatlak sesi Peter’ın kulağında çınlıyordu. “Seçimlerden bahsediyorsun,” dedi. Sanki önemli bir sır vermek üzereydi. “Aslında yapmak istediğim tek seçim var, ama yapamıyorum, anladın mı? Ölmek istemiyorum. Ama yaşamamın da amacını anlamıyorum.” Gözlerini devirerek güldü ve bardağı hızla bara koydu. Barmene, “En iyisinden bir tane daha,” dedi. Barmen söylendiği gibi bardağı doldurdu.

Peter bir dakika ona baktı, sonra sandalyesini itti. “Sen yapamıyor olabilirsin,” dedi öfkeyle. “Ama ben yapabilirim. Ve yapacağım.”

Ayağa kalktı, dengesini sağlamak için bara tutundu. O sırada gözleri parmağındaki çiçek kabartmalı yüzüğe takıldı. Çiçek onun için her zaman önemliydi. Sadece başlangıçları değil, hayatın kendisini temsil ediyordu. Coveyler hiç bıkmadan ona hayatın normal döngüsünden söz ederdi; çiçeklerin büyümesini, açmasını ve solup gitmeden önce taze çiçekler yaratmak için kelebekler, arılar ve diğer böcekler aracılığıyla polenlerini dağıtmasını anlatırlardı. Ona doğal tarih, doğal seçim ve türlerin üreme ve ölüm arasındaki hayat döngüsünde nasıl geliştiklerini anlatan kitaplar vermişlerdi. Ama yüzüğün modası artık geçmişti. Döngü artık geçerli değildi. Doğal seçilimin yerini başka bir şey almıştı, artık geri dönüş yoktu. Yine de hâlâ en güçlü olan hayatta kalıyordu ve Peter hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı. Adama bir daha bakmadan kendini dışarı attı. Anna

ile konuşması gerekiyordu. Onunla birlikte hayatta kalacağını bilmesi gerekiyordu.

Gece yarısı, alkol kokarak ve sağa sola sallanarak gelmiş olmasına rağmen Anna onu bir savaş kahramanıymış gibi, “Peter!” diye seslenerek karşıladı. Bu kendini suçlu ve huzursuz hissetmesine yol açtı. Keşke ona kızsaydı.

“Merhaba,” dedi hafifçe sallanarak. “Geç kaldığım için üzgünüm.”

Anna tereddütle gülümsedi. “Önemli değil,” dedi. “Biraz kaygıldım o kadar... Neredeydin?”

Peter silkindi. Yolda kendi kendine eve girer girmez Anna’yı karşısına alıp tüm öğrendiklerini anlatacağını tekrarlayıp durmuştu. Ama şimdi, onun endişeli yüzünü, kocaman, ona güvenle bakan gözlerini görünce bunu yapamadı. Ona bunu nasıl anlatacağını bilemedi. Bunun yerine, yanından geçerek mutfağa ilerledi.

“Ben uyuyor. Lazanya yaptım,” Anna’nın bir gözü Peter’daydı. “Şimdi soğumuştur, ama ısıtabilirim. Demek içiyordun?..”

“Demek lazanya?..” Peter sandalyeye çöktü, bütün odanın döndüğünü fark etti. “Harika.”

“Yeraltı ile mi buluştun?”

Peter başını kaldırınca Anna’nın ona umutla bakan gözleriyle karşılaştı. Gözleri buluşunca, Anna’nın sesi giderek kısıldı. Sonra bir şey hatırladı ve masanın yanında duran kâğıt yığınına karıştırmaya başladı. Sonunda aradığı şeyi buldu.

“Bildirgelerimiz,” dedi ciddi bir tonla; sözcükleri ağzında yuvarlıyordu. Anna başıyla onayladı, hiçbir şey söylemedi.

Peter odaklanmakta zorlanarak gözlerini kırptırdı. Kendininkini tekrar okumaya başladı, ama birkaç satırdan sonra her şeyi çift gördüğünü fark ederek bıraktı.

Anna ne yapacağını tam bilemez bir şekilde ısıttığı lazanyayı Peter'in önüne koydu.

"Herkesin Bildirge'yi imzaladığını biliyorsun, değil mi?" dedi Peter. Önce çatalını aldı, sonra masaya geri bıraktı. "Pip'in bize anlattığı her şeyin palavra olduğunu biliyor musun?"

Peter kaşını kaldırdı. Onun üstüne gitmek istememişti, ama kendine hâkim olamıyordu. "Annen ve baban bile imzalamıştı."

Anna'nın beti benzi attı. "Yaptıklarının farkında değillerdi, gençlerdi. Yaptıklarına pişman oldular."

"Ama yine de imzaladılar."

"Neyin var Peter? Neden böyle konuşuyorsun? Bir şey..."

"Bir Pincen'te gibi mi konuşuyorum? Evet öyleyim. Ben Richard Pincen'tin torunuyum. Albert Fern'in torununun çocuğuyum. Uzun Ömürlülük'ü benim ailem buldu. Bu belki benim kanımda var."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kanında bu yok. Sen Pincen'tlerden nefret ediyorsun. Biz Vazgeçiş hakkı kullanacağız Peter. Bunu sen de biliyorsun."

Peter acımasız davranıyordu. Bunun için kendinden nefret ediyordu. Lazanyadan kocaman bir parça alıp ağzına attı. "Peki, bu neye yarayacak? Hiçbir şey yapamadan erkenden ölmeye mi? Neden bunu yapalım? Neden biz de herkes gibi yaşamayalım?"

"Çünkü yeni insanlara yer açmamız gerekiyor." Anna iç geçirdi. "Yeni Nesli biz yaratacağız. Bunu biliyorsun, neyin var senin?"

Peter, "Yeni insanlar neden bu kadar önemli?" diye sözünü kesti. "Ve eğer yapamazsak... yani yeni bir nesil olmazsa?.. O zaman ne olacak?"

Anna, "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi. Yüzüne Peter'in Büyük Depo'daki hâlinde hatırladığı yarı korkmuş, yarı inatçı bir ifade yerleşmişti.

Peter, “Elbette anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin?” diye yanıtladı. Öfkesi umutsuzluğa dönüşmeye başlamıştı. Öfkesini tamamen masum birinden çıkardığı için kendinden nefret ediyordu. “Hiçbir şey bilmiyorsun. Fazla safsın, senin sorunun bu. Sana anlatılan her şeye inanıyorsun. Annelerin anlattıklarına, Bayan Pincet’in anlattıklarına, benim anlattıklarına. Bunların hepsi saçma Anna. Bunu anlayamamana inanamıyorum.”

Anna yutkundu, gözleri dolmuştu. “Saçma değil,” dedi titrek bir sesle. “Ve ben saf değilim. İçkili olduğun için ne dedigini bilmiyorsun. Keşke çeneni kapasan.”

“Belki de öyle yapmam gerekiyor.” Peter ayağa kalktı ve gözlerini kaçırmaya gayret ederek devam etti. “Eminim Pip de bunu istiyor. Çeneni kapa, ne diyorsam onu yap ve zor sorular sorma.”

“Pip mi? Ama o bizim tarafımızda. Bize yardım ediyor...”

Peter alaycı bir tonla, “Tabii,” dedi. “Sence Bildirge’yi imzalarsak bize yardım edecek mi? O zaman da bizim tarafımızı tutacak mı?”

“Hayır!” Şimdi Anna ayağa kalktı, gözleri Peter’in çok uzun zamandır görmediği şekilde alev saçıyordu. “Hayır, tutmayacak! Çünkü böyle bir şey olmayacak. Böyle konuşma Peter, beni korkutuyorsun. İmzalamayacağız. Asla imzalamayacağız! Çocuklarımız olacak Peter ve onlar Artık olmayacak. Asla olmayacaklar.”

Peter gözlerini dikerek ona baktı; kafasına hücum eden düşünceleri, duyguları söze dökmeye çalışıyordu. Çocukları olmayacaktı. Sadece Ben ve ikisi vardı. Artık imzalamamak için, ölmek için hiçbir neden yoktu. Ama bunu ona söyleyemiyordu. Henüz...

“Eğer beni sevseydin imzalıydın!” diye bağırdı. Sandalyeyi tekmeleyerek mutfaktan hızla çıktı.

“Peter...” Anna arkasından seslendi, ama paldır küldür oturma odasına geçen Peter onu duymadı bile; koltuğa devrildi ve derin, rüyasız bir uykuya daldı.

“Peter?”

Peter dağılmış bir hâlde uyandı. Gözlerini kısarak önünde duran yüze baktı, gördüğü gözler tanıdıktı.

“Pip?..”

“Anna beni aradı. İçkili olduğunu söyledi. Senin için çok kaygılanmıştı.”

“Seni mi aradı?” Peter kendini topladı ve hayretle ona baktı. “Sen de buraya geldin? Takma isimlere, güvenliğe ne oldu peki?”

Pip, “Bir şey acilse acildir. Hem merak etme, dikkatliydim.” dedi. Müzik çalıyordu, Peter etrafa bakınca radyonun açık olduğunu gördü. Tabii ki açık, diye düşündü kendi kendine. Pip hiçbir şeyi atlamazdı. “Anna kafanın karışık olduğunu söyledi,” diye devam etti. “Sana yardım etmek istiyorum.”

“Yanılmış,” dedi Peter öfkeyle. Başını hareket ettirince kanında hâlâ alkolün dolaştığını fark etti. “Kafam karışık değil. Ona Bildirge’yi imzalayacağımızı söyledim. Bu arada, sen böyle gün ışığında ne yapıyorsun? Sadece karartılmış odalarda takıldığını, böylece kendini önemli hissettiğini sanıyordum.”

“Bildirge’yi imzalamak mı istiyorsun?” Pip’in sesindeki kararlılık ve sakinlik Peter’ı çileden çıkarıyordu.

“İmzalamamam için bir neden söylemek ister misin?” dedi acı bir şekilde ve aniden kalkarak, dengesini sağlamak için koltuğun kenarına tutundu. “Yani Artık Kısırlaştırma Programı’nın hiç gerçekleşmediğini mi söylüyorsun? Bize yutturduğun tüm o “devrim sizsiniz” ve “dünyanın gelecek nesillerini yetiştirmek” saçmalıklarından sonra Anna’ya aslında hiç çocuğu olmayacağını söylemek ister misin? İçini söküp aldıklarını, uyuttuklarını,

kapattıklarını ya da yaptıkları her neyse, o yüzden bunun mümkün olmadığını anlatır mısın? Çünkü ben anlatamıyorum.”

Pip tuhaf bir şekilde ona bakıyordu. “Program mı? Demek doğruymuş, öyle mi? Sen nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin?”

Peter birkaç saniye sustu. Öfkesine rağmen içinde Pip’in bilmediğine, her şeyin bir açıklaması olabileceğine dair bir umut filizlendi. Sonunda, “Raporu gördüm,” dedi kısık ve umutsuz bir sesle. “Listede isimlerimizi gördüm.” Nefretle Pip’e baktı. Başını sallayarak, “Biliyordun,” dedi. “Her şeyi bildiğini söylersin, bunu da bildiğini düşündüm. Ama sonra, biliyor olamaz dedim kendi kendime, çünkü en ufak bir şüphene varsa bize anlattırdın. Bilseydin Bildirge’den Vazgeçmemize, çocuk sahibi olamayacağımızı bile bile tüm hayatımızı bunun üstüne kurmamıza izin vermezdin. Böyle bir adilik yapacağına ihtimal vermiyordum. Ama sanırım yanılmışım. Belki gereğinden uzun yaşayan sensin Pip. Hiç bunu düşündün mü?”

Sadece pencereden gelen ay ışığıyla aydınlanan oturma odasının karanlığında bile Pip’in gözlerinin hafifçe büyüdüğü fark ediliyordu. Suçluluktan olmalı diye düşündü Peter. Ya da yakalanmış olmanın verdiği şaşkınlık.

“Peter, beni dinle. Böyle bir programın olduğuna dair söylentiler vardı, ama yasaklandığını öğrenmiştik. Fakat bu trajik duruma rağmen, yine de Vazgeçiş için bir neden var. Sonsuz yaşam asla insanlığın kaderi değil Peter. Ölümün yanlış olduğu ve doğanın döngüsünün göz ardı edilebileceği tabusuna karşı savaşmamız gerekiyor.”

Peter gözleri ateş saçarak, “Yani senin gibi mi?” diye sordu. “Yo, hayır, sen zaten Bildirge’yi imzalamıştın. Sonsuza kadar yaşamak senin feda edebileceğin bir şey değil, öyle değil mi? Sadece ben feda edebilirim. Sadece Peter Pincen.”

Pip endişeyle somurttu. “Peter, kendi hayatımı uzatmaya, bu perişanlığın artışı izlemeye hiç niyetli değilim, biliyorsun. Ama Yeraltı’ndaki görevim nedeniyle, bu hareketin gelişebilmesini garanti etmek için imzaladım. Bunun yok olmasına izin veremem. Ben sadece bu amaç için yaşıyorum.”

Peter, “Bir sonraki nesil görüşlerimi reddettiği takdirde, Yeraltı’nı onlara devretme riskini göze alamam demek istiyorsun,” diyerek tartışmayı sürdürdü. “Sen de Hükümet kadar kötüsün. Sadece kendi çıkarının peşindesin. Neyse, umurumda bile değilsin, yeter artık. Zaten hiçbir şey yapmıyorsun. Gördüğüm kadarıyla, Pincet İlaç senden pek de korkmuyor.”

Pip kaşlarını çatı. “Böyle hissetmene üzüldüm. Hiçbir zaman önemli biri olmaya çalışmadım, sadece insanlığı bu korkunç sonsuz yaşam sevdasından korumaya çalıştım, sadece gençler için mücadele ettim. Peter ben de yarın sana haber gönderecektim. Pincet İlaç’la ilgili araştırmanı istediğim bir şey var. Altıncı kattaki Ünite X. Orada olup bitenlere dair ciddi kaygılarımız var.”

“Ünite X mi?” Peter ellerini ceplerine soktu. “Haftalardır hiçbir şey söylemiyorsun, sonra tam senin gerçek yüzünü anladığım bir anda, karşıma çıkıp Ünite X’ten mi söz ediyorsun? Ben aptal değilim Pip. Yeter artık. Bence oraya sen gitmelisin.”

Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtı; Pip ayağa kalktı.

“Peter böyle çekip gitme. Hem kendin hem de Anna için hatalı davranıyorsun.”

Peter gözleri alev saçarak arkaya baktı. Boğuk ve kısık bir sesle, “Bana sakın Anna’dan bahsetme,” dedi. “Bu olanlardan sonra sakın söz etme. Ve bir daha sakın onunla temas kurayım deme. İmzalayacağız ve mutlu olacağız. En ufak hamlende, Hükümet’e seninle ilgili her şeyi anlatırım. Bizi rahat bırak Pip, anlıyor musun? Sadece bizi rahat bırak.”

“Anlıyorum.” dedi Pip yumuşak bir sesle; kızgın olmaktan çok üzgündü. “Ben buradayım Peter, sizin için her zaman buradayım.”

Peter iteleyerek onun yanından geçti ve yatak odasının merdivenlerine doğru ilerlerken, “Her neyse, yolu kendin bulursun,” dedi.

Sonra aklına bir şey geldi ve geri döndü. “Bu arada mesajını aldım. Dosya 23b idi değil mi?” Pantolonun beline sıkıştırdığı dosyayı aşağı attı.

“Mesaj mı?” Pip salondan koridora doğru Peter’ı takip etti.

“Bu, Yeraltı için yaptığım son iş olsun. Ödeşmiş olduk.”

“Peter, bekle. Ne dediğini anlamıyorum. Senden dosya istemedim...” Pip seslendi, ama Peter merdivenin sonuna gelmiş ve köşeyi dönmüştü. Yavaşça yatak odasına doğru süzülürken öfkesi ümitsizliğe dönüştü. Az önce tutmakta zorlandığı gözyaşları, tüm çabasına rağmen, bir anda akmaya başladı.

Yatağa uzandı, Anna’yı kendine doğru çekerek, “Üzgünüm,” diye yalvardı. “Seni hak etmiyorum. Üzgünüm.”

Anna döndü ve Peter’a sarılarak, “Tabii ki hak ediyorsun.” diye fısıldadı. “Yakında her şey yoluna girecek.” Peter ona daha önce hiç olmadığı kadar sınımsız sarıldı. Çünkü böyle olmayacağını biliyordu, çünkü artık hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordu.

On Dördüncü Bölüm

Anna, Ben'in hurda çocuk arabasını ana caddeye inen merdivenlerden dikkatlice indirdi, Maria ile buluşacağı Bright Days kafesinin bulunduğu Angler Yolu'na kadar caddede ilerledi. Hava açık sayılmazdı. Güneş bulutların arasından kendini göstermeye çalışsa da karanlık, kasvetli, korkunç bir gündü. Peter o sabah erken çıkmıştı; bir önceki geceden hiç söz etmemiş, her şeyin yoluna gireceğine, eskisi gibi olacağına dair onu rahatlatmamıştı. Pip ise onlara göz kulak olacağını söylemiş, kaygı duymaması için onu rahatlatmıştı. Ama kaygılanıyordu, hem de her an. Kendini bir balon gibi hissediyordu, sanki Peter onu bırakıverecek ve bir anda kendini bir bilinmezde, sonsuz bir gökyüzünde tek başına, çaresizce ilerlerken bulacaktı.

Kafeye girdiğinde, pencerenin kenarındaki küçük masada oturan Maria'yı gördü. Ona boş yere kızmayan, hayal kırıklığına uğratmadığı dost bir yüz görmenin verdiği rahatlıkla el salladı. Maria ayağa kalktı ve Ben'i sıkışık masalar arasından geçirmesine yardım etti, sonra sevecen bir ifadeyle gülümsedi. "Nasıl yakışıklı bir oğlansın sen böyle," dedi hüzünlü bir sesle. "Birlikte oynayabileceği arkadaşının olmaması ne kadar üzücü."

Maria'nın yüzü o kadar tatlı, o kadar sıcaktı ki Anna'nın gözleri doldu. Peter'la ilgili birisiyle konuşmaya, kızgınlığının ve

söylediklerinin önemli olmadığını anlatacak rahatlatıcı bir sese ihtiyacı vardı. Bunun yerine hızlıca gözlerini kuruladı, oturdu ve kendisi için bir çay, Ben için de bir bardak süt ısmarladı.

Maria, garson ayrılır ayrılmaz, “Biliyor musun, geldiğin için çok memnun oldum,” dedi. “Şu ana kadar zaten çok şey atlattın. Diğer Artıkları merak etmen için bir neden yok aslında.”

Anna başını salladı. “Elbette var,” dedi kendinden emin bir biçimde. Özgüveni yavaşça geri geliyordu. “Ben ve Peter şanslıydık. Ama bizim kadar şanslı olmayan Artıklar var. Hâlâ Depolarda yaşayanlar...” Konuşurken ürperdi, sanki hâlâ Büyük Depo’nun köhne, hapishaneden farksız havasının kokusunu duyabiliyordu.

Maria, “Yardımaımıza ihtiyacı olanlar...” diye fısıldadı ve Anna’ya yaklaştı. “Sana sormak istediğim bir şey var Anna... Hayır diyebilirsin, bunu çok net belirtmek istiyorum. Senden hiçbir şey beklemiyorum, zaten çok şey atlattın, Ben’le ve diğer her şeyle ilgili üzerindeki yükün çok fazla olduğunu biliyorum.”

Anna ciddi bir tavırla başını salladı ve önemli bir şeyin geliyor olduğunu hissedince tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Konu şu Anna. Ülkenin her yanında, anneleri, akrabaları ve sevenleri tarafından saklanan çocuklar var. Ama bu giderek zorlaşıyor.”

“Siz... çocukları mı saklıyorsunuz? Yani Artıkları?”

Maria başıyla onayladı. “Biz onlara çocuklar ve gençler demeyi tercih ediyoruz,” dedi temkinli bir biçimde.

“Benim annemle babam gibi,” dedi Anna nefes nefese. “Yeraltı için mi çalışıyorsunuz?”

Maria somurttu. “Hayır Anna. Biz... kendimizi Yeraltı’ndan ayrı tutmayı tercih ediyoruz.”

“Ama Yeraltı size yardım edebilir. Bana ve Peter’a yardım ettiler. Annemlere de onlar yardım etti. İsterseniz onlarla temas kurmanızı sağlayabilirim... İsterseniz tabii.”

Maria, hayır anlamında, başını iki yana salladı. “Anna, bu kadar önemli bir şeyin parçası olunca, bu işe dahil olanların sayısını sınırlı tutmak çok önemlidir. Bu sadece bir güven meselesi.”

“Yeraltı’na güvenmiyor musun? Ama bu çok saçma. Tek güvenilebileceğin insanlar onlar.”

Maria hafifçe dudak kıvrırdı. “Belki de. Size ve annelere yardım ettiklerini biliyorum. Eminim onların da öncelik verdiği konular var, ama biz devrimle ilgilenmiyoruz. Biz sadece çocukları korumak istiyoruz.”

Anna göğsünün daraldığını hissetti. “Sizce Yeraltı korumuyor mu?”

Maria dudağını ısırıldı. “Sadece bazen tek başına hareket etmenin daha güvenli olduğunu düşünüyorum.”

Anna’nın bunu hazmetmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Peki, tam olarak ne yapıyorsunuz? Yardım etmek için ne yapabiliriz?”

Maria gizlice etrafı kolaçan etti; kafe doluydu, hiç kimse onlarla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Kimsenin dinlemediğinden emin olunca, “Artık Depolarına girmek istiyoruz,” dedi. “İçerideki çocukların kaçmasına yardım etmek istiyoruz.”

Anna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. “Depo’ya mı girmek istiyorsunuz? Bu imkânsız. Korumalar, Yakalayıcılar...”

“Bunun farkındayım Anna. Biliyorum. Ama.... sen dışarı çıkabildiğine göre, biz de içeri girebiliriz diye düşündük. İlgiyi başka tarafa çekecek bir olay yaratıp herkes ona yönelmişken Artıkları dışarı çıkarabiliriz.”

“Dışarı çıkarmak mı?” Bir anda Anna’nın gözünün önüne soğuk, kasvetli koridorları, küçük yatak odaları ve alçak tavanlarıyla Büyük Depo geldi. Titreyerek, “Ama... ama...” diyebildi.

Maria, “Planlara, krokilere ihtiyacımız var. Dışarı nasıl çıktığını öğrenmemiz gerekiyor Anna,” diyordu.

Anna kendini toparlayarak, “Bunu yapamazsınız,” diye fısıldadı. “Sizi yakalayıp hapishaneye gönderirler.”

“Belki de. Ama bunu denememiz lazım. Birilerinin bir şey yapması gerekiyor Anna. Beceremesek bile insanlar yaptığımız şeyden haberdar olacak. Hükümet bizi görmezden gelemeyeceğini anlayacak.”

Anna derin bir nefes aldı. Maria haklıydı. Denemeye değerdı. Bunu ona Peter öğretmişti; eğer ona inanmamış olsaydı hâlâ Büyük Depo’nun duvarlarının arkasında olacaktı. Tereddüt ederek, “Peter’in bir haritası var,” dedi. “Yeraltı’ndan. Biz Tecrit’ten geçerek dışarı çıktık. Bodrum katıydı. Ama çoktan kapatmışlardır. Tüneli yani.”

“Tabii, ama yine de bu çok faydalı. Haritayı nereden bulduklarını biliyor musun? Hâlâ Peter’da mı?”

“Nereden bulduklarını bilmiyorum. Belki Hükümet için çalışan birindendir. Sanırım hâlâ Peter’da. Onda olduğundan eminim.” Anna endişeyle Maria’ya baktı. “Ama Artıkları nereye götüreceksiniz? Onların güvenliğini nasıl sağlayacaksınız?”

Maria, Ben’in bebek arabasına doğru eğilip bebeğin başını okşarken, “Çocukları demek istiyorsun,” diye düzeltti. “Onlara bakacak birileri var. Bizim gibi insanlar.” Gitmek üzere ayağa kalktı. “Teşekkürler Anna. Senin iyi ve cesur biri olduğunu biliyordum. Yüzünü görür görmez sana güvenebileceğimi anlamıştım. Seninle tekrar iletişim kurarım, o zamana kadar bu küçük adama iyi bak, olur mu?”

Anna'nın elini sıktı, arkasını dönüp giderken Anna hayretle ona bakıyordu. Kendi kendine, bu delilik diye düşündü. Kimse Büyük Depo'ya elini kolunu sallayarak giremezdi. Beş yüz Artık'ı gizlice çıkarıp onları saklamayı başaramazdı.

Gerçi kaçmayı denemenin boşa kürek çekmek olduğunu Peter'a söyleyen oydu, ama işte başarmışlardı, öyle değil mi? Yavaşça çayından bir yudum alırken Peter'ın son günlerdeki ruh hâlini göz önünde bulundurarak, ona haritadan nasıl bahsedebileceğini düşündü. Bir süre için ona hiçbir şey söylememeye karar verdi. Şimdilik Maria'nın planını kendine saklayacaktı.

On Beşinci Bölüm

Hayatının en uzun sabahını geçirmiş gibi hisseden Peter, avuç iziyle sipariş ettiği fazladan demir yüklü tavuk çorbasına ve sakinleştirici meyve suyuna gözlerini ayırmadan, kayıtsızca bakıyordu; bunlar güya bağışıklık sistemini güçlendirecek ve kan basıncını düşürecekti. Aslında ihtiyacı olan şey, Anna'yı, Bildirge'yi ve yapması gereken seçimi düşündükçe tüm vücudunu saran bulantıyı ve baş ağrısını dindirecek bir şeydi.

Dr. Edwards oturdu, meyve suyuna göz attı ve "Stresli olduğunu bilmiyordum," dedi. "Konuşmak ister misin?"

Peter başını salladı. "İyiyim," dedi sıkıntıyla. "Bu makine ne yaptığını bilmiyor."

Dr. Edwards gülümsedi. "Anlıyorum. Yüzlerce yıllık araştırmayı ve teknolojik gelişimi elinin tersiyle itiyorsun. Belki de haklısın. Ama büyümüş gözbebeklerine, çatık kaşlarının bıraktığı izlere ve kaşığına dokunmadan, tam beş dakikadır gözlerini yemeğe dikmiş olmana bakılırsa belki de makine ne yaptığını biliyordur."

Gözleri parlıyordu, ama Peter hiç espri yapma havasında değildi.

"İyi," dedi gergin bir sesle. "Ben sakinleştirici meyve suyumu içeyim." Biraz içti, beklemediği kadar lezzetliydi. Bir iki yudum-

dan sonra bırakmak istedi, ama nedense ne eline ne de ağzına söz geçirebildi, birkaç dakika sonra bardak bomboştu. Bardağı yerine bıraktı ve arkasına yaslandı. Isınmış, iyi beslenmiş ve biraz sersemlemişti. Coveylerle ilk tanıştığında, onu yatağa yatırır, hikâye okurlar ve onlarla beraberken güvende olduğunu anlatırlardı; işte bu, o zaman hissettiklerine benziyordu biraz.

Çorbasını içmeye koyuldu.

Dr. Edwards, “Sanırım bu hâlinin nedeni sabah sana ezberlettiğim kodlar değil, ne dersin?” diye sordu ve arkasına yaslandı. “Üzgünüm. Beni ilgilendirmez. İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin.”

Birkaç dakika sonra Peter, “Artık Kısırlaştırma Programı’nı biliyor musun?” diye sordu.

Dr. Edwards kaşlarını çatı. “Kısırlaştırma mı? Hayır, pek bir şey bilmiyorum. Yeni mi?”

“Yeni değil.” Peter bir an için duraksadı, kameralara göz attı ve alçak sesle, “Sadece benim için yeni,” dedi. Tekrar duraksadı ve zorla yutkunmaya çalışarak, “Görünüşe göre, ben insan ırkının devamı konusunda pek işe yaramıyorum. Anna da öyle. Yakalandıklarında Artıkları kısırlaştırıyorlar. Bunu söylemek akıllarına bile gelmiyor.” Gelişigüzel bir kahkaha atmaya çalıştı, ama gergin ve öfkeli olduğu belliydi.

“Peter, özür dilerim. Hiç bilmiyordum.” Dr. Edwards gerçekten samimi görünüyordu. Peter silkindi.

Kâsedan biraz daha çorba alırken, “Aslında, böyle bir şeyi tahmin etmem gerekirdi,” dedi.

“Nasıl tahmin edebilirsin? Bu senin için çok zor olmalı.”

Peter bir an için düşündü.

“Öyle sayılır.” Kaşığı yerine bıraktı, Dr. Edwards’ın şefkatli gülümseyişine ve kaygılı gözlerine baktı. “Anna için daha zor,”

dedi sessizce. “Çocuk sahibi olmayı kafasına koymuştu, hayattaki hedefinin bu olduğunu düşünüyor o.”

“Peki sen?”

“Ben mi?” Peter boğazını temizleyerek zaman kazanmaya çalıştı. Sonunda, “Ben amacımın ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Belki bir amacım bile yoktur.”

“Elbette var. Bence Anna da kendine başka bir amaç bulur. Bundan eminim.”

“Anna henüz bilmiyor.”

“Şimdi makinenin neyi tespit ettiğini anlıyorum.”

“Anlamasını istiyorum.”

“Anlamak mı?”

Peter dudaklarını ısırdı. “Benim suçum olmadığını anlamasını istiyorum. Bunu benim istemediğimi...”

“Kendini suçlu mu hissediyorsun?”

“Hayır. Belki de... Ona nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Bence denemeden bilemezsin. Şimdi gidip anlatsana.”

Peter umutla ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Sen iyi bir öğrencisin Peter, ama henüz yeri doldurulamaz değilsin. En azından şimdilik.”

Peter sırtıttığını fark edince şaşırdı. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Üstünden bir yük kalkmış, hafiflemişti. Sıcak bastı, başında hafif bir ağırlık vardı. “Teşekkürler Dr. Edwards. Çok teşekkürler. Yarın... yarın görüşürüz.” Ayağa kalktı ve hafifçe sallanarak yemekhaneden çıktı. Sürtünerek geçerken birkaç masaya çarptı ve orada öğle yemeği yiyenleri artık düşmanı gibi görmediğini fark etti. Hatta bir iki tanesi geçerken ona gülümsemişti. Bildirge’yi imzalayıp Uzun Ömürlülük ilacını alırsa yüzyıl daha burada mı kalır, yoksa tamamen başka bir yerde mi olur

diye aklından geçirdi. Sorular kafasında dolanıyordu, ama onu tedirgin etmiyorlardı. Çok uzun zamandır ilk defa kendini sakin, güvenli ve güçlü hissediyordu. Anna'yı tekrar kazanabileceğinden emindi. Pincen İlaç'tan çıkıp, gülümseyen koruma görevlisine el sallarken, ne de olsa, bunu yapmak için önümde dünya kadar zaman var diye düşündü.

Peter eve yaklaşırken mırıldanarak şarkı söylüyordu. Dün akşam hissettiği umutsuzluk şu anda ona uzak ve yabancıydı, sanki kötü bir rüya görmüş gibiydi. Anna'nın olup bitenlere onun gibi yaklaşacağından emindi; o da ilk hayal kırıklığını atlattıktan sonra sonsuz bir hayat şansını heyecanla karşılayacaktı. Bu sabah evleri bile o kadar kötü görünmüyordu; hâlâ kümes gibi bir yerdi, ama yine de onların kümesi idi. Yollarına devam edene kadar, şimdilik onların eviydi. Ve yakında yollarına devam edeceklerinden emindi. Başarılı olacak, para kazanacak ve Hükümet ne derse desin birkaç sene içinde bu kenar mahalleden taşınacaklardı. Yeni evlerinde, Ben'in kendine ait bir oyun odası olacak ve evi, Anna'nın okuması için bir sürü kitapla dolduracaktı. Belki seyahat de ederlerdi; Anna hep çölü görmek istediğinden bahsederdi, şimdi önlerinde bunu yapabilecekleri sonsuz bir zaman vardı, istedikleri kadar orada kalabilirlerdi. Gemiyle ya da trenle gidebilirlerdi; güzel bir macera olurdu. Pek çok maceradan sadece bir tanesi. Sürekli yeni bir şeyler keşfedecekleri ve yeni şeyler öğrenmekten vazgeçmeyecekleri için sıkılmazlardı. Uzun Ömürlülük kendi başına kötü bir şey değildi; sorun insanların büyük bölümünün cahil, sıkıcı olması ve zamanlarını nasıl değerlendireceklerini bilmemesinden kaynaklanıyordu. Uzun yaşamayı bir fırsat olarak görmek yerine, zamanlarını yüzlerindeki çizgilerle ilgili endişelenerek geçiriyorlardı. O ve Anna farklıydı. O ve Anna her dakikayı dolu dolu yaşayacaktı. Bunu kendileri için bir fırsata çevireceklerdi.

Anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı ve ağır ağır yürüyerek mutfak-
ğa daldı. Yerde Ben ile oynayan Anna şaşkınlık içinde ona baktı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Kovuldun mu?” diye sordu.
“Ne oldu? Bunu nasıl yaparlar?”

Peter sırıttı. “Merak etme. Kovulmadım, iyi hâlden dolayı bir-
kaç saat erken çıkmama izin verdiler.”

“İyi hal mi?” Anna şaşkına dönmüştü.

“N’aber ufaklık?” Peter, Ben’i kucakladı, havaya kaldırdı ve
Ben’in keyifli kahkahası karşısında gülümsedi. Ben’i, Anna’ya
verdikten sonra çantasından bir kutu çıkardı. “Çikolata, bence
bunlara bayılacaksınız,” dedi.

Anna, “Teşekkür ederim!” diyerek hediyeyi aldı, hâlâ şüpheyle
Peter’ı izliyordu. “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

“Elbette.” Peter masanın kenarından bir sandalye çekerek
oturdu. Sonra ciddi bir ifadeyle Anna’ya baktı. “Dinle, dün ak-
şam için özür dilerim. Aptal gibi davrandım.”

Anna kızardı. “Hayır davranmadın. Sadece yorgundun. Ama
sana bu kadar dokunmasına izin vermemelisin. Bildirge’yi imza-
lamak zorunda değiliz. Hâlâ bu uğurda mücadele edenler var. Ar-
tıkları ve doğayı önemseyen insanlar var hâlâ. Gerçekten öyle.”

“Konu bu değil,” dedi Peter tuhaf bir gülümsemeyle. “Yani
mücadele eden insanlar olduğunu biliyorum. Ve bu müthiş bir
şey. Ama bu herkesin savaşmak zorunda olduğu anlamına gel-
mez... Vazgeçiş hakkını kullanmak tek çözüm değil.”

Anna onun neden bahsettiğini anlamayarak alnını kırıştırdı ve
Ben’i kendine yaklaştırdı. “Peki, bu nasıl tek çözüm değil, anla-
mıyorum,” dedi. “Bildirge’yi imzalamak zaten... Yeni bir hayat
yerine kendi hayatını uzatmak anlamına geliyor. Doğa Ana’ya
karşı bu. Bu... yanlış Peter. Artıkların tek sorumlusu Bildirge.
Bildirge yüzünden Yakalayıcılar ve bebeklerinden ayrıldığı için

ağlayarak uykuya dalan anneler var. Büyük Depo da Bildirge yüzünden var...”

Sesi iyice kısılmıştı; yüzü alev alev yanıyordu. Peter derin bir nefes aldı.

“Anna, bazen seçme şansın yoktur. Ve bu her şeyi değiştirir.” Neden bu kadar güçsüzüm diye kendine kızdı. Neden ona söyleyemiyordu?

Anna, “Herkesin seçme şansı vardır,” dedi. Sesi hâlâ alçak, ama sertti.

“Herkesin değil.” Aniden sıkışan boğazını temizledi. Ben ağlamaya başlayınca Anna onu sakinleştirmek üzere ayağa kalktı.

Anna göz göze gelmemeye çalışarak buz gibi bir sesle, “Pincen ilaç’ta sana bunları mı anlatıyorlar?” diye sordu. “Bunlar büyük-babanın sözleri mi? Ona güvenemezsin Peter, bunu biliyorsun. Hiç kimseye güvenmek zorunda değilsin Peter. Yeraltı’na bile.”

Peter garip bir biçimde ona baktı ve bir gece önce Pip’le yaptığı tartışmayı hatırladı. Anna’nın bunu duyup duymadığını merak etti.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu. Sakinleştirici meyve suyunun etkisi azalmaya başlamıştı; Peter yüzünün gerginleştiğini, sesinin hafifçe titrediğini hissediyordu.

Anna başıyla onayladı. “Elbette, sana sonuna kadar güveniyorum.”

“Senden Bildirge’yi imzalamanı istesem bunu yapar mıydın?”

“Benden böyle bir şeyi hiçbir zaman istemezdin.” Anna dikkatle Ben’e bakıyordu. “Uzun Ömürlülük’ten, Pincen ilaç’tan nefret edersin sen. Nefret edersin...”

Peter onun solgun, neredeyse saydam tenine ve azimle parlayan gözlerine baktı; onu ilk gördüğünde işte bu azimli bakışına âşık olmuştu. Büyük Depo’nun içinde bile şahsiyetini, itibarını

kaybetmemeyi becermişti; şimdi bunu ondan söküp alacak kişi olmaya dayanamıyordu. Kafasını ellerinin arasına aldı.

“Sen gerçeği bilmiyorsun Anna; seçme şansımız yok,” dedi. “Yeraltı bize yalan söyledi.”

Anna kararlı bir şekilde kafasını sallayarak, “Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi. “Vazgeçiş yapmamız gerekiyor. Biz Yeni Nesil olacağız, bizden sonraki nesle anne babalık yapacağız. Çocuklarımız bizi sonsuza kadar yaşatacak. Bunun böyle olması gerekiyor Peter. Bunu sen söylemiştin, biliyorsun.”

“Anna biz çocuk sahibi olamayız,” dedi usulca. Sözcükler ağzından çıktıktan sonra söyleyip söylemediğinden emin olamadı. Anna çaresiz ve kafası karışık bir biçimde ona bakıyordu. “Artık Kısırlaştırma Programı nedeniyle çocuğumuz olamaz,” diye devam etti. Nasıl olduysa onun gözlerine bakma cesareti bularak, “Bunu daha dün öğrendim...” dedi.

Anna’nın yüzündeki şaşkın ifade yavaşça değişti, söylenenlere inanmıyor gibiydi. Peter büyükbabasından çaldığı raporu çıkardı ve ona uzattı. Raporu masaya bırakan Anna, boş gözlerle ona baktı.

Peter, “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” diyerek devam etti. “Hükümet’in işi bu. Büyük Depo’da yapmışlar.”

Anna, “Hayır,” dedi. Sesi tanınmaz bir hâldeydi. “Bu doğru olamaz.”

Peter kendini, “Tamam Anna,” derken buldu. “Yine de beraber olacağız. Fark yaratmak için sonsuza kadar zamanımız var.”

Anna, “Ben sonsuzluk falan istemiyorum,” diye fısıldadı. Titriyordu, gözleri cam gibi donuklaşmıştı.

“Bu fikre alışman gerekiyor Anna.” Peter sakinleştirmek için ellerini avucuna aldı. Kendisi gibi bunu bir fırsat olarak görmesini sağlaması gerekiyordu. “Uzun Ömürlülük müthiş, inanılmaz bir şey. Ve yapmak istediğin her şeyi gerçekleştirmek için zama-

nımız olacak. Çöle gidebiliriz. Dünyayı dolaşabiliriz. Yazılmış olan her kitabı okuyabilirsin, istersen kendin de milyonlarca kitap yazarsın.”

Anna zar zor duyulan bir sesle, “Anlamıyorum, neden bunları söylüyorsun?” dedi.

“Anna gerçeği bilmen gerekiyor. Ben de çok öfkelen dim, ama artık olan oldu. Pip bile bundan haberdarmış. Hükümet kafa tutmak için çocuğumuz olmayacağını bile bile bizim Vazgeçiş yapmamızı istedi Anna. Bize yalan söyleyen Yeraltı.”

Anna’nın gözleri önce önündeki kâğıda takıldı, sonra odada dolaştı. Ve sonra ağzını açarak o kadar yüksek bir sesle ve o kadar doğal bir biçimde inlemeye başladı ki Peter bu sesin onun içinden çıktığına inanamadı.

“Hayır, lütfen hayır, hayır!..” diye haykırdı.

Bildirge’yi imzalamamı istiyorsun, ama asla imzalamayacağım Peter! Yaşadığım sürece asla! Bunu yapmayacağım...” Anna birkaç saniye bakakaldı, tir tir titreyerek Peter’in önünde dururken bir yandan doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor gibiydi.

Peter, “Değişmedim!” diye patladı. Hem kendini hem de onu ikna etmeye çalışıyor, bir taraftan bu konuşmayı kimin dinlediğini merak ediyordu. “Ben gözlerimi açtım Anna. Makul olmak zorundasın. Sana ihtiyacım var. Sen ve ben, ikimiz. Sensiz yapmam Anna. Lütfen beni terk etme.”

Anna başını sallayarak, “Terk eden sensin Peter,” dedi. Bu sözler, Peter’in kendisiyle ilgili şüphelerini, kendine duyduğu nefreti iyice arttırdı. “Asla imzalamayacağım Peter. Sen ne dersende.”

Peter ona bakınca yapıyor olduğu bu şey için, karanlık, sessiz bir öfkenin içinde giderek yükseldiğini hissetti.

“Biliyor musun,” dedi buruk bir sesle, “seninle tanışana kadar hiç kimseye güvenmemiştim. Ve sana güvenebileceğimi san-

miştım, gerçekten buna inanmıştım. Ama şimdi... Senin de beni yarı yolda bırakacağını tahmin etmeliydim. Sağ ol Anna. Bu kocaman yalan için.”

Gözlerini kaçırdı, onun acı çeken gözlerine bakmaya dayanamazdı. Anna birkaç saniye ya da dakika –tam kestiremiyordu– boyunca önünde dikildi. Ve sonra sessizce Ben’i sıkıca kucakladı, mutfağı terk etti ve merdivenleri çıkarak yatak odası kapısını hızla arkasından çarptı.

On Altıncı Bölüm

Peter ertesi gün halsiz ve huzursuz bir hâlde uyandı. Anna kalkmıştı; Peter onun mutfakta dolandığını, Ben ile konuştuğunu duyabiliyordu. Anna'nın sesi gayet sakin ve rahatlamış geliyordu, ama aşağı iner inmez bunun sona ereceğini biliyordu; bunun yerini gerginlik, öfke ve itiraz alacaktı. Oysa tek yaptığı ona gerçeği söylemektir; şimdi kendini kandırılmış ve yüzüstü bırakılmış hissediyordu.

Zorla yataktan çıktı, onunla yüz yüze gelmek zorunda kalacağı anı ertelemek için duş aldı, baştan sonra temizlendi ve sessizce giyindi. Mutfaka geldiğinde paltosunu üstüne geçirmişti; ne kaddar çabuk dışarı çıkarsa o kadar iyiydi.

Anna göz göze gelmemeye çalışarak, "Kahvaltı yapmak istemiyor musun?" diye sordu, sesinde hafif bir serzeniş vardı.

Başını salladı. "Geç kalıyorum. İşe gitmem lazım."

Anna başıyla onayladı ve Ben'e doğru döndü.

Peter gözlerini ondan kaçırmaya çalışarak, "O zaman sonra görüşürüz," dedi.

"Tamam."

Anna arkasını dönmedi; Peter silkindi, ön kapıya doğru ilerledi ve kapıyı hızla çarptı. Pincen İlaç'a vardığında, ruh hâli daha

da kötüleşmişti; hele büyükbabasının onu laboratuvarda bekliyor olması hiç de sevindirici bir haber sayılmazdı.

“Dr. Edwards, Bildirge’yi imzalayacağını söyledi.”

Peter hafifçe irkildi, sonra yüzünden hiçbir şey anlaşılmayan Dr. Edwards’a doğru somurtarak baktı.

“Öyle mi söyledi?” Peter paltosunu çıkarıp askıya astı. Tepki vermemek, pişman olacağı bir şey söylememek için kendini zor tutuyordu.

“Doğru bir karar verdin.”

“Zaten anlaşılan o ki, pek seçme şansım yokmuş.”

Büyükbabası birkaç saniye onu süzdükten sonra, “Peter,” dedi, “bazı şeyler öğrenmişsin. Sen imzanı haklı nedenlerle atmadan önce sana bunları anlatmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Nasıl öğrendiğini tam anlamış değilim, ama böyle konular bazı durumlarda görmezden gelinebilir.”

“Evet. Teşekkürler.”

Peter kendisine merakla bakan Dr. Edwards’a kaçamak bir bakış attı.

“Yani kesinlikle imzalıyorsun, değil mi?” Büyükbabası dikkatle ona bakarken Peter, rahatsız bir biçimde yutkundu. “Çünkü bence bunu kutlamamız gerekir. Mesela bir basın toplantısıyla...”

“Ben imzalamıyorum,” dedi düz bir sesle.

“İmzalamıyor musun?”

“Hayır.”

Bir sessizlik oldu. Büyükbabası vurdumduymaz bir ifadeyle, “Anlıyorum” dedi. “Çok yazık oldu. Özel bir nedeni var mı?”

Peter hiçbir şey söylemedi; büyükbabası zaten bir açıklamaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. “Kız yüzünden öyle değil mi? Seni durduran o.”

Peter devam eden sessizliği ile istediği cevabı zaten vermişti; Richard Pincen t gerin bir biçimde g l msedi ve laboratuvarı terk etti.

K   mser bir tonla Dr. Edwards'a, " kinizin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," dedi ve laboratuvar  nl ğ n  giydi.

On Yedinci Bölüm

Öğle saati yaklaşırken Surbiton'daki ev sessizdi. Arada bir uzaktan geçen bir araba sesi ya da birbirlerini selamlayan komşuların kulak tırmalayan sesleri duyuluyordu; ama evin içinde hiçbir şey hareket etmiyordu. Ben öğle uykusundaydım, perdeler karanlık ve sevimsiz gökyüzünü kapamak üzere sımsıkı çekilmişti. Anna bacaklarını toplamış, başı ellerinin arasında kanepede oturuyor, Küçükken Büyük Depo'da geçirdiği günlerde yaptığı gibi öne arkaya sallanıyordu. Orada insan sadece kendi kendini rahatlatılabildiği zamanlarda huzur bulabilirdi. Büyük Depo'ya geldiğinde çok küçüktü, henüz üç yaşında bile değildi; o zamana dair çok az anısı vardı. Çoğunlukla, rutubetli tavanıyla bu soğuk yatakhanein artık yeni evi olduğunu ve kimsenin onu almaya gelmeyeceğini yavaş yavaş anlayınca kafasının karıştığını, kendini çaresiz ve yalnız hissettiğini anımsıyordu.

Şimdi, yavaşça öne arkaya sallanırken yine benzer biçimde kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Saatlerdir, hayal edebildiği tek şey ağzı açık, içi bomboş bir cehennemdi. Peter'ın ve kendisinin yeni bir hayata can verip göz kulak olamadan, hiçbir yere kök salmadan savrulacağı bu cehennemde rahmi tamamen gereksiz ve hiçbir işe yaramazdı. Ama Anna umutsuzluğun ve çaresizliğin hiçbir yere varmadığını uzun yıllar önce öğrenmişti. Hayatta kal-

mak için uyum sağlamak, kabullenmek ve sunulan yeni kuralları öğrenmek gerekirdi; şimdi içinde bulunduğu bu durum da farklı değildi. Bununla baş edecekti. Yeni duruma, ona dayatılan bu yeni gerçekliğe kendini uydurabilmenin bir yolunu bulacaktı.

Bildirge kanepenin yanında, imzalamasını bekler gibi duruyordu. Şu ana kadar bunu yapamamıştı. Ona her baktığında, imzalayarak sanki ruhundan, tüm varlığından vazgeçecekmiş gibi geliyor, yoğun bir nefret duygusu bakışlarını kaçırmaya zorluyordu. Yine de imzalarsa, Büyük Depo'nun üst katını arşınlayan o küçük kızın kaderini aşacağını tekrar edip duruyordu kendi kendine. "Artık" olarak damgalanan; her gün Uzun Ömürlülük ilacının insanlığın en büyük icadı olduğunu, ancak bu dünyaya yasa dışı geldiği için kendisinin bundan faydalanma hakkı olmadığını dinleyen küçük bir kız. Bazen kalemi eline alıp imzalamayı düşünmüş, bazen kalemi Bildirge'nin üstüne bırakmak için kendini zorlamıştı. Peter'ı düşünüp ismini yazmak istemiş, ama her seferinde kalemi gözlerinden yaşlar boşalarak fırlatmıştı. Yapamıyordu. İçinden gelen, onu durdurmaya kararlı bir güç, kalemi elinden atması için zorluyordu. Peter haklıydı; onu yarı yolda bırakıyordu, bunu düşünmek onu derinden yaralıyordu.

Oturdu ve kafasını boşaltmaya çalışarak kendini daha emniyette hissedene kadar, çevresindeki her şey kaybolup gidene kadar, kendini yumuşak bir ritme bırakarak sallanmaya devam etti.

Anna kapı ziliyle irkilerek kendinden geçmiş hâlimden çıktı; zilin içine işleyen sesi onu sarsarak gerçek dünyaya geri getirdi. Ben hâlâ uyuyordu; saate baktı, uyanmasına yaklaşık yirmi dakika vardı. Uyanınca Anna'dan ilgi ve sevgi bekleyecek, dünyanın merkezi hâline gelmek isteyecekti; bu Anna'nın seve seve izin verdiği bir şeydi. Ben'in ihtiyaçları ne kadar da basit, diye düşünerek üstüne bir hırka alıp ön kapıya doğru yürümeye başladı. Oysa Peter'ın ihtiyaçları çok daha karmaşık ve endişe verecek

kadar tehlikeliydi. Her şeyi göze alarak çiçek ekmek istediği bir mayın tarlası gibiydi Peter; en ufak bir yanlış adımda, her şeyi patlatabilirdi.

Cam paneller şeffaf olmadığı için kapıdakinin kim olduğunu, ancak ön kapıyı açınca anlayabilirdi. İlk anda yüzü bembeyaz oldu.

“Peter... iyi mi? Bir sorun mu var?”

Richard Pincenit müşfik bir biçimde gülümsedi. “Peter iyi Anna, aslında çok iyi. Ben seni görmek istedim. İçeri girebilir miyim?”

Anna içeri davet edip etmemeyi düşünürken eşikten adımını atmış ve Anna teklif etmeye fırsat bulamadan paltosunu ona uzatmıştı bile. Bir dakika sonra oturma odasında, kanepelerinde oturuyordu; Anna aceleyle Bildirge’yi ters çevirerek yere koydu.

“Çay... ister misiniz?” Richard Pincenit ile daha önce sadece bir kez, anne ve babasının öldüğü gün Peter’ı almak için geldiğinde karşılaşmıştı. Peter kendisiyle kalmayı tercih etmişti; Anna bunun için sonsuza kadar minnet duyacaktı. Anna, Richard Pincenit’in yüzünü korkutucu bir figür olarak sonsuza dek belleğine kazımişti.

“Hayır, bir şey istemem teşekkürler. Demek eviniz burası?”

Anna başıyla onayladı ve odanın sol tarafındaki sandalyeye oturdu. Böyle bir soruya nasıl uygun bir yanıt vereceğini bilemedi; sanki ağzını açar açmaz yanlış bir şeyler söyleyecekti.

Richard Pincenit tekrar gülümsedi. “Biliyor musun, görünüşe göre Peter ciddi bir bilim insanı olacak.”

Anna kaygıyla başını salladı. Buraya Peter hakkında konuşmak için gelmişti, buna emindi.

Richard Pincenit yumuşak bir sesle, “Evet, çok akıllı bir genç,” diye devam etti. “Onunla gurur duyuyor olmalısın.”

Anna tekrar başıyla onayladı. Peter'a karşı hisleri gurur duymanın çok ötesindeydi, en saf haliyle aşktı bu ve bu duygu, gurur, saygı ve hayranlık gibi sözcüklerle tarif edilemezdi. Peter onun bir parçasıydı. Onun nefes almasının nedeni, bu tuhaf ve zor dünyada her sabah tam bir çaresizlikten çok umut içinde uyanmasının nedeniydi. En azından, geçmişte öyleydi.

"Fazlasıyla gurur duyuyorum," dedi sessizce.

Richard Pincent ayağa kalktı, yüzünde üzgün ve düşünceli bir ifade vardı. "O sana çok değer veriyor Anna. Bana bundan söz etti. Bildiğim kadarıyla Büyük Depo'da epey zaman geçirmişsin."

Richard duvardaki resme bakarken Anna sessizce onu izledi; Peter'ın onun için marketten aldığı ayçiçeği resmi her zaman annelerinin sıcak, güneşli ve aydınlık evini hatırlatırdı.

"Ben de senin onu ne kadar önemsedığını merak ettim," diye devam etti.

"Ne kadar... ne kadar önemsedığımı mi?" Anna'nın sesindeki kırgınlık ve öfke kendini ele veriyordu. Hangi cüretle Peter'ı ne kadar önemsedığını sorabilirdi? Hangi cüretle?

"Sevgi zor bir şeydir Anna. Kendinden önce başka bir insanı düşünmektir. İnsanlar sık sık sevgiden söz eder, ama söz ettikleri şey aslında ihtiyaç ve özlemdir; karşılarındakini sahiplenmek isterler, onun iradelerine boyun eğmesini isterler. Gerçek sevgi ise fedakârlık demektir. Diğerinin ihtiyaçlarını kendininkilerden daha fazla önemsemektir. Bazen gerçek sevgi kaldı mı diye düşünüyorum, sonra Peter'ın senin hakkında söylediklerini duyunca cevabımı alıyorum. Seni çok seviyor Anna. Çok derin bir sevgi bu."

"Gerçekten mi?" Anna bunu biliyordu, ama duydukları onu rahatlatmıştı; söyleyen Richard Pincent bile olsa.

"Tabii ki. O kadar çok seviyor ki senin uğruna kendinden vazgeçmeyi düşünüyor. Kendi hayatından. Kendi beklentilerinden."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayatından mı?"

Richard Pincent tekrar oturdu, bu sefer kanepenin Anna'ya daha yakın olan tarafındaydı. "Peter kendisiyle, dünyayla ilgili bazı şeyler fark etti Anna. Verebileceği, katkı sağlayacağı çok fazla şey var. Ama Vazgeçiş... bu onu kısıtlıyor, onun yapabileceği değerli şeyleri büyük ölçüde yok ediyor. Senin anne ve babanın torunum üzerinde çok etkisi var. Ona iyi baktıkları için onlara ve onun yanında olduğun için sana sonsuza kadar teşekkür borçluyum. Ama eminim sen de ona yardımları için teşekkür borçlusundur. Sen de görüyorsun, insanlar değişiyor, hayatlarına devam etmek istiyorlar, bazen seven birinin yapması gereken şey onları serbest bırakmaktır, kendi görüşlerini ona dayatmamak, onun seçimlerini sınırlamamaktır."

"Ben Peter'ı asla sınırlamam." Sesi boğuk, sert ve kararsız çıkmıştı. Richard Pincent'tan ne kadar nefret etse de söyledikleri doğrudu. Peter ona güvenmişti ve o Peter'ı yüzüstü bırakmıştı. Peter onu kurtarmıştı, o ise ona destek olmuyordu. "Ama bunu yapamam..."

Richard Pincent düşünceli bir biçimde başını salladı. "Buna inandığını biliyorum Anna. Doğru şeyi yaptığına eminsin, biliyorum. Ama sorun, senin kararının başkalarını da etkilemesi, öyle değil mi?"

Anna gitmesini, onu yalnız bırakmasını istiyordu. "Bence yine de doğru olan bu," demeyi becerebildi. "Annem ve babam... Onlar Bildirge yüzünden öldüler..."

Richard Pincent başını salladı. "Elbette... Annenler... Çok üzücüydü, hatta trajikti. Ama onlar da Bildirge'yi imzalamışlardı, değil mi?"

"Tam olarak ne anlama geldiğini bilmedikleri için imzalamışlardı."

Richard kaşlarını çatı. “Buna gerçekten inanıyor musun? Senin yaşındaydılar, öyle değil mi? Yoksa daha mı büyük? Ne anlama geldiğini bildiklerine eminim.”

Anna hiddetle, “Hayır,” dedi. “Sonradan Vazgeçiş hakkını kullanabileceklerini zannetmişlerdi. Çocuk sahibi olmak istiyorlardı...”

“Ah evet, çocuklar...” Richard düşünceli bir biçimde başını salladı. “Anlıyorum. Ama eğer çocuk istemeselerdi bir sorun çıkmazdı, öyle değil mi? O zaman imzalamamaları için bir neden olmazdı.”

Anna gergin bir sesle, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama benim imzalamamı yine de istemezlerdi, bundan eminim. Uzun Ömürlülük’e karşı mücadele etmek için Yeraltı’na katılmışlardı.”

Richard kaşını kaldırdı; Anna, Peter’ın büyükbabasının yanında Yeraltı’ndan söz ettiğini fark edince kıpkırmızı kesildi. Kendini tekrar kontrol edebilmek için yumruklarını sıktı.

Richard düz bir sesle, “Demek Yeraltı,” dedi. “Kanuna karşı geldiklerini biliyorsun, değil mi? Ve onlarla işbirliği yapanların da hapis cezasına çarptırılacağını?”

Anna başını salladı. “Biliyorum. Peter ve ben... öyle bir şey yapmayız... Yani...”

“Öyle bir şey yapmayacağınızı biliyorum,” dedi cömertçe. “Annenlerin de seni çok sevdikleri için onlara sığındığından eminim. Peter’ı da severlerdi, değil mi?”

Anna tekrar başını salladı.

“Ve o, seni Büyük Depo’dan kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Bu doğru, öyle değil mi?”

“Evet, öyle.” Anna dizlerini göğsüne doğru çekerek sandalyeye yerleşti.

Richard Pincet, “Aynen öyle,” diye devam etti. “Şimdi Peter’ın hayatını kurtarma sırası sana gelmiş olabilir mi acaba?”

“Peter’ın hayatını kurtarmak mı?” Anna korkuyla gözlerini açtı. “Peter’a ne oldu? Ne...”

“Hayır hayır. Kaygılanma.” Richard gülümsedi. “Seni dinle-yeceğinden bahsediyorum. Sana değer veriyor. Ve sen imzalamadığın sürece o da Bildirge’yi imzalamayacak. Ama imzalamayı reddederek onun hayatını kısaltıyorsun. Aslında onu öldürüyor sayılırsın Anna.”

“Öldürüyor mu sayılırım?” Anna’nın sesi endişeliydi. Tırnaklarını daha da fazla avuç içlerine geçirmişti. Sonunda, “İnsanlar sonsuza kadar yaşamak için dünyaya gelmediler,” diyebildi. “Bunun için değil,” dedi.

Richard Pincent yavaşça başını sallayarak, “Anlıyorum,” dedi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Gerçekten mi?”

Anna kararsızca başını salladı.

“Senin Peter’ı sevdiğini zannediyordum.”

“Seviyorum!” dedi Anna gözlerini açarak. “Onu seviyorum!”

Richard üzgün bir sesle, “Bundan emin değilim,” dedi. “Eğer onu sevseydin tüm hayatını saklanarak, itilip kakılarak, Artık statüsü nedeniyle aşağılanarak geçirdiğini bilirdin. Şimdi hayatını değerlendirme, önemli biri olma fırsatını ele geçirdi. Ama bunun yerine sen ve erkek kardeşin onun önünü kapatıyorsunuz.”

Anna, “Önünü kapatmıyorum,” diye terslendi.

“Hayır, tam da bunu yapıyorsun. Ve Bildirge’yi imzalamadığın sürece bunu yapmaya devam edeceksin.” Richard kasvetli bir sesle devam etti. “Çekilerek kendi sağlığını tehlikeye atıyorsun. Anna bunun ne demek olduğunu biliyorum, karım daha otuz yaşındayken kanserden öldü. Bir sene boyunca onun ölüşünü, yok olup gidişini izledim. Hayatta yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi bu. Hastalıklara ve doğanın bitmek bilmeyen kıyımına karşı beni yılmadan savaşmaya iten şey bu işte. Bunu Peter’a yapabi-

lir misin? Hastalanınca onun acı çekmesine nasıl göz yumabilirsin? Kendi suçun olduğunu bile bile senin ölüp gitmeni izlemesine gönlün razı olur mu?”

Anna ürkerek alçak bir sesle, “Ölmemi izlemesine izin vermem,” diye yanıtladı. “Ve onun imzalamasına engel olmuyorum. İstiyorsa imzalayabilir.”

Richard Pincet başını salladı. “Peter sana ve kardeşine çok bağlı. Onurlu bir genç. Sadık. Sen imzalamazsan ne kadar isterse istesin o da imzalamayacak.”

Anna başını eğdi. “Ama...” diye fısıldadı. “Biz Vazgeçiş hakkını kullanmak zorundayız. Zorundayız...” Omuzları çöktü. Niye zorundayız? Ne için? Perişan bir hâlde kendine sormaya başladı. Çocukları olmayacaktı. Yeni Nesli başlatamazlardı. Hiçbir önemleri yoktu.

“İmzalamazsan Peter’ı erken ölüme mahkûm edersin. Hastalığa ya da sakatlığa. İstedigin bu mu?”

“Hayır!” Anna hararetle başını salladı. “Hayır istediğim bu değil... Ben...”

“Sen bir aile istiyorsun. Bunu anlıyorum Anna. Ben de özellikle Peter gibi zeki ve cesur bir torunum olduğu için gurur duyuyorum. Ama sanırım biliyorsun, ikinizin çocuk sahibi olması imkânsız. Bu büyük bir haksızlık, ama elimizden bir şey gelmiyor. Ama Ben var, öyle değil mi? Annenler eminim Peter’ı, kendini ya da Ben’i bir hiç uğruna feda etmeni istemezlerdi. İsterler miydi?”

Anna ellerini karnının etrafına doladı ve tekrar sallanmaya başlamamak için kendini zor tuttu. Çocuklarını onlardan uzaklaştıran Bildirge’yi imzaladıkları için tüm hayatları boyunca pişman olan anne ve babasını, o iyi kalpli, muhteşem anne babayı düşündü. Vefakârlığı nedeniyle onu bırakmamış, Anna’nın hataları ve onları birbirlerine bağlayan görünmez bağlar nedeniyle

çok mutsuz olmuş bir Peter düşündü. Sonra Richard Pincen't'a baktı. Gözleri Bayan Pincen'inkilere benziyordu; aynı şekilde bakıyor, aynı şekilde korkutuyor ve karşısındakini o kadar eziyordu ki sonunda onun gözüne girmekten başka bir şey istemiyordun.

Zorla, "Benim için kendini feda etmesini istemiyorum," diye bildi. Gözleri dolmuştu.

"O zaman imzalamak zorundasın. Bildirge'yi imzala, böylece Peter hak ettiği imkânlarla sahip olsun. Onu sevdiğini kanıtla Anna. Onun senin için mutlaka yapacağı fedakârlıkları sen de onun için yap." Anna burnunu çekti ve gözlerini sildi.

Richard Pincen, "İstersen sana yardım edebilirim," diye devam etti. "İmza atarken birinin sana destek olmasını ister misin?"

Anna tereddütle ona baktı, kemiklerine kadar tüm vücudunun Peter'a olan sevgisine karşı direnişe geçtiğini hissetti. İmzalamayamadı. Anne ve babasının uğruna savaştığı her şeyden vazgeçemedi; ama bunu yapacağını, aslında seçme şansının olmadığını biliyordu.

Vücudundaki bütün sinirler gerilmişti, bacaklarının tir tir titrediğini hissediyordu; yavaş, kararsız bir biçimde sandalyesinden süzüldü ve yerde duran Bildirge'yi aldı. Ayağa kalktı, birkaç dakika Bildirge'ye baktı ve yazanlara göz atarken midesinde korkunç bir ağırlık hissetti. Sonra boğazının gerisinden yükselen safrayı yutarak kendini tekrar sandalyeye bıraktı. Richard Pincen mürekkepli bir kalem uzattı.

Gözlerini, Anna'nın belgeye doğru uzanan titrek elinden ayırmadan, "Bunu sevgi adına yapıyorsun," dedi. "Peter'la geçireceğin uzun ve mutlu bir hayat seni bekliyor. Beraber olmak için upuzun bir zaman..."

Anna'nın eli zangır zangır titriyordu, zorla uzandı ve kâğıdın üstüne adına benzer bir şeyler karalayabildi. Sonra, kalemi elin-

den düşürdü ve karnını tutarak odadan çıktı. Banyoya tam zamanında yetişti ve durmadan kusmaya başladı; sanki içinde öfkeli bir volkan patlıyordu. Ses sonunda Ben'i uyandırdı, ağlaması Anna'nın çaresizliğinin dile gelmiş hâli gibiydi, sözcüklerle tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey yapmış olmanın verdiği bir çaresizlikti bu.

Sonra yavaşça doğruldu, Ben'in odasına gitmeden önce yüzünü yıkadı, eğreti bebek karyolasına eğilerek, ağlaması durana kadar onu okşadı. Sonra dikkatle misafirinden özür dilemek üzere aşağı indi. Ama misafiri çoktan gitmişti. Yavaşça, usul usul, kapıyı kapatarak evi terk etmişti. Anna giderken Bildirge'yi de götürdüğünü fark etti.

Sallanarak kitaplığa doğru yürüdü, uzun süredir eline almadığı bir kitaba uzandı. Mutfığa dönerek Bildirge'yi imzalarken kullandığı kalemde daha ucuz bir kalem alarak yazmaya başladı:

Benim adım Anna. Anna Covey ve ben Bildirge'yi imzaladım. Artık Vazgeçenlerden değilim.

Yazdıklarına baktı, çok yabancı görünüyorlardı.

Adım Anna Covey ve ben sonsuza kadar yaşayacağım. Peter ve ben Uzun Ömürlülük'ü alıp sonsuza kadar yaşayacağız. Her şey yolunda, çünkü seçme şansımız YOKTU. Her şey yolunda, çünkü bunu sevgi uğruna yaptım.

Derin bir iç geçirdi; neden her şeyin yolunda olduğunu, Peter'ın bununla ilgili söylediklerini anımsamaya çalıştı. Tekrar midesi bulandı, bir uğursuzluk alameti gibi içi sıkılıyordu. İçini rahatlatmak için Peter'ı aramak üzere telefonu aldı, sonra tekrar

yerine bıraktı. Birkaç dakika sonra başka bir numarayı çevirdi.
“Maria?.. Ben Anna. Şey... şey için aradım...”

Vücudu zangır zangır titremeye başlayınca cümleyi tamamlayamadı. Ciğerlerinden kopan hıçkırıklarla sarsılarak yüksek sesle ağlamaya başladı.

On Sekizinci Bölüm

Anna geldiğinde Maria onu bekliyordu; çay demlenmiş, bisküviler masaya yerleştirilmişti. Anna'dan haber aldığına şaşırmamış, onu sakinleştirmiş, kafasını toplamasına yardımcı olmuş ve hemen ona gelmesini söylemişti. Şimdi Anna hâlinden memnun, kanepenin rahat yastıklarına kendini bırakırken Maria onu izliyor, Ben'i kucağında sallayarak uyutuyordu. Sonra başını kaldırıp tereddütle Anna'ya baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne mi oldu?" Anna iç geçirdi.

Derin bir nefes aldı. "Peter..." diye söze başladı, ama ismini söyler söylemez, yaptıklarını birine anlatıyor olmanın düşüncesiyle midesine kramp girdi. Peter onundu, onun kahramanıydı, her şeyiydi; gerekirse onun için ölebilirdi, ama şu anda tamamen bir yabancıyla onun hakkında konuşacaktı. Bu doğru değildi, ihanet eder gibi bir hisse kapıldı.

Susmak yerine gözleri dolarak, "Çocuğum olmuyor," diye söze başladı. "Artık Kısırlaştırma Programı... İsmim listedeymiş. Peter, Bildirge'yi imzalamak istedi. Ben de imzalamak zorunda kaldım. Yapmak zorundaydım. Onu seviyorum. Ona engel olmak istemiyorum. Ama..."

Maria şefkatli bir sesle, "Bildirge'yi mi imzaladın?" diye sordu.

Anna başıyla onayladı. “Onu sevdiğim için yaptım. Ama hata yaptım gibi geliyor, hem de büyük bir hata. Belki beni yeteri kadar sevmiyordur. Artık sevmiyordur.”

Maria, sakinleştirmeye çalışarak, “Seni sevdiğine eminim,” dedi.

Anna başını kaldırıp ona baktı ve gerçeği öğrendiği günden beri kafasında dolanıp duranları açığa vurdu.

“Ben hiçbir işe yaramam,” diye fısıldadı. “Çocuğum olmuyor.”

Maria, “Bu senin hatan değil. Onun da çocuğu olmuyor,” dedi mantıklı bir şekilde.

“Biz Yeni Nesli başlatmak istiyorduk.” Anna’nın sesi gide rek boğuklaşıyordu. “Bütün amacımız buydu. Benim, bizim... Annemler, benim doğanın ümidi olduğumu söylemişlerdi. İnsan ırkının yavaş yavaş tekrar yeşereceğini... Benim yaşamam için öldüler. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Bilselerdi... ölmezlerdi.”

“Bilselerdi hiçbir şey değişmezdi Anna.” Maria, Anna’ya yaklaştı. “Sen onların çocuğusun. Hepimiz gibi onlar da çocuklarının iyiliğini ister. Yeni nesli bize yardım ederek başlatabilirsin. Bu da en az çocuğunun olması kadar önemli.”

Anna ciddi bir biçimde başıyla onayladı ve Peter’in eşyalarının arasında bulduğu haritayı çıkardı. “İstedğin haritayı getirdim,” dedi tereddütle. “Yardıma olur mu, bilmiyorum ama...”

Maria haritayı alarak inceledi, gözleri parlıyordu. “Anna bunun çok faydası olacak. Teşekkürler. Gördün mü? İşe yaramaz falan değilsin. Hem de hiç.” Ayağa kalktı, pencereye yürüdü ve perdeyi hafifçe araladı.

Anna, gözlerine ulaşmayan biçimde zoraki gülümsedi. “Artık her şey o kadar farklı olacak ki buna hazır mıyım, emin değilim.”

Maria, Ben'i Anna'ya uzatırken, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Bir yolunu bulursun Anna. Sen güçlü birisin. Güçlüler her zaman bir çıkış yolu bulurlar."

Anna üzgün bir sesle, "Peter gibi olanları kastediyor olmalısın," dedi. "Büyük Depo'dan çıkış yolunu bulan oydu. Ben değil. Ben hiçbir zaman çıkamayacağımı düşünüyordum. Hiçbir zaman böyle..."

Anna cümlesini tamamlamadı. Tam o sırada, ön kapı kırılarak açıldı ve üç adam içeriye daldı. Maria hemen odadan dışarı fırladı.

Adamlardan biri konuşmaya başladı. "Anna Covey?.." Anna korkuyla başını salladı.

Adam, "Bizimle gelsen iyi edersin," diye devam etti. "Ve şunu da alalım." Adam Maria'nın sandalyenin üstünde bıraktığı haritayı aldı.

Anna o anda tüm bunların onun hatası olduğunu, feci bir şey yaptığını anladı. "İstemiyorum."

Adam korkunç bir kahkaha atarken Ben zorla kucagından alındı, Anna kelepçelendi ve kapıya doğru sürüklendi.

Anna, "Ben!" diye haykırdı. "Onu bana verin. Bunu yapamazsınız! Ben Yasalım... Ben..."

"Yasal mı? Güldürme beni. Sen bir Artık'sın, başka bir şey değil." Adam Anna'yı başka bir adama doğru fırlattı. "Başkalarının kaçmasına yardım edeceğini zanneden küçük, pis bir Artık'sın. Eğer bir Artık'san her zaman öyle kalırsın. Ama merak etme. Hapishaneye gitmiyorsun. Çok daha kötü bir yere gidiyorsun."

Anna, "Hayır, lütfen," diye yalvardı. Ama sözlerini kimse umursamadı. Merdivenlerden aşağı sürüklenirken tek duyduğu şey Ben'in ağlamasıydı.

On Dokuzunca Bölüm

Pincenç İlaç'ın içi, dış görünüşüne göre daha büyüktü. Jude'un hayatında gördüğü en beyaz, en parlak, en aydınlık binaydı. Yürüyen merdivenin yanından geçerek Derek Samuels'i takip eden Jude gözlerini kısarken binanın fazla ışık aldığına karar verdi. Buradan hoşlanmamıştı; kendi odasının karanlığını tercih ederdi.

İnce yüzü, dar omuzlu, zayıf bir adam olan Derek Samuels'in, yüzüne soru soruyormuş gibi bir ifade veren kavisli kaşları vardı. Jude'u beyaz, uzun bir koridordan ve daha dar bir koridora açılan kapılardan geçirdi. Sonunda, içinde bir masa bulunan küçük bir odaya geldiler.

Derek hafifçe gülümseyerek, "Şimdi," dedi, "kim olduğunu ve burada ne yaptığını söyler misin?"

Jude can sıkıntısıyla yüzüne baktı. "Mesajımda söylediğim gibi, İnternet güvenliğini onarmayı teklif ediyorum. Sanırım siz de bu yüzden yanıt verdiniz."

Samuels bir şey söylemedi, ayağa kalktı.

Buz gibi bir sesle, "Demek İnternet güvenliğini onarmak istiyorsun," diye tekrarladı. Sonra kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısarak, "Referanslarınızı kontrol ettim," dedi düz bir sesle. "Senin kim olduğunu, babanın kim olduğunu ve geçimini nasıl

sağladığını biliyorum. Bizim sistemi nasıl kırdığını da. Bu iş için seni kim tuttu? Ve ne yapmanı istiyorlar?”

Jude bu yumuşak sesin ardındaki tehditkâr tonu sezebiliyordu.

Can sıkıntısıyla iç geçirerek, “Beni hiç kimse tutmadı,” dedi. “Benim işim sistem kırmak. Sizin sistemleri kırabildim, çünkü güncellenmeleri gerekiyor; eskiler. Muhtemelen bu sistemleri yapanlar da fazla yaşlı. Bu arada Bay Pincent nerede?”

Samuels yaklaşarak, “Demek yaşlı?..” dedi. “Bu ilginç.” Jude’un yüzüyle arasında birkaç santim kalana kadar biraz daha yaklaştı. “Uzun Ömürlülük’ün en iyi tarafı ne biliyor musun?” Neredeyse fısıldıyordu.

Jude başını salladı. Elleri terlemeye başlamıştı; Samuels’in gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

Derek Samuels, “Etrafta ortalığı karıştıracak hiç genç olmaması,” diye devam etti. “Her şeyi bildiğini sanan gençler.” Yüzünde donuk bir ifade vardı, ama Jude sesindeki patlamaya hazır öfkeyi duyabiliyordu ve birden gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti. Bu katı görünümün ardında Samuels tedirgin, gençlerden korkan biriydi.

Jude düz bir sesle, “Bildiğini sanan mı?” diye sordu, özgüveni geri gelmişti. “Aslında bu durumda, her şeyi biliyorum. En azından güvenlik sistemleriyle ilgili her şeyi. Siz de bundan haberdarsınız, aksi takdirde beni davet etmezsiniz. Peki, işe başlamamı ister misiniz, yoksa gideyim mi?”

Samuels, gözlerini kıstı. Gözleri hafifçe parlayarak, “Annen nasıl?” diye sordu.

Jude sessizce, dik dik baktı.

Samuels, “Ah doğru,” diye devam etti. “Buradan gitmişti değil mi? Güney Amerika mıydı? Seni yapayalnız mı bıraktı? Eminim senden uzaklaşmak için sabırsızlanmıştı.”

Jude beklemediği bu darbe karşısında duyduğu öfkeyle kalp atışının hızlandığını hissetti, kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. “Annemi bu işe karıştırma.”

Samuels buz gibi bir sesle, “Peki şu Artık kardeşin?..” diye sordu. “Bu durumda sen ne oluyorsun?”

“Hiçbir şey olmuyorum. Bana ne...”

Samuels kahkaha attı. “Bana ne mi?” Küçümseyerek bakıyordu. “Birkaç hafta fark olmasaydı sen Artık olacaktın.”

Jude’un yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Yapabildiği tek şey dümdüz ileri bakmaktı, aylardır kafasını meşgul eden şey bu değişmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Peter haber bültenlerini meşgul etmeye başladığından beri, kaçışından beri, Jude’un babası eski karısı, yani Peter’ın annesi Bayan Pincen tarafından öldürüldüğünden beri, bunu düşünüyordu.

Jude kendine hâkim olmaya çalışarak, “Burada neler oluyor?” dedi. “Sisteme bakmamı istemiyorsanız hemen giderim.”

Samuels, “Hayır, gitmiyorsun,” diye önünü kesti. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni bugün buraya getirmemin nedeni bugün hayli önemli bir basın toplantısı düzenliyor olmamız. Hükümet yetkilileri ziyaretçimiz olacak. Benim görevim hiçbir sorunun çıkmamasını sağlamak. Kesinlikle hiçbir sorun çıkmamalı. Bu yüzden, bitene kadar, senin zarar vermeyeceğinden emin olana kadar seni kilit altında tutacağım.”

“Kilit altında mı?” Jude kulaklarına inanamadı. “Beni kilitleyemezsin.”

“Elbette kilitlerim,” dedi Samuels. “Jude, şunu anlaman gerekiyor; canım ne istiyorsa onu yapabilirim.”

Güvenlik görevlisi, mavi kapıyı çalmadan önce etrafına huzursuzca baktı. Pincen İlaç’ın eğitim bölümünde bulunmaya alışık değildi, kendini oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Dikkatle

birinin yanıt vermesini bekledi, ama kapıyı açan olmadı. Bir kez daha, daha kuvvetli çaldı.

İçerden bir ses geldi. “Kapı mı çaldı? Kim o? Lütfen içeri gelin.”

Bu sestən güç bularak kapıyı açtı. Söylendiği gibi içeride iki kişi vardı: Hiç evine gitmeden sürekli çalışan Dr. Edwards, bir de o çocuk. Pincen çocuğu.

“Ben... Posta var... Çocuk için.” Ezberini unutarak dili sürçtü.

Dr. Edwards, “Çocuk mu?” diye sordu. “Peter mı?”

Görevli, “Evet,” dedi. “Peter için. Peter Pincen için.”

Dr. Edwards, “Genelde postayı siz mi getiriyorsunuz?” diye merakla sordu. “Sizin güvenlik görevlisi olduğunuzu sanıyordum.”

Hafifçe kızarak ve söylemesi öğretilen şeyleri hatırlamaya çalışarak, “Öyleyim,” dedi. “Ama bu değerli bir şey. Elden teslim edildi. Genç bir hanım gönderdi. Ona sağ salım ulaşmasını rica etti. Peter Pincen’a yani. Ben tesadüfen oradaydım.”

Dr. Edwards’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “O zaman bunu ona teslim etmeniz gerekmez mi?” Güvenlik görevlisi sertçe başıyla onayladı.

“İşte.” Zarfı Peter’a doğru uzattı. Peter merakla baktı. “Benim için mi?” diye sordu.

Güvenlik görevlisi başıyla onayladı. “Evet.”

“Peki kimden geliyor?”

Görevli gergin bir biçimde, “Genç bir hanım. Art... Büyük Depo’dan beraber çıktığınız kız,” dedi. “En azından ona benziyordu. Sizinle aynı yaşta sanırım.”

Peter sarsılmış görünüyordu. “Ne zaman buradaydı? Onu yakalayabilir miyim?”

“Korkarım geciktim, öncelikle yapmam gereken önemli işler vardı.” Görevli bakışlarıyla zarfı takip etti. “Yaklaşık kırk dakika önce buradaydı. Kalmak istemediğini söyledi.”

“Tek söylediği bu muydu?”

Görevli başını salladı.

Peter, “Peki, ne dedi? Ne dedi?” diye ısrar etti.

Görevli yavaş yavaş konuşarak, “Sizin haklı olduğunuzu söylememi istedi. Üzgün olduğunu. Ve daha sonra görüşeceğinizi.”

“Benim haklı olduğumu mu? Gerçekten böyle mi söyledi?”

Görevli, “Ve üzgün olduğunu,” diye onayladı. “Eğer sizin için uygunsa işime geri dönmek istiyorum.”

Peter elinde zarfı çevirerek, “Elbette, teşekkürler,” dedi.

Görevli cebindeki yüklü bahşişe dokunarak, “Bir şey değil, sadece işimi yapıyorum,” diye yanıtladı.

Jude küçük bir odada, dolaba benzer bir yerde kendine geldi. Kalın duvarlarla ve sağlam bir kapıyla çevrili bu odada hiç pencere yoktu; tek oksijen kaynağı tavandaki hava deliği idi.

Derek Samuels, “Burada kalacaksın,” dedi. “Seçme şansın yok değil tabii. Ben izin vermeden hiçbir yere gitmiyorsun.”

Jude, “Kendini çok akıllı zannediyorsun,” diye mırıldandı.

Samuels kendini beğenmiş biçimde, “Tecrübeyle kanıtlandı,” dedi. Cebinden bir telsiz çıkararak, “Bir güvenlik görevlisine ihtiyacım var. Zemin kat oda 25.” Tekrar Jude’a baktı. “Yerinde olsam onun canını sıkmazdım.” Ve sonra zaferiyle övünen son bir bakış atarak kimlik kartıyla kapıyı açtı ve dışarı çıkıp arkasından kilitledi.

Jude öfkeyle duvara yaslandı ve kayarak yere oturdu. Tuhaf bir peri masalının içinde gibi görünen kızıl saçlı, ulaşılmaz kız bu binada bir yerdedi. Peter Pincen binada bir yerde çalışıyordu. Jude ise kısırıldığı bu dolabın içinde acizdi. Öfkeyle iç geçirdi ve tekrar ayağa kalkarak ayağıyla duvara vurdu. Kendini çok akıllı zannetmişti; her şeyi bildiğini sanmıştı.

Sonra kaşlarını çattı. Belki de her şeyi biliyordu. Her şeyi olmasa da yeteri kadar biliyordu. Derek Samuels ne de olsa üstünü aramamıştı. Cebinde işe yarar bir şeyler vardı. Yatak odasında Pincen İlaç'ın güvenlik sistemini incelerken gördüklerini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Binanın tüm planı önündeydi. İyi düşünüp kabul yerinden buraya nasıl geldiğini hatırlayabilirse belki nerede olduğunu kestirebilirdi. Düşünceli bir biçimde etrafı inceledi ve gözü hava deliğine takıldı. Küçüktü. Ulaşması zordu. Ve çok sıkı kapatılmıştı.

Jude bakışlarıyla odayı taradı ve bir an gözleri parladı. Raf- ta kullanılmayan bir boya kutusu ve yanındaki tepsinin içinde boya çıkartmaya yarayan bir alet duruyordu. Üç problemden biri çözülmüştü. Görevlinin ayak seslerini dinleyerek aleti aldı, tek ayağını rafa dayayarak kendini tavana doğru çekti.

Yirminci Bölüm

Jude'un yönünü bulması birkaç dakika sürdü, gözleri de birkaç dakika sonra karanlığa alışmıştı. Sadece altındaki hava deliklerinden ışık geldiği için etrafı zar zor görüyordu. Tavanın üstündeki alan sıcak, tozlu ve kablolarla kaplıydı; ısıtma boruları ve havalandırma üniteleriyle dolu olan bu alanda ilerlemek işkence gibiydi. Ama olabildiğince hızlı ilerlemeye çalıştı, arada bir durup kimlik kartıyla kapı açılınca çıkacak sesi duymaya çalışıyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa kabul yerini geçmiş, zemin kat-taki Güvenlik Merkezi'nin yanında bulunan Pincen İlaç Enerji Merkezi'ne varmasına sadece birkaç metre kalmış olmalıydı.

Çıldırılmış gibi emekleyerek ilerliyordu. Kalan zaman dakikalarla sınırlıydı ve saniyeler işlemeye başlamıştı. Kızı bulmak için ya da herhangi bir şey yapabilmek için yeteri kadar zamanı yoktu, tabii eğer... Eğer biraz daha zaman satın almazsam diye düşündü.

Sonunda istediği yere vardı. Enerji Merkezi'nin tavanının aletler, kablolar ve çeşitli bölmelerle tıka basa dolu olacağını tahmin etmişti. Dikkatle etrafına bakındı ve sonra Pincen İlaç'ın bütün enerji kaynağı olan ana bilgisayarı gördü. Monitörler güvenlik görevlilerinin ve çalışanların oturduğu aşağıdaki odadaydı; Jude konuşmalarını duyabiliyordu. Tam üstlerinde ne olup bittiğine

dair pek bir şey bilmiyorlardı; ana bilgisayara giden hatların bulunabileceğini ve bunları el cihazına bağlarsa, Jude'un gerçekten önemli olan tek bilgisayara girebileceğini bilmiyorlardı. Alnından damlayan teri sildi, derin bir nefes alarak işe koyuldu.

Güvenliği geçip, sistem kurulumu doğru ilerlerken etkisi çok büyük, ama neden kaynaklandığı anlaşılmaz bir şey yapmaya karar verdi. Enerji Merkezi'nin hemen dışındaki koridordan gelen güçlü ayak seslerini duyabiliyordu. Alnında biriken boncuk boncuk teri sildi. Enerji kesintisi gibi bir şey olmalıydı. İdeal olarak yirmi dakika süresince tüm enerjiyi kesecek bir şey.

Saniyeler geçiyordu, Jude yokluğunun her an fark edilebileceğini biliyordu. Ve o anda ne yapacağını buldu. Birleştirici şifre, sisteme bağlı binlerce bağlantıdan biriydi. Küçük bir değişiklik bütün sistemi işe yaramaz hâle getirirdi ve arızayı bulmak günler, belki de haftalar alırdı. Maharetle, harflerden birini değiştirdi, devreye girmesi için on dakika sonraya ayarladı ve sonra çılgın gibi hücreesine doğru emeklemeye başladı. İki kere vardığını zannetti, ama deliğin sımsıkı kapalı olduğunu görünce devam etti. Sonunda, yerinden çıkardığı hava deliğini buldu, içinden geçti ve olabildiğince düzgün yapmaya çalışarak tekrar yerine taktı. Aşağı indiğinde, kapak hafifçe aralanmıştı. Hızlıca geri tırmanarak tekrar yerleştirmeyi düşündü, ama koridordan gelen ayak seslerini duyunca birden durdu. Tam kapı açılıp yapılı, dazlak kafalı bir görevli içeri girerken kendini yere bıraktı, üstünü başını düzeltti ve suçlu bir biçimde ona doğru baktı.

Güvenlik görevlisi içeri girerken Jude'u şüphyle süzdü.

"Neler oluyor burada?"

"Hiçbir şey!" Jude nefes nefese olduğunu saklamak için elinden geleni yapıyor, görevlinin görmeyi umduğu gibi öfkeli ve asabi görünmeye çalışıyordu. "Ne olabilir? Bir dolabın içindeyim. Ama beni salmazsan deli gibi çığlık atacağım."

“Çılgılık mı?” Görevli sırtıttı ve bir sandalye çekti. “Hadi yapsana. Seni kimse duymaz. Bu odalar ses geçirmeyecek şekilde özel tasarlandı. İstedğin kadar bağırabilirsin.”

Jude öfkeyle, “Gitmene izin ver,” dedi. İstemedен, tehlikeli biçimde sallanan kapağa bakmamak için kendini zor tutuyordu. “Beni zorla burada tutmanız yasalara aykırı. Yanlış bir şey yapmadım.”

Görevli, “Sence yasalar Pincent İlaç’ta geçerli mi?” diye sordu. “Yasayı biz yaparız, işimiz bu.”

Jude oturduğu yerden bir tekme savurdu. “Hükümet’e şikâyet edeceğim.” Görevlinin kendinden başka hiçbir yere bakmasını istemiyordu.

“Onlar da seni kilitleyip bir yaramazlık yapmanı engellediğimiz için sırtımızı okşarlar.” Görevli esnedi, sandalyesine yaslandı ve Jude’a gözlerini dikerek boş boş baktı. “Şimdi kapa çeneni,” dedi usulca. “Ya da ben kapatırım. Anlaşıldı mı?”

Jude sessizce başını salladı. Görevlinin sesi tehditkârdı; ta-kındığı medeniyet maskesinin düşmesi için pek fazla şey gerek-meyeceği belliydi. Nefesini tuttu. Kapağın her an düşebileceğini biliyordu. Dakikaların geçmesini sessizce beklerken göğsü sıkı-şıyordu. Bir dakika. İki dakika. Üç dakika. Ve sonra bir anda, ışıklar söndü, her taraf karanlığa büründü.

Görevli, “Bu da ne...” dedi ve telsize sarıldı. “Burası 245. Oda 25’teki elektrik kesintisiyle ilgili bilgi istiyorum... Ne? Her yer mi? Hayır, o benimle beraber. Başka bir şey olmalı. Hay Allah... Tamam, kontrol ederim.” İç geçirdi ve tekrar kapıyı açtı. “Beş dakikaya oradayım.”

Jude sesinde hiçbir zafer tınısı olmamasına dikkat ederek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Görevli kısa keserek, “Her şey yolunda,” diye yanıtladı. “Bir elektrik arızası. Bu kapının eski usulde kilitleniyor olması senin

için büyük şans. Başka bir yere gitmem gerektiğine göre, sen burada tek başına sessizce oturabilirsin. Tamam mı?”

Jude isyan eder gibi, “Beni tek başıma mı bırakıyorsun? Ama burası çok karanlık,” diye sızlandı.

Görevli kahkaha attı ve kapıyı açtı. “Geri döneceğim,” dedi. “Sakin kâbus görme.” Kapıyı arkasından kilitledi ve emin olmak için birkaç kere kontrol etti.

Görevlinin ayak sesleri uzaklaşınca kadar bekledikten sonra rafa çıktı ve tekrar havalandırma deliğine tırmandı. Ancak geç kalmıştı, birkaç saniye içinde kapak büyük bir gürültüyle yere düştü. Jude bir an için dondu kaldı; görünüşe göre kimse duymamıştı. Sonunda kalp atışı normale dönünce kendini tekrar yukarı çekti ve emekleyerek tavanda ilerlemeye başladı.

Peter merak içinde zarfı açtı, içindeki şeye bakakaldı. İçini tam olarak anlayamadığı bir gurur ve endişe kaplamıştı. “Anna’nın Bildirge’si,” diye mırıldandı. “İmzalamış.”

O sabah Peter ve büyükbabasının arasında geçenlerden sonra bir köşede usulca bir şeylerle uğraşan Dr. Edwards başını kaldırarak baktı. “Öyle mi?”

Peter, elindeki kâğıdı sallayarak boş gözlerle ona baktı. “İmzalamış,” diye tekrarladı. “Anlamıyorum... Böyle konuşmamıştı... Hiç...”

Dr. Edwards, “Demek, istediğin oldu,” dedi. “Bunu kutlamak lazım.”

Peter kararsızca, “Evet,” dedi. “Sanırım öyle.”

“Emin değil gibisin.”

Peter kaşlarını çatı. “Neden imzaladığını bilemiyorum.”

“Belki diğer seçenekleri değerlendirmiştir. Görevliye ilettiği mesajda senin haklı olduğunu söylemiş, öyle değil mi?”

Peter belli belirsiz başını salladı. Aniden, “Gidip onu görmem lazım,” dedi. “Onu hemen görmem lazım.”

Dr. Edwards hızlıca, “Elbette,” dedi. “Büyükbabana söyleyecek misin?”

Peter, Anna’nın Bildirge’sine tekrar dikkatle baktıktan sonra onu cebine koydu ve laboratuvar önlüğünü çıkarıp paltosunu üstüne geçirdi. “İstersen ona sen söyle,” dedi. Dr. Edwards’ın yüzünün asıldığını görünce Peter, “Öyle demek istemedim...” dedi hızlıca. “Sadece olur da görürsen söylersin...”

Dr. Edwards üstüne basarak, “Biliyorum,” dedi. “Yalnız ona söyleyen ben değildim, bunu bilmen gerekiyor... Yani imzalamaya karar verdiğini söyleyen ben değildim.”

Peter başıyla onayladı. “Biliyorum. Daha doğrusu tahmin etmiştim. Nasıl olsa artık önemli değil.”

“Sonraki posta yolda mı? Şahane. Çok teşekkürler Eleanor, seninle çalışmak büyük bir zevk.”

Richard arkasına yaslandı ve çalışma masası yerine pencereye doğru döndü. Güneş alçalmaya başladığında gökyüzünü canlı renklerle bezemişti; Richard bu manzarayı izlerken zafer sarhoşluğunun keyfini çıkarıyordu. Büyük Depo’nun yeni müdiresi çok yumuşak başlıydı. Hiç soru sormuyor ve istenen her şeyi hemen yerine getiriyordu; üstelik hoş biriydi. Richard daha uygun bir çalışma arkadaşı bulamazdı. Öte yandan, Peter’ı basın toplantısında ne gerekiyorsa yapması konusunda ikna edebileceğinden emindi; eğer bir sorun çıkarırsa Richard onunla nasıl baş edebileceğini biliyordu. O, Artık kız ve onun iğrenç kardeşi.

Sandalyenin yumuşak derisinin sızlayan kaslarını rahatlatmasına izin vererek gözlerini kapadı; Hillary gelip başına ekşimeden, muhtemelen asrın bu yarısının en önemli satış imkânından

söz etmeye başlamadan önceki birkaç dakikayı huzur içinde geçirmek istiyordu.

Ama gözlerini açtığı anda, alışık olmadığı bir görüntüyle karşılaştı. Karanlık. Yer boyunca hafifçe yanan acil durum ışıkları.

Aniden sıçradı. “Bu ne demek oluyor böyle?” diye bağırarak, kızgın bir boğa gibi koridora fırladı. “Işıklara ne oldu? Kapılar neden açık? Neler oluyor?”

Solgun yüzlü, titrek bir güvenlik görevlisi gergin bir tonla, “Bu Enerji Merkezi’yle ilgili bir sorun efendim,” dedi.

Richard, “Sorun mu? Hükümet yetkilileri her an burada olabilir,” diye tersledi ve telefonunu çıkardı. Yüzü kızarmaya başlamıştı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Samuels?.. Neler oluyor?”

“Enerji sistemi...” Samuels’in sesindeki gerilim hissediliyordu. “Sistem yeniden yükleniyor.”

“Yeniden mi yükleniyor?” Richard’ın gözleri öfke saçıyordu. “... sistemi yeniden yüklemenin sırası değil. Durdurun. Hemen şimdi durdurun.”

“Korkarım bu mümkün değil. Sistem hata veriyor. Bir bağlantı hatası. Tekrar yüklenirse sorun çözülür.”

“Hata mı?” Richard öfkeyle haykırdı. “Pincent İlaç’tan söz ediyoruz. Burada hatalı bağlantı olmaz, hatanın ‘h’si olamaz. Nereden çıktı bu?”

“Korkarım... Detayları henüz... Tam olarak bilemiyoruz.”

Richard, “Bilemiyor musunuz?” diye kükredi.

“Hayır, Bay Pincent. Üzerinde çalışılıyor. Arızanın hemen giderileceğinden emin olabilirsiniz.”

Richard, “Eğer dediğin gibi olmazsa sen ve karşıma çıkan herkes çok üzülür...” diye korkutucu bir sesle tehdit etti. “Hayal edebileceğinizden çok daha fazla üzülürsünüz...”

Durdu, gözleri fal taşı gibi açık, ileriye doğru baktı. Sonra telefonu kapattı ve cebine koydu.

“Hillary. Erkencisin...”

Bir el işaretiyle ona eşlik eden güvenlik görevlisini gönderen Hillary yumuşak bir sesle, “Evet,” dedi. “Ve lobide dolanıp ofisine kadar gelmem hiç kimsenin umurunda değil anlaşılan. Allah aşkına, neler olup bittiğini anlatır mısın?”

Yirmi Birinci Bölüm

Enerji kesintisi nedeniyle alınan güvenlik önlemlerine göre kimse binayı terk edemiyordu; bu nedenle Peter, Anna'yı görmeye gidememişti. Anna'yı üst üste aradı, ama telefon yanıt vermiyordu. Bunun yerine laboratuvarı Dr. Edwards ile beraber can sıkıntısı içinde elektriğin gelmesini bekliyordu. Çok acil olmayan her türlü faaliyet durdurulmuştu, kimlik okuma sistemi çalışmıyordu. Devreye giren acil ışıklandırmanın tüm binayı saran loş ışığı altında, oda ve koridorlar tuhaf ve ürpertici bir hâl almıştı.

Dr. Edwards, "Demek ilaçların yapılışını görmek istiyorsun?" diye sordu. "Gerçek üretim hattını yani?.."

Peter başını kaldırarak baktı, akli hâlâ Anna'daydı. "Girişin yasak olduğu bir alan olduğunu sanıyordum." Pincent ilaç'a ilk gelişinde, bina gezisinin orada sona erdiğini, daha ileriye gitmesine izin verilmediğini hatırladı. "Üretim sahasına giriş iznin aylar sonra alındığını zannetmiştim."

Dr. Edwards silkindi, gözleri parlayarak, "Genelde öyle olur. Ama güvenlik sistemi arızalı, öyle değil mi? Bence, seninle ilgili son gelişmeleri göz önünde bulundurunca bu gayet iyi bir zaman. Hem binada hiçbir şey çalışmıyor, yapacak başka bir şey de yok zaten."

“Tamam. Anlaştık. Yalnız önce, izinle son bir kez daha Anna’yı arayayım.” Numarayı çevirdi, ama yanıt yoktu. Birkaç dakika sonra Peter istemeyerek Dr. Edwards’ı takip ediyordu.

Binanın üretim yapılan bölümüne geçtiler; her zaman sımsıkı kapalı duran ardı ardına dizili kapılar şimdi savrularak açılıyordu. Suratsız güvenlik görevlileri koridorlarda devriye geziyor, kimlik okuma sistemi devre dışı kaldığı için kimin nerede olması gerektiğini kestiremiyorlardı; Dr. Edwards ve Peter birkaç kere durduruldu, ama her defasında geçmelerine izin verildi.

Sonunda dördüncü kattaki cam bölmeye geldiler; büyük camların ardında, hunilerden fırlayan küçük, beyaz ilaçlar görünüyordu. Dr. Edwards camlı bölmeyi geçerek sağdaki kapıyı açtı. Kapıdan geçtiler, gördükleri karşısında bir anda Peter’in nefesi kesildi. Yan yana dizilmiş yüzlerce fiçinin üstünde hareket eden makineler, kimisine toz döküyor, diğerlerinde mekanik kollarla karıştırma işlemi yürütüyor, bazılarının üstüne dev metal kapaklar kapatılıyor ve lazer ışığı veriliyordu. Fiçilerin önünde yığılı, el değmemiş kar birikintisini andıran beyaz renkli, devasa tabakalar sıkıştırma makinesine girerek son işlemler için hâzır hale gelmeyi bekliyordu. Tüm bu operasyon Peter’in beklediğinden çok daha büyük, çok daha endüstriyeldi. Tüm bu makineler, sonsuz hayatın iksiri olan bu beyaz tabakalar... Şaşkınlık içinde başını salladı.

Dr. Edwards da büyülenmiş gibiydi. “Düşünsene Peter, insan-noğlunun en mükemmel hâli şu gördüğün tabakalarda.”

Peter gözlerini ayırmadı, her tabakadan kaç tane ilaç çıktığını merak ediyordu. Bu saf beyazlık çok masum görünmelerine yol açıyor, vaat ettikleri sonsuz yaşamı karşı konulmaz kılıyordu.

Dev makinelerden çıkan ilaçları donakalmış bir hâlde izlerken sessizce, “Hepsi bu mu?” diye mırıldandı. “Sadece karıştırı-

lup sıkıştırılıyor öyle mi? Nedense daha başka işlemler olacağını düşünmüştüm.”

Dr. Edwards, “Çok daha başka işlemler var.” Gözlerini bir noktaya dikerek esrarengiz bir ifadeyle, “Tatlı Uzun Ömürlülük, beni bir öpücükle ölümsüz kıl,” diye devam etti.

Peter kaşlarını çatarak, “Efendim?” diye sordu.

“Yok, hiçbir şey yok.” Dr. Edwards’ın yüzü hafifçe kızardı. “Aklıma bir şey geldi sadece... Bilime karşı heyecan duymamı ilk olarak Albert Fern sağlamıştı. Çok önemli bir bilim insanıydı. İnsanlık macerasının büyük bir hayranıydı.”

“Albert Fern mi?”

“Uzun Ömürlülük’ün yaratıcısı. Evet, senin büyük büyükbaban Peter. Hastalıkları iyileştirmek, acıları dindirmek istiyordu. Eğer hiç pes etmezsen nelerin mümkün olabileceğini gösterdi bana. Yeni imkânlar için açık fikirli olursan...”

“Ama kendisi öldü. Sence bu ironik değil mi?”

Dr. Edwards duraksadı ve başını salladı. “Ama bizler yaşıyoruz Peter. O her bir ilaçta ve ilaç sayesinde yaşamını sürdüren her insanda yaşıyor.”

Konuşmadan durdular ve birkaç dakika ilaçları izlemeye devam ettiler. Sonra Dr. Edwards laboratuvar önlüğünü çıkardı. “Peter hazır buradayken araştırma ekibini görmek için üst kata uğramak istiyorum. Son günlerde araştırmaları tartışmak için çok az bir araya gelebiliyoruz, bunun için iyi bir fırsat. Sen yolu bulur musun, yoksa seninle gelmemi ister misin?”

Peter başını salladı. “Sen git, ben yolu bulurum.”

Peter onun koridorda yürüyerek uzaklaştığını fark etmedi bile. Gözlerini Uzun Ömürlülük haplarından alamıyor, önünde uzanan yıllar boyunca neler yapabileceğini hayal ediyordu. Her şeyi yapabilir, her yere gidebilirdi. İnsanın kanını donduran bir seçimdi bu, verilecek kararlar hiç bitmeyecek gibiydi.

Jude'un kalbi güm güm atıyor, kir pas içindeki yüzü alev alev yanıyordu. Başladığı yere neredeyse geri dönmek üzereydi. Pin-cent İlaç'ın en önemli noktası, her türlü bilgi ve enerjinin kaynağı olan Güvenlik Merkezi'nin hemen altındaydı. Aşağıda birinin küfrettiğini, açılıp kapanan telsizleri ve insanların çıldırmış gibi konuştuklarını duyabiliyordu. Dikkatle, sessizce önündeki kutuyu açtı; bu, güvenlik kameralarının bağlı olduğu ana bilgisayardı. Elleri terden ıslanmıştı, sistemin derinliklerini keşfederken kabloların elinden kaydığı oldu ama sonunda aradığı şeyi buldu. Ses çıkarmadan bıçağı aldı ve kabloları birleştirip kendi mini bilgisayarına bağlamadan önce iki kabloyu kesti. On santim genişliğinde, altı santim uzunluğunda küçük ekran bir anda aydınlandı. Jude nefesini tuttu; hata yapmış olduğunu, aşağıdaki sistemin de çalıştığını gösteren bir ses olup olmadığını dinledi. Hiç ses yoktu. Rahatlayarak iç geçirdi ve parmaklarını ekranın solundaki klavyede gezdirerek aramaya başladı.

"Uzun Ömürlülük üretiminden taviz verilmediğine emin misin?"

Beklemediği bu tiz ve endişeli ses karşısında sıçrayan Peter duvara yaslandı. Ona doğru yürüyen kişinin büyükbabası olduğundan emindi. Kalıp gibi saçları olan, ürkütücü bir kadınla beraber yanındaki koridorda ilerliyorlardı.

"Üretim mi?" Her ne kadar endişeli değilmiş gibi konuşsa da büyükbabasının stresli olduğu sesinden belliydi. "Elbette taviz verilmiyor. Enerji kesintisi esnasında, acil olmayan her türlü faaliyet durdurulsa da Uzun Ömürlük üretimine ara verilmiyor. Uzun Ömürlük üretimi ve Ünite X'in yedek enerji sistemi var. Üretim asla durmaz, gerçekten endişelenecek bir şey yok."

Ünite X'i duyunca Peter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Burası Pip'in hakkında bilgi edinmek istediği yerdi; bu şimdi Peter'a çok uzun bir zaman önceymiş gibi geliyordu.

“Güvenlik sisteminin hâlâ devre dışı olması yeterince endişe verici Richard. Pincen İlaç’ın dünyadaki en gelişmiş sisteme sahip olduğunu zannediyordum.”

Richard sert biçimde, “Aynen öyle,” diye karşılık verdi. “Bu durumu çok iyi değerlendireceğimize emin olabilirsiniz. Bu konuda birilerinin canı yanacak, işten atılanlar olacak, seni temin ederim Hillary. Ama ortada endişelenecek hiçbir şey yok. Hiçbir...” Cümlesini bitirmeden, karşısında torununu görünce donakaldı ve şüpheyle gözlerini dikti. “Peter! Burada ne işin var senin?”

Peter kızardı. “Biz, yani Dr. Edwards ve ben Üretim sahasına bakıyorduk,” diye mırıldandı. “Dr. Edwards araştırma ekibini ziyaret etmeye gitti. Ben de geri dönmek üzereydim.”

Büyükbabası gözlerini kısarak, “Buranın yasak bölge olduğunun farkında mısın?”

Peter başını salladı. “Dr. Edwards dedi ki...”

Gergin bir tonla, “Dr. Edwards’ın yanlış bir şey yapmadığından eminim,” diye karşılık veren büyükbabasının bir gözü yanındaki kadındaydı. “Ama sanırım kendi işine dönmek daha doğru olur Peter. Mümkün olduğunca hızlı bir biçimde.”

“Demek bu Peter Pincen. Ne hoş bir rastlantı.” Kadın merakla Peter’ı inceliyordu.

Peter hiçbir şey söylemedi. Ünite X’in ne olduğunu sormak istiyor; bir taraftan da sadece herhangi bir ünite olduğu konusunda kendini rahatlatmaya, kafasına üşüşen soruları dağıtacak akılcı bir açıklaması olduğunu düşünmeye çalışıyordu.

Büyükbabası, “Evet, gerçekten öyle,” derken hâlâ şüpheyle onu süzüyordu. “Hillary, bu Peter. Peter, bu Hillary Wright. Kendisi Hükümet Genel Sekreter’i.”

Peter hızla kadını inceledi. Gözleri kısık, dimdik bir kadındı.

“Duyduğum kadarıyla Uzun Ömürlülük’e geçiyorsunuz.”

Peter tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Dikkatle, “Bence Uzun Ömürlülük müthiş bir şey,” dedi.

Hillary gözlerini ondan ayırmadan, “Bu akşamüstü basın toplantısında Bildirge’yi imzalayacaksınız, değil mi?” diye devam etti.

Peter şaşkınlıktan hafifçe duraksadı. “Basın toplantısı mı? Basınla aram çok iyi değildir.”

Hillary keskin bir dille, “Korkarım onlarsız da olmuyor,” diye yanıtladı. “İnsanlar seni merak ediyor Peter. Hayli ünlüsün, biliyorsun.”

Peter, “Sanırım kötü bir ünüm var,” dedi.

Hillary belli belirsiz gülümsedi. “Şöhretin iyisi kötüsü olmaz, hepsi aynı şey. Bu gerçekten iyi bir fikir.”

Kadın, donuk bir ifadeyle dinleyen Richard Pincen’ta göz attı. Büyükbabası alçak bir sesle, “Eminim Peter kabul edecektir, ne de olsa Bildirge’yi imzalamak kutlanması gereken bir şey,” dedi.

Peter rahatsız olmuştu. Bildirge’yi imzalaması Hükümet’in ve Pincen ilaç’ın kuklası olduğu anlamına gelmiyordu.

“Hayır,” dedi. “Ben...” Bir an duraksadı. Belki de basın toplantısı o kadar kötü bir fikir değildi. Yeraltı’na gününü göstermek için iyi bir fırsat olabilirdi. Pip’e, sonsuza kadar onun adamı olmadığını kanıtlayabilirdi artık. Onu istediği gibi kullanamayacağına gösterebilirdi.

Sonunda, “Aslında... neden olmasın?” diye devam etti.

Hillary, “Güzel,” dedi. “O zaman Richard seni bununla ilgili bilgilendirir.”

Richard temkinli bir biçimde, “Elbette. Saat 6’da başlayacak. Şimdi en iyisi laboratuvara geri dön.”

Peter koridorun diğer ucuna, sola döndüğü yere doğru ilerledi. Onu kullandıklarını düşünüyorlardı; böbürlenerek, aslında

onları kullanan benim, diye düşündü. Peter'ı artık hiç kimse kullanamazdı. Sonra aniden durdu. Bir şey içini kemiriyordu. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Belki de fazla aceleci davranmıştı. Henüz Anna ile konuşmamıştı bile. Cebindeki imzalı Bildirge onu huzursuz ediyordu, neden fikrini değiştirdiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Telaş içinde, geldiği yolu takip ederek geri döndü. Büyükbabasına zamana ihtiyacı olduğunu söyleyecekti. Bildirge'yi ne zaman isterse o zaman imzalayacaktı. Ama köşeyi döner dönmez aniden durdu. Büyükbabası yok olmuştu. Koridorun sonuna kadar koştu, sağa sola bakındı, ama iz bırakmadan kaybolmuşlardı.

Sinirlenerek etrafa bakmaya, ayak seslerini dinlemeye devam etti. Ama bir süre sonra yenilgiyi kabul etti. Sanki buharlaşıp gitmişlerdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Anna sessizce koruma görevlisini takip etti, gözlerinden dehşet ve korku okunuyordu. Maria'nın evinden bir minibüse sürüklenmişti; neyse ki Ben'i ona geri vermişlerdi. Ben'i kucağına almak ve sallanan araçta savrulmasını engellemek için adamları, kelepçelerini çıkarmaya ikna etmişti. Şimdi karanlık bir odadaydı; buranın neresi olduğunu bilmiyordu. Minibüs bir kapıya yanaşmış, kapıdan bir koridora ve oradan da bu odaya geçmişlerdi.

Görevli, "Bu şey çenesini kapamazsa ben kapatırım," dedi.

Anna, Ben'i kendine yaklaştırarak sakinleştirmeye çalıştı; buraya geldiklerinden beri ağlıyordu. Usulca, "Acıktı," dedi, "süt istiyor."

Görevli dalga geçerek, "Çenesini kapat şunun, yoksa süttten daha fazlasını alacak," dedi.

Anna midesinin korkuyla kasıldığını hissetti ve hemen başparmağını Ben'in ağzına soktu. Ben çılgın gibi emmeye başladı. Odanın loş ışıkları kafasını karıştırıyordu. Tereddütle, "Maria nerede?" diye sordu. "O da burada mı?"

Görevli sırtıttı. "Maria mı?" dedi. "Buraya mı gelecek sanıyorsun? Pek sanmam. O bir Yakalayıcı."

Anna bembeyaz kesildi. Çaresizlik içinde, "Hayır," dedi. "Olamaz... O bana..."

Kapı açıldı ve içeriye giren bir başka adam, “Korkarım söylenen her şeye inanmaman gerekiyor,” dedi. Uzun yüzlü, takım elbiseli biriydi; tehditkâr bir ifadesi vardı.

“Anna Covey?..” diye sordu.

Anna başıyla onayladı.

“Ben Bay Samuels. Pincent İlaç’ın Güvenlik Sorumlusuyum. Anna, sanırım başını derde soktun. Tüm kayıtlar elimizde.”

Anna zar zor nefes alıyordu. “Tüm kayıtlar mı?”

Bay Samuels pis pis gülümsedi. “Her şey. Artıkları serbest bırakmak üzere plan yapıyordun. Bunun cezasının ne olduğunu biliyor musun?”

Anna başını salladı.

“Ben sadece çocuklara yardım etmek istiyordum.” Gözleri dolmuştu. “Onun yardıma ihtiyacı olduğunu sandım. Zannettim ki...”

Bay Samuels, “Yeter!” diye bağırdı. “Elimiz kolumuz bağlı, zıpçıktı bir Artık’ın toplumumuza karşı suikast düzenlemesine; bilimi, medeniyeti tehdit etmesine izin mi vereceğimizi sandın? Toplumu senin gibilerden korumalıyız Anna. Sen ve o iğrenç bebek Dışarı’da olmayı hak etmiyorsunuz, değil mi?”

Anna titrek bir sesle, “Ben’i karıştırmayın,” dedi. “Onun bu işle bir ilgisi yok. O Yasal. Masum o.”

“Masum mu? Anna sen hapisteyken ona kim bakacak? Bu hiç aklıma gelmedi mi? O pis Artıkları düşünmekten, bunu akıl edemedin herhâlde.”

Anna ne kadar korkunç bir şey yaptığını anlayınca kanının çekildiğini, kafasının acıyla zonkladığını hissetti. Bay Samuels’in cebinden bir vızıltı sesi geliyordu; telsizi çıkararak konuşmaya başladı.

“Rahatsız edilmek istemiyorum. Anlıyor musun?” Alçak ve huzursuz bir sesle konuşuyordu. “Ana girişi iki birlik tutsun, bu kesinti hemen giderilsin. Dünyanın sonu gelmediği sürece bir daha rahatsız edilmek istemiyorum, anlaşıldı mı? Güzel.”

Aleti cebine koydu ve Anna’ya belli belirsiz gülümsedi. “Şimdi doktoru beklememiz gerekiyor, tamam mı?” dedi. “Sana bir ilaç verip işe yarayıp yaramadığını göreceğiz.”

“İşe yaramak mı?” Anna’nın cılız sesi zar zor duyuluyordu. “Bana ne yapacaksınız? Nereye götürüyorsunuz?”

Bay Samuels, Anna’nın devam etmesine izin vermedi; bir görevli Ben’i zorla aldı ve Anna’yı bir yatağa itti. Ben şimdi küçük ellerini yumruk yaparak ağlıyor; kırmızı, şişmiş yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Anna ona katılmamak için çaresizce kendini tutuyordu.

Her şey yavaş yavaş netleşmeye başladı. Beyaz tavan. Beyaz yastık. Kırmızı battaniye. Gri tonlarında çarşafklar. Artık Sheila sessizce yatıyor, nerede olduğunu yavaş yavaş anımsamaya başlıyordu. Büyük Depo’da değildi, o kadarını biliyordu. Ama bir ev de değildi burası. Tıbbi bir muayene için geçici olarak bulundurulduğu bir yer olduğuna karar verdi. Ama Sheila soru sormaması gerektiğini biliyordu; Büyük Depo’da geçirdiği yıllar boyunca yere bakmayı, soru sormamayı, ne kadar karşı gelmek istese de emirlere uymayı öğrenmişti. Bu muhtemelen sağlıklı olup olmadığını, hizmetçi olmaya hazır olup olmadığını anlamak için yaptıkları bir testti. Eğer test olumluysa o zaman yakında gerçek dünyada, gerçek bir evde yaşamaya başlayabilirdi. Yine anne ve babasını aramaya başlayabilirdi.

Sheila yüzünde küçük bir gülümsemeyle etrafa baktı. Kafası bulanıktı ve altındaki ince şiltenin üzerinde eklemelerinin iyice

ağırlaştığını hissediyordu. Buraya nasıl geldiğini zar zor hatırlıyordu; minibüs büyük, beyaz bir binaya yaklaşmıştı. Beyaz minibüsten çıkınca korkmuş, nerede olduğunu sormuştu. Adamın biri onu kapıya doğru sürüklerken bağırmaya başlamış, o esnada başka bir adam bacalarına keskin bir cisim saplamıştı. O andan itibaren hiçbir şey hatırlamıyordu. Ve şimdi Büyük Depo'ya benzeyen bir yatakhanedeydi. Ama her yer gri değil, beyazdı; zil sesi, yapılması gereken işler ve eğitim yoktu. Birkaç gündür buradayım, diye düşündü. Belki de daha uzun bir süredir... Sürekli uyuyakalıyordu, bu nedenle süreyi kestirmek zordu.

Odada başka kızlar da vardı. Hepsi onun gibi yataktaydı, ya uyuyor ya da uyuyormuş gibi yapıyorlardı. Hatta bir kızla göz göze gelince ikisi de hızla gözlerini kaçırmıştı. Kızlardan biri birkaç gün önce konuşurken yakalanmış ve dayakla cezalandırılmıştı. Sheila o aptalın bu cezayı hak ettiğini düşündü; kendisinin kurallara her zaman uyduğunu fark edeceklerini ümit ediyordu, böylece testleri herkesten önce geçmiş olacaktı.

Testler pek hoş sayılmazdı. Sheila ilaçlardan hoşlanmadığına karar vermişti. Her gün bir iğne yapılıyor, kan alınıyordu; her gün bacaları kayışlarla bağlanarak kaldırılıyor ve içine canını yakan metal aletler sokuluyordu. Ağzını sımsıkı kapatıyor, acı içinde bağırarak için elinden geleni yapıyordu. Ama bunun dışında çoğunlukla yalnızdı. Kızların teker teker girmesine izin verilen daracık bir tuvalet vardı. Günde üç kez kapısının önüne yemek tepsisi bırakılıyordu. Kızların hepsi aynı geceliği giyiyordu; bu önü uzun, arkası açık bir gecelikti. Tuvalete giderken iki ucu sımsıkı tutarak arkalarını kapatmaları gerekiyordu. Ve sıklıkla kızlardan birinin yerini yeni bir yüz alıyordu. Sheila kıskanarak testi geçmiş olduklarını düşünüyordu. Sıranın ona gelmesini bekliyordu. Bunun için sabırsızlanıyordu.

Jude kameralara göz atıyor, kızı ve Peter'ı arıyordu. Bunun yerine ekranda laboratuvar, üretim hattı, kafeterya, upuzun koridorlar ve kabul yeri vardı. Jude bu görüntü karşısında duraksadı. Cam kapının ardında bir dizi eli silahlı görevli, harekete geçmeye hazır hâlde bekliyordu; üç kişi ise içerde konumlanmıştı. Jude birini tanıdı; onun başında bekleyen görevliydi.

Görevliler bir adamın üstünü arıyordu; birkaç dakika sonra adam kapılardan geçerek danışmaya doğru ilerledi. Jude sessizce izlemeye devam etti. Adam elinde bir kimlik kartı tutuyordu; Jude karta odaklanınca üzerinde, "*Manchester Gazetesi*—William Anderson" yazdığını gördü. Görevli, kartı inceledikten sonra sanki başka belgeler istedi. Adam gülümsedi ve bir kâğıt çıkarak görevliye uzattı. Görevli tatmin olmuş gibiydi; ayağa kalktı ve adamı lobinin hemen yanındaki odaya yönlendirdi. Jude adamın yüzünü ve gözlerini kapının hemen dışındaki kameranin önünden geçerken ilk defa gördü. Boynundan aşağı ter boşaldığını hissetti. Adam ne gazeteci ne de Manchesterlıydı. Adı William Anderson değildi. Adam görüş alanından çıkarken hafifçe titreyerek ekrana bakakaldı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Peter uzun, beyaz ve aydınlık koridorda ilerlerken merakla etrafını inceledi. Buranın ana binanın dış çeperinde olduğunu tahmin etti. Sağ taraftaki pencerelerden Pincenst İlaç binası olduğu anlaşılıyordu; bina içinde binalar, dış mekânlar ve tünele benzeyen koridorlar binayı bir yılan gibi sarıyordu.

Burası geniş bir koridordu, belli aralıklarla farklı tertibatlar kurulmuştu: Bir uçta insanın gelişimini gösteren bir ekran, diğer uçta ise Uzun Ömürlülük üretim sürecinin farklı yönlerini anlatan farklı ekranlar bulunuyordu. Dolaşanların kimlik kartlarını okutarak tansiyonlarını, beslenme seviyelerini, beyinsel faaliyetlerini, antikorlarını ölçtürebilecekleri iki stant vardı. Duvara yaslanmış iki devasa dolabın içinde insan vücudunun bire bir maketleri, organların, kemiklerin ve bağ dokularının yerlerini gösteriyordu. Maketlerden biri “sağlıklı” yani Uzun Ömürlülük sonrası döneme aitti, diğeri ise yaşlanmış bir vücuttu; işlevini yerine getiremeyen organlar, yıpranmış kemikler ve çökmek üzere olan bir iskelet yapısı sergileniyordu.

Ancak maketler Peter’ın ilgisini çekmiyordu. Bunun yerine duvara yaslandı. Mantığı ona laboratuvara geri dönmesini ve büyükbabasını sonra bulmasını söylüyordu. Ama çok derinden bir şey buna engel oluyordu. Çok derinden tuhaf bir şeyler oldu-

ğunu hissediyordu. Bir nefes alarak duvardan sıyrıldı. Ünite X. Pip'in altıncı katta olduğunu söylemişti; Peter dördüncü kattaydı. Tavanı inceledi, içinin rahatlamasının her şeyden daha önemli olduğunu düşündü. Sonra kaşlarını çattı; arkadan bazı sesler geliyordu. Ses çok boğuk olsa da, Peter bunun insan sesi olduğuna emindi. Bu, makine gürültüsü falan değildi. Bu, insan sesiydi.

Kafası karışmıştı. Etrafına baktı, sesin nereden geldiği belli değildi. Yanılıyor muydu? Aklını mı kaybediyordu? Ama sonra, tekrar bir ses duydu. Ve bu, herhangi bir ses değildi. Boğuk olsa da büyükbabasının sesini ayırt edebiliyordu.

Yavaşça döndü ve yanındaki makete iyice baktı. Ve sonra, maketin arkasında bir şey gözüne çarptı. Bu, köşeli bir paneldi.

Kaşlarını çattı ve bölmenin arkasına uzanarak parmaklarıyla duvarı incelemeye koyuldu. Panelin hareket ettiğine, açılabilmesine dair bir işaret arıyordu. Çok yakındı, bunu biliyordu ama çabaları bir türlü işe yaramıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra gözünden kaçan bir şey olup olmadığını görmek üzere geri çekildi. Hayal kırıklığıyla tekrar panele yaslandı. Panel bir anda açılıverdi ve Peter olanlara inanamayarak karşısında yukarı doğru uzanan dik merdivene bakakaldı. Hızla koridorun boş olup olmadığını kontrol etti, paneli kapattıktan sonra nefesini tutarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Richard telefonunu çıkardı. "Evet?.." diye haykırdı.

"Richard, ben Derek Samuels. Doktor şimdi gitti."

Richard hızla Hillary'ye göz attıktan sonra devam etti. "Samuels, şu anda... yalnız değilim. Söyleyeceğin şey bekleyebilir mi?"

"Sanmıyorum. Buna inanamayacaksın."

"Tam olarak neye?" Sesindeki rahatsızlığı gizlemeye çalışmıyordu. "Umarım bir sorun yoktur."

“Bir sorun yok Richard. O hamile. Doktor üç aylıktan biraz daha büyük olduğunu söyledi.”

Richard’ın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Richard?.. Dediklerimi duydun mu?”

Richard başını salladı; Hillary’nin bunu duymak için can attığının farkındaydı. Çabucak, “Evet,” dedi. “Evet, ancak şu anda biriyle beraberim, o kadar... Söylediğin şey... Gerçekten ilginç...” Hillary’ye gülümsedi. “İzninle,” diyerek, duyma menzilinın dışına çıkmak üzere köşeyi döndü.

“Bunu başka kim biliyor?” diye tısladı.

“Hiç kimse.”

“Güzel. Böyle kalsın.”

Samuels duraksadı. “Peki, ceninle ilgili ne yapmak istiyorsun?”

“Dr. Ferguson’a verin. Ne isterse yapsın.”

“Gerçekten mi? Peki babası?”

Richard düz bir sesle, “Baba falan yok,” dedi

“Yok mu?”

“Hayır.”

Samuels, “Tabii ki. Baba yok,” deyiverdi. Samuels’ın sesindeki şaşkınlığı fark eden Richard bundan rahatsız olmuştu.

Richard sabırsızca, “Canlı bir cenin bir altın madeni sayılır, öyle değil mi?” dedi. “Deney yapmak için canlı hücreler isteyip duran Ferguson değil miydi?”

“Evet bayım. Sanırım öyleydi.”

“O zaman icabına bak,” diye tısladı. “Şu an üst düzey bir Hükümet yetkilisiyle beraberim. Bugün bir basın toplantısı var ve zaten bir enerji kesintisiyle uğraşmak zorundayım. Bir daha rahatsız edilmek istemiyorum, anlaşıldı mı?”

Samuels hızlıca, “Merak etmeyin” dedi. “İşi halledilmiş bilin.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sheila ince battaniyenin altında titreyerek yana döndü. Karnı şişmiş ve hassaslaşmıştı. Rahat etmek için şekilden şekle girdi ve sonra yavaşça gözlerini kapayarak vücudunu uykuya dalmak için ikna etmeye çalıştı.

Yakından gelen bir sesle uyandığında sanki birkaç dakika geçmişti. Sheila dondu. Burada kaldığı süre boyunca, bu kadar yakından gelen seslerin iyiye işaret olmadığını öğrenmişti.

“Tamam. Bu hazır, öyle mi?”

“Ölçümleri öyle gösteriyor.”

“Harika. Burada kaç tane görüyoruz?”

“En az on iki. Belki daha da çok.”

Diğer ses, “Harika. O zaman onu götürelim,” diye fısıldadı.

Sheila yatağının hareket ettiğini fark etti ve korku içinde gözlerini açtı. Arkasında tıknaz bir adam yatağı ittiriyor, ayak ucunda ise tanıdık bir hemşire çekiyordu.

Sesini yükseltmemeye çalışarak, “Nereye... nereye gidiyorum?” diye sordu.

Hemşire asabi bir biçimde ona bakarak, “Ne fark eder?” dedi.

“Büyük Depo’ya geri mi gidiyorum?”

Hemşire yüzünü buruşturdu. “Hayır Artık. Topluma borcunu ödemek üzeresin genç kadın.”

Sheila, “Bu, hizmetçi olacağım anlamına mı geliyor?” diye umutla sordu. “Bir eve mi gidiyorum?”

Hemşire kahkaha attı. “Ev mi? Hadi canım sen de. Şimdi çeneni kapa, yoksa iğne yapmak zorunda kalırım. Doktor uyanık olmanı tercih ediyor, anlaşıldı mı?”

“Uyanık mı?” Sheila kendini tutamayarak devam etti. “Ne için? Doktor bana ne yapacak?”

Hemşire, “Doktor bana ne yapacak?” diye tekrar ederek dalga geçti. Sonra düzgün itmeye çalışarak, “Bir saniye sus, olur mu?” dedi.

Yatak durdu ve hemşire bir iğne çıkardı. “Küçük bir şey,” dedi. “Operasyona kadar uyanmış olur.”

Bir el, önce Sheila’nın kolunu tuttu, sonra iğne keskin bir acıyla koluna saplandı.

“Böyle daha iyi.” Hemşire iğneyi yaparken kendi kendine söyleniyordu. “İnsan, Artıklar üzerinde yapılan bu kadar deneyden sonra bir gen mutasyonu bu bunları susturmanın bir yolunu bulmuşlardır diye düşünüyor. Organ geliştirmek önemli elbette, ama bize ne olacak? Her gün bunlarla uğraşmak zorunda olanlar biziz.”

Sheila’nın başı dönmeye başladı ve birkaç saniye sonra derin bir uykuya daldı.

Peter kendini eski depolara, terk edilmiş ambarlara benzeyen bir odada buldu. Burası ona küçüklüğünde zaman zaman bıraktığı yerleri hatırlatmıştı; Yeraltı ona bakacak birilerini bulmadan önce, onu birkaç günlüğüne böyle yerlere bırakırdı. Pip kızları avutmanın daha kolay olduğunu söyler, erkeklerin daha

zor olduğundan yakınırdı. Oğlanlar koşmak isterdi; ama etrafta bu kadar meraklı göz ve her an orada bitecek Yakalayıcı varken yasa dışı çocukların ortalıkla koşturması hiç iyi bir fikir değildi. Büyüdükçe daha da zorlaşmıştı. Küçüklere kolayca ev bulunuyordu, bebekleri saklamak isteyen birileri mutlaka çıkıyordu, ama büyükçe bir oğlan sorundu. Beş yaşından büyük bir oğlanı bir yere yerleştirmek epey zordu.

Peter kaşlarını çattı ve hatıraları kafasından atmaya çalıştı. Sonra odanın döküntü haline dikkatle baktı, üst üste yığılmış kuttalarda, silinmemiş çıplak yerlerde hızla göz gezdirdi. Uzak bir köşede, çöpe benzeyen bir yığının arkasında bir kapı gördü. Etrafta kimse olmadığından emin olunca aceleyle kapıya koştu ve hafifçe araladı. Kapıyı açınca ilk duyduğu şey büyükbabasının sesiydi; hızla geri sıçradı.

“Uzun Ömürlülük mucize bir hap, ama elbette onun da sınırları var, biliyorsun. Şimdi yeni bir aşama üstünde çalışıyoruz. Uzun Ömürlülük 5.4. Pazara ‘Uzun Ömürlülük+’ olarak lanse etmeyi düşünüyoruz.” Merdivene doğru ilerliyorlardı; Peter duymakta zorlanıyordu.

Hillary silkindi. “Öyle diyorsan öyledir. Şimdi ilerleyelim mi? Hükümet’in acilen üzerinde durması gereken başka kaygıları var Richard. Uzun Ömürlülük’ü aşan kaygılar bunlar.”

Peter’ın büyükbabası belli belirsiz gülümsedi. “Uzun Ömürlülük’ü aşan kaygılar mı? Hillary, hiçbir şey Uzun Ömürlülük’ü aşamaz. Hiçbir zaman aşamayacak. Uzun Ömürlülük üretimi durursa, insan ırkı birkaç sene içinde yok olur. Medeniyetimiz çöker. İnsan ırkı hayatta kalmak için artık tamamen Uzun Ömürlülük’e bağımlı.”

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu.

“Peki Richard, demek istediğini anladım.”

“Güzel. O zaman şimdi Ünite X’e geçelim ve sana geleceği göstereyim.”

Peter yukarı çıkmalarını bekledikten sonra saklandığı kapının arkasından usulca çıktı ve onları takip etti.

Parlak ışık Sheila’nın gözlerini kamaştırdı. Hemşirenin iğne batırdığı kolu sızlıyordu. Sersemlemiş bir haldeydi, kendini rüyada sanmanın verdiği güçle ağzını açma cesareti buldu.

“Neredeyim?” Soruyu belli birine sormamıştı, bulanık görüntüyü odaklamaya çalışıyor ama perişan bir hâlde olduğu için bunu beceremiyordu. Kocaman bir odada olduğunu fark etti, alçak sesle konuşulduğunu duyuyor ama kim olduğunu göremiyordu. “Neler oluyor?”

Ona doğru eğilmiş bir kadın silüetini zar zor seçebiliyordu. Yaklaşınca Sheila yüzünü görebildi. İyi birine benziyordu, onu haftalardır itip kalkan insanlardan çok farklıydı.

“Artık Sheila?” diye sordu. Sheila başıyla onayladı. “Ünite X’e hoş geldin. Operasyonun az sonra başlayacak. Nispeten ağrısız olacak, mümkün olduğunca hareketsiz durman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?”

Sheila başıyla onayladı. “Operasyon,” dedi. “Ne için yapıyor?”

Kadın gülümsedi. “Tarih yazmak için,” diye yanıtladı. “Sen bilimsel bir buluş için bize yardım edeceksin Sheila. Kıymetli Mal olmak üzeresin.”

“Gerçekten mi?” Sheila gururla ürperdiğini hissetti. Tarih yazacaktı. O önemli biriydi. Sonra ürkerek, “Çok acıyor,” dedi. “Gerçekten çok acıyor. Kendimi kötü hissediyorum.”

Kadın, “İyileşeceksin” dedi. “Hemen geri döneceğim. Sessizce yat olur mu? Merak etme, her şey yoluna girecek.”

Kadın görüş alanından çıkarak kayboldu. Sheila ellerini karnına koydu ve ağrının dinmesini diledi. Mızımızlanmanın işe yaramadığını anlamıştı. Işıkların altında yüzünün kızardığını hissetti ve yana doğru dönmeye çalıştı. Ama bacakları tuhaf bir pozisyonda kelepçelenmişti. Kollarını hareket ettirmeye çalışınca onların da benzer şekilde bağlanmış olduğunu anladı.

Kayıyla kadına seslendi, ama yanıtlayan olmadı.

Peter merdivenleri ikişer ikişer çıkıp en üste varınca karşısına kısa bir koridor çıktı. Koridorun sonunda bir kapı vardı. Ünite X diye düşünürken kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. İşte buradaydı. Kulağını duvara dayayarak dinlemeye başladı.

“Uzun Ömürlülük’ün sorunu neyi yapabildiğinde değil, neyi yapamadığında, haksız mıyım?” Konuşan büyükbabasıydı. “Yaşımızın belli olmasını, vücudumuzu etkilemesini istemiyoruz, öyle değil mi? Kırıksıklıklar, bel çevresindeki yağlanma, tükenen enerjimiz... Bunların hepsi aleyhimize işliyor. Doğa hâlâ bizimle dalga geçiyor. Dünyayı miras aldık ama hislerimizi, görüntümüzü hâlâ kontrol edemiyoruz.”

“Ameliyat olmak her zaman mümkün.”

Kapıya o kadar yakındı ki Peter açma riskini göze almadı.

“Evet, ama ameliyat geçici bir çözüm. Bu dünyada kalıcıyız, tek ameliyat asla yeterli olmuyor Hillary. İç organlarımız Uzun Ömürlülük sayesinde sürekli yenileniyor, ama cildimiz, kaslarımız için bu söz konusu değil.”

“Bunun için bir çözüm mü öneriyorsunuz? Gerçekten mi? Nasıl?”

“Kök hücre.”

Peter, Hillary’nin iç çekişini duydu. “Kök hücre mi? Richard bunun neresi yeni?” Bir cıgılık sesi Peter’ı yerinden sıçrattı. “O ses de ne öyle? Burada hayvan falan mı var?”

“Hayvan mı? Hayır, bu sadece... işlemin bir parçası. Önemli olan şu Hillary. Ne hayvanlardan ne de yetişkinlerden alınan kök hücreyle uğraşıyoruz. Yetişkin kök hücreleri çok sınırlıdır. Belli bir seviyeye kadar geliştiklerinde sadece onarabilir ya da bazı organların yerine geçmek üzere geliştirilebilirler.”

“Peki?.. Alternatif nedir?”

“Alternatif bu odanın içinde. Şu iki kapının arkasında.”

“O zaman bana o kapıların arkasında ne olduğunu göster Richard. Görmek istiyorum.”

Peter hüsrarla dışlarını gıcırdattı. Oraya girmesi, olan biteni kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

“Göreceksin. Ellerini yıkayıp önlüğü giyersen yaşlanmayı durduran Kutsal Kâse’ye ulaşmak üzereyiz...”

“Anlamıyorum...”

“Anlayacaksın. Henüz deneme aşamasındayız, resmi değil tabii ki. Ama şu ana kadar deneme sürecinde yer alan katılımcıların talepleri hızla artıyor.” Richard sırttı. “Bu gerçek bir bomba olacak Hillary, sana söz veriyorum. Bizim için, ulusumuz için... Beni takip et ve şaşırmaya hazır ol.”

Sheila hafifçe inledi ve çaresizlik içinde kollarını kurtarmaya çalıştı. Artık kendini önemli hissetmiyordu; mutsuzdu, korkmuştu ve huzursuzdu. Arada bir duyduğu çığlıklar onu korkutuyordu.

Beyaz önlüklü bir adam, emin adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Yanında az önceki iyi kalpli kadın vardı, servis masasının üzerindeki şeyleri düzenliyordu. Sheila’nın görüşü yavaş yavaş düzeliyordu; diğer yatakları ve etrafta kısık sesle konuşarak dolanan beyaz önlüklüleri seçebiliyordu.

“Numara lütfen?”

“Bir bakalım... Bu VA 367.” Kadın bu defa Sheila’ya gülümsemedi; yanından geçerek Sheila’nın bacaklarını havaya kaldır-

maya yarayan kola bastı, kelepçeler kolunu iyice sarana kadar vidaları sıkarak onu iyice yatağa yapıştırdı.

“Peki, kaç tane geri alım yapıldı?”

“On iki.”

“On iki mi?” Adam etkilenmişe benziyordu. “Hiç fena değil. Şu ana kadar bu bir rekor, değil mi?”

Kadın başıyla onayladı. “Geçen haftaki on bir başarısızdı.”

“Doğru, o zaman bunun mutlaka başarılı olmasını sağlayalım, hadi bakalım.”

Işığı Sheila’nın bacak arasını aydınlatacak şekilde ayarladı ve geceliğini kaldırdı. Sheila terlemiş ve utanmıştı, ama hareket etmesine imkân yoktu.

Elinde cam tüpler tutan kadına, “Canım acıyor,” diyebildi. Kadın gülümsedi.

Neşeli bir sesle, “Hayır acımıyor,” dedi. “Bu o kadar zor bir işlem değil. Kıpırdama ve operatörün işini bitirmesine izin ver. Bitmesine az kaldı.”

Sheila söz dinleyerek başını salladı. Ve sonra içine soğuk ve sert bir şeyin saplandığını hissetti, odayı kan dondurucu bir çığlık sesi kapladı. Sheila’nın, bu sesin kendisinden çıktığını anlaması birkaç saniye sürdü. İçine bıçak saplanıyor gibiydi, dayanılmaz bir acıydı. Acıdan öte bir şeydi. Vücudu ne olduğunu bilmediği bir şey için haykırır gibiydi; haykırışların ruhunun en derin yerinden yükseldiğini hissediyordu.

Karşı çıkmaya çalıştı, ama karnına saplanan ağrı bunu imkânsız kılıyordu. Bunun yerine, gözlerinin ağlamaktan şiştiğini hissediyor ve her neyse bu şeyin bir an önce bitmesi için dua ediyordu. Buna fazla dayanamayacağının farkındaydı. Kıymetli Mal olmayı istemiyordu. Sadece Artık Sheila olmak istiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Peter büyükbabasının kapıyı açtığını duydu; birkaç saniye bekledi ve sonra duraksayarak saklandığı kapının arkasından çıktı. Parmak uçlarında ilerlerken büyükbabası ve Hillary'nin geçtiği ikili kapıdan parlak bir ışık süzüldüğünü gördü. Kendini küçük bir odada buldu; önündeki bankoda bulunan lavabonun yanında yan yana dizilmiş gecelikler ve yakından bakınca lateks eldiven olduğu anlaşılan küçük plastik kutular vardı. Hızla ikili kapıya doğru ilerledi ve kapıyı itti. İçerinin bir bölümünü görebiliyordu; gözleri hayret içinde fal taşı gibi açıldı. Devasa bir odaydı; en uçta beş tane yatak vardı ve her yatakta bir kız yatıyordu. Onlara bakınca, midesinin bulandığını hissetti. Yüzleri solgun, gözleri donuk veya kapalıydı. İki tanesinin bacakları havaya kaldırılmış, Peter'ın görmeye dayanamadığı tuhaf metal kelepçelerle bağlanmıştı. Kızlar onun yaşlarındaydı, hatta daha genç bile olabilirlerdi. Birinin başında beyaz önlüklü kadınlar ve adamlar dikiliyordu. Odanın Peter'a yakın olan tarafında çeşitli makineler ve üst üste yığılmış üç tane boş yatak vardı. Peter hiç kimsenin görmediği bir anda oraya doğru koştu ve yatakların arkasına saklandı.

Büyükbabası tam görüş alanı içindeydi; Hillary'ye dönerek gülümsediğini gördü. "Bir Artık, her zaman toplumun üzerinde bir yükür, gezegeinin kaldıramayacağı bir yük. Öyle değil mi?"

Hillary kızların bulunduğu yöne doğru huzursuzca baktı ve hemen başını çevirdi. "Bunlar Artıklar mı? Neden buradalar?"

"Hillary lütfen soruma yanıt ver. Rica ederim."

Hillary iç geçirdi. "Bazıları işe yarıyor. Ama tümü için konuşacak olursak evet, haklısın. Richard, neden buradayım? Ben ilaçları görmek istiyorum, bu kızları değil."

Richard yumuşak bir sesle, "Buradasın, çünkü Hükümet'in amaçlar kadar onlara ulaşma yollarını da onaylaması gerekiyor," dedi. "Onaylaması ve üretim hattını, meraklı gözlerden, sorulardan, bilimden hiçbir şey anlamayanlardan ve bilimdeki her ilerlemenin başka alanlara göre daha çok özgürlük gerektirdiğini bilmeyenlerden koruması gerekiyor."

Hillary, "Özgürlük mü? Neyi kastediyorsun?" diye sordu.

Richard, "Sana Artıkların insan sağlığının ve refahının anahtarı olduklarını söylersem ne yanıt verirsin?" dedi. "Artıkların bir yük değil, aslında bizim kurtarıcımız olduklarını söylersem? Peki, Artık değil, Kıymetli Mal olduklarını söylersem, buna ne dersin?"

Peter dinlemek için çırpınıyordu, daha yakın bir yere geçmek için odaya göz attı.

"Demek kurtarıcımız? Richard sen neden bahsediyorsun?"

"İleriye göremedik Hillary. Artıklara yaklaşımımız hatalıydı. Onlara kurtulunması gereken, yok edilmesi gereken şeyler olarak baktık. Ama onlar bizim için yük değil. Onlar bizim geleceğimiz. Onların yumurtaları, spermleri, organları, rahimleri herhangi bir doğal kaynaktan çok daha değerli." Richard yataktaki kızlara doğru döndü. Peter o esnada odanın ortasında duran tezgâha doğru atıldı ve iyice yere çömeldi; tüm refleksleri alarmdaydı.

“Rahimleri mi?” Hillary neden söz ettiğini anlamamıştı. “Onların rahimleri neden bu kadar önemli? Doğurganlık bir zayıflıktır. Yeni bir hayat yaratmak bir günahdır.”

Peter’ın büyükbabası dudaklarını ıslattı ve yataktaki kızları işaret etti.

“Onların birer kuluçka makinesi olduklarını farz et. Embriyo hâlindeki sanat harikası kök hücrelere yataklık edecek kuluçka makineleri.” Kendi söylediklerinden duygulanmış gibiydi.

“Embriyo halinde mi? Yani...”

“Embriyolardan söz ediyorum. Tek seferde on tane. Bugün on ikiye çıkmayı düşünüyoruz. Daha sonra giderek yükselecek bu sayı.”

Hillary’nin nefesi kesilerek, “Onları da siz mi üretiyorsunuz? Burada mı?” diye sordu.

“O kadar da değil Hillary. Tüp bebek dönemini hatırlıyor musun? Yoksa o senden önce miydi? Bir yumurta alıp döllüyorsun ve rahme tekrar geri koyuyorsun. Biz dört, beş, on ve yirmi tane koyuyoruz. Tutmasını bekleyip büyütüyor, sonra da ürünleri topluyoruz. Hillary bu hücreler her şeye çare olabilir. Öncü kök hücreyi Uzun Ömürlülük işleminden geçirince sonuçlar... tamamen muhteşem oluyor. Muazzam. Bu bir devrim. Ve bu sadece iki hafta sürüyor. Döllemeden sonra tam iki hafta.”

Hillary hayret içinde ona baktı. “Ama yeterli miktarda temin edilebilir mi?” Alnı düşünceli bir ifadeyle kırışmıştı. “Tüm ülkeye, hele tüm dünyaya yetecek kadar kaynak yok. O kadar Artık yok. Sürdürülebilir gibi görünmüyor bu proje.”

Peter’ın büyükbabası kahkaha attı. “Elbette sürdürülebilir. Sadece kaynağı iyi kontrol etmemiz gerekiyor.”

“Ama nasıl? Bunun bir garantisi yok...”

“Yok mu?” Peter’ın büyükbabası gülümseyerek başını salladı. Sonra iyice alçak bir sesle, “Hem sen hem de Hükümet, Ar-

tıkların yıllardır kan bağışı, kemik iliği ve kök hücre gibi farklı amaçlar için kullanıldığını biliyorsunuz. Tıbbi araştırmalar için her zaman belli sayıda Artık'a ihtiyaç duyuyoruz ve Hükümet içinde bazı birimler bu konuda çok anlayışlı davrandı. Ama şu ana kadar çok düşük seviyede kaldık, sadece birkaç hatalı doğum kontrol aşısı dışında başka kaynak sağlayamadık. Söylemek istediğim şimdi ciddi bir artışa ihtiyacımız var. Daha fazla genç beden ve Kıymetli Mal gerekiyor. Resmî olarak.”

Büyük Depo'ya her zaman akşamları gelip giden ve Hücrelerde çalışan tuhaf doktorları, ceza amacıyla kullanılan yeralındaki hücreleri hatırlayınca Peter'ın gözü karardı; tek yapabil-diği şey sakın kalarak nefes alıp vermeye devam etmektir. Uzun Ömürlülük'ün hiçbir masum tarafı yoktu.

“Hükümet'in Artık yaratmaya izin verdiğini mi ima ediyor-sun?” Hillary'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Peter'ın büyükbabası şaşırarak “Bilmiyor muydun?” dedi. “Adrian'ın notlarını okuduğunu sanmıştım. Bizim için özel bir izin çıkarmıştı. Ve şimdi daha fazlasına gereksinimimiz var. Büyük miktarlardan bahsediyorum. Artık çiftlikleri kuracağız. On-lar bizim yaşam kaynağımız Hillary. Sonsuz bir potansiyelden söz ediyorum.”

Hillary gözlerini kızlardan ayıramıyordu. “Bu duyulabilir Richard. Protokolleri, anlaşmaları ihlal ediyorsun...”

“İnsanlar ilaçların neler yapabildiğini anlayınca bu anlaşma-ların hepsi bir kenara itilecek. Bunların hepsi eski, zamanın ge-risinde kalmış anlaşmalar. Bu gerçek bir ilerleme. Bu bizim gele-ceğimiz.”

Hillary birkaç saniye sessizlikten sonra yataklara baktı.

Yatağa kelepeçlenmiş kızı göstererek, “Bu kıza ne yapıyor?” diye sordu.

“O işlemin en heyecan verici aşaması. İlk on ikilik o olacak sanırım. İki haftalık on iki embriyo alınıyor. Bu tüm Londra’ya ve komşu ülkelere üç ay boyunca ‘Uzun Ömürlülük +’ sağlayacak miktarda kök hücre demek.”

“Yani o hamile mi?”

“Bir dişi domuz kadar hamile,” diye onayladı. “Ne yazık ki hamileliğin yan etkilerinden kurtulmanın yolunu henüz bulamadık.” Hillary’ye bakarak sırtıttı. “Sürekli kendini hasta, yorgun hisseden, yok yere hislenen, mızıldanan bu kızlar yüzünden hemşireler sürekli zam istiyor. Hâlâ üstünde çalışıyoruz. Embriyoların kalitesini düşürmeyeceğini bilirsek onları sürekli uyutabiliriz.”

“Peki, daha sonra ona ne yapacaksınız?”

“Daha sonra mı?” Richard neden söz ettiğini anlamamıştı.

“Ortalıkta gevezelik etmesin?”

“Gevezelik mi? Kızların konuşmasını göze alamayız.”

Peter’ın içi ürperdi. Hillary’nin gözlerindeki buz gibi ifade, Peter’ın bulunduğu yerden bile belli oluyordu. Gördükleri karşısında dehşete düşmüş olduğuna dair bir umut kırıntısı, o anda yok oluverdi.

“Ah anlıyorum,” Richard rahatlamış gibiydi. “Hayır, gevezelik edemez. Zaten her kızın önünde on beş senelik bir üretim süreci var. Eh bundan sonra kim bilir ne olur...”

“Kim bilir mi? Richard böyle beylik laflar edip durma. Bu kızlar Kıymetli statüsünden çıkınca ne yapacaklar? Sonradan yük olacaklarsa sonsuza kadar Artık yaratmaya devam edemeyiz.”

“Yük mü? Merak etme, yük olmazlar. Sadece başka açılardan Kıymetli olacaklar. Deneyler için her zaman canlı bedenlere ihtiyacımız oluyor. Bir seçenek olabilir. Organ geliştirme tekniklerini ilerletmek için organlara ihtiyacımız var, ayrıca kan önemli bir

kaynak. İnsan vücudundan muhteşem biçimlerde yararlanılabilir Hillary. Sonsuz seçenek var.”

Hillary, “Bu inanılmaz bir şey,” diye fısıldadı. “Artıkların bu kadar faydalı olacakları kimin aklına gelirdi?”

Peter yavaşça kızın yattığı yere doğru baktı. Her tarafı uyuşmuştu, derisi vücuduna yapışmış gibiydi. Uzun Ömürlülük’ün güzel bir şey olduğunu düşünmüştü. Pincet İlaç’ın hiçbir iyi tarafı yoktu. Kötücüldü. Onun hayal ettiğinden çok daha kötücüldü, buna alet olup imza atacağını düşündükçe bayılacak gibi oluyordu.

Ayağa kalkması gerektiğini fark etti. Bunları Pip’e anlatması ve yardım istemesi gerekiyordu. Temkinli bir biçimde ayağa kalktı, oturmaktan uyuşan bacaklarını ovuşturdu ve kapıya doğru kaçmak için uygun anı bekledi. Herkesin tüm dikkatini üzerinde çalışılan kıza vermiş olduğu bir anı beklemeye koyuldu. Laboratuvar önlüğü içinde bir adamın onun içine bir metal yerleştirdiğini görünce korkudan ödü patladı. Kız yine insanın kanını donduran bir çığlık atarak adamı rahatsız etti.

Doktor, “Sanırım bunu uyutmamız gerekiyor,” dedi. “İğne yapın, yalnız çabuk olun.”

Kız başını kaldırdı ve derin bir çaresizlik içinde, yardım ister gibi çığlık atmaya devam etti. Ve Peter o an kızın ona baktığını fark etti ve kaşlarını çatı. Kızı tanıyordu. Büyük Depo’dan Artık Sheila onu görmüştü.

Hemşire koluna iğne batırmadan önce kız, “Artık Peter!” diye bağırdı. “Peter, n’olur bana yardım et...”

Peter çabucak eğildi, ama geç kalmıştı. Büyükbabası hışımla arkasını döndü ve deli gibi odayı incelemeye başladı.

Hillary endişe içinde, “Artık Peter mı? Herhâlde senin...”

Büyükbabası yavaşça, “Peter, eğer buradaysan buna tüm kalbinle pişman olacaksın,” dedi. Sonra telefonu aldı ve bir numara tuşladı. “Benim!” diye bağırdı, “Ünite X’e hemen silahlı bir ekip gönderin!”

Yirmi Altıncı Bölüm

Jude, Pip'i kaybetmişti. Pip koridorun sonundaki kapıdan geçip Güvenlik Merkezi'nin yanından devam etmişti, ama Jude onu izleyen kamerayı bir türlü bulamıyordu. Nefesleri normale dönmeye başlıyordu. İlk anda Pip'in onun için buraya geldiğini düşünmüştü; belki de güneşe fazla yakın uçmaması nasihatini ciddiye almalıydı. Sonra saçmaladığını düşündü, Pip'in onu takip etmekten daha önemli işleri vardı. Acaba bu işler neydi? Peter için mi gelmişti?

Jude endişeyle tekrar aramaya başladı. Biraz zaman aldı, ama sonunda onu bulmuştu; prensesini, kızıl saçlı güzel kızı.

Kızın ince bileğine gömülü saati görünce onun kızıl saçlı bir Artık olduğunu anladı. Artıklardan nefret etmek ve onları birer parazit, kendi gibi Yasallar ve medeniyet için bir tehdit olarak görmek üzere büyütülmüştü. Ama sonra kendinin bir Artık olmaktan kıl payı kurtulduğunu anlamıştı; Peter, Jude yüzünden Artık olmuştu. Öğretmeni ona Hristiyanlık denen eski bir din-den, İlk Günah kavramından bahsetmiş, bunun uygar olmayan bir fikir olduğunu söyleyerek dalga geçmişti. Ama Jude İlk Günahı kusursuz biçimde anlamıştı. Daha sonra bunun, hayatının bir özeti olduğunu düşünmeye başladı.

Gözlerini ayırmadan kıza baktı. Acaba onun hikâyesi neydi? Onunla konuşmak, hikâyelerini ve hayallerini paylaşmak nasıl bir şey olurdu? Neden orada olduğunu merak etti. Hasta mıydı? Belki Jude ona, o da Jude'a bakabilirdi.

Görüntüyü yakınlaştırmak için gözlerini ayırmadan bir düğmeye bastı. Yüzü tüm ekranı kaplayınca hayretle onun uyanık olduğunu gördü. Ona bakıyor gibiydi; anlamlı, güzel gözleri dehşet ve korku içindeydi. Kaslarının gerildiğini hissederek onu ağlatan ve huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamak için görüntüyü uzaklaştırdı. Etrafında ona bir şeyler yapan doktor ve hemşireler vardı, bunlar Jude'u ürperten şeylerdi. Üç kişi daha görünce tüyleri diken diken oldu. Birini hemen tanıdı. Bu her Uzun Ömürlülük reklamında görünen, gazetelerden eksik olmayan Richard Pincen'tı. Diğeri bir kadındı; onu tanıımıyordu. Ama Peter'ı tanıdı. Bu cin gibi gözleri, kenetlenmiş yumrukları nerede görse tanırdı. Kız şimdi ağzı sonuna kadar açık, çılgık atıyordu; bacaklarının tuhaf kelepçelerle bağlı olduğunu ancak görebilmişti.

“Yukarıda. Tavanda.” Jude hafifçe irkildi; ses aşağıdan, Güvenlik Merkezi'nden geliyordu. Bir merdivenin sürüklendiğini duydu. Her an birkaç metre önündeki hava deliği açılabilir ve Jude yakalanabilirdi.

Umutsuzca gözlerini küçük ekrandan ayırmadan ana bilgisayar bağlantısını koparmak zorunda kaldı. Kız bir anda kayboldu. Mini bilgisayarı cebine tıktı, derin bir nefes alarak asansör boşluğuna doğru emeklemeye başladı.

Peter büyükbabasının bakışları altında saklandığı yerden hemen çıkmıştı. Başka bir şey yapmanın hiçbir anlamı yoktu. “Sheila'ya ne yapıyorsunuz?” diye tısladı. Korkmuyordu; öfkeliydi ve nefret, damarlarında bir zehir gibi dolaşıyordu. Sesi alçak

ve ölçülüydü. Öfkesinin onu zayıflatmasına izin vermeyecekti. “Ona ne yapıyor?”

Richard Pincent dik dik ona bakıyor ve öfkeyle titriyordu.

“Nasıl? Buraya nasıl girdin? Hiç kimse...”

“Sizi takip ettim. O kadar da zor olmadı.”

“Bizi takip mi ettin?” Peter’a doğru yürüdü ve omuzlarından yakaladı. “Takip mi ettin? Buna nasıl cesaret edersin? Seni küçük casus!”

Peter ondan kurtuldu; Richard onu tekrar, bu defa daha güçlü biçimde yakaladı.

Hillary endişeyle, “Ona ne yapacaksın?” diye sordu. “Ya gördüklerini birine anlatırsa?”

Richard esrarengiz bir sesle, “Kimseye bir şey anlatmayacak,” dedi. “Görevliler birkaç dakika içinde burada olurlar, onlar bu işin icabına bakar.”

Peter dişlerini sıkarak, “Beni de zincire mi vuracaksın?” diye sordu. “Beni de Kıymetli bir kaynağa mı dönüştüreceksin? Midemi bulandırırıyorsun. Hastasın sen. Kafadan hasta!”

“Yeter!” Büyükbabası bir yumruk savurdu ve başını tutarak yere vurmaya başladı.

Peter ayağa kalktı ve cüretkâr bir ifadeyle Hillary’ye baktı. “Hükümet bunu görmezden geliyor, öyle mi? Bundan memnun demek?”

Hillary tedirginlik içinde ona baktı. “İlgili birimler Pincent İlaç’ın bütün faaliyetlerini incelemeye ve değerlendirmeye devam edecekler,” derken endişeyle Peter’dan uzaklaştı. “Doğal olarak standartlarımız var; hedef ve amaçlarımıza ulaşacağımızdan emin olmak isteriz.”

Peter, “Hedefler,” dedi. “Elbette, hedeflere ulaşmanız gerekiyor, öyle değil mi?”

Konuşmaya devam ederken iki görevli içeri girdi.

Richard öfkeyle, “Neden bu kadar geç kaldınız?” dedi ve eliyle Peter’ı almalarını işaret etti. Görevliler Peter’ın ellerini arkasından kelepçeledi.

Görevlilerden biri, “Üzgünüm efendim. Enerji kesintisi yüzünden. Sistem hatası değil, sabotaja benziyor. Güvenlik önlemlerini arttırdık.”

Hillary kaygıyla, “Sabotaj mı? Yeraltı mı yani?” diye sordu.

Richard, Peter’a döndü. “Bu işte senin parmağın var mı?” Sesi buz gibiydi.

Peter başını salladı. “Keşke olsaydı,” diye mırıldandı.

Richard, görevlilere, “Götürün şunu,” dedi, “aşağıya, kabul yerinin arkasındaki odalardan birine kilitleyin.”

Peter’ı kapıya doğru iteklediler ve bir an ellerinden kurtulmaya çalışınca biri kafasına vurdu.

Hillary, “Bir dakika,” diyerek görevlileri çevirdi. “Basın toplantısında bize lazım olacak.”

Richard gergin bir sesle, “Merak etme,” dedi. “Planlanan şekilde imzalayacak.”

Peter ona nefret dolu bir bakış fırlattı. “Benim Bildirge’yi imzalayacağımı mı zannediyorsun? Bu asla gerçekleşmeyecek. Yeraltı, enerjinizi iyi ki sabote etmiş. Umarım burayı havaya uçururlar.”

“Elbette imzalayacaksın,” dedi. “Hem de gazetecilere gülümseyeceksin. Eğer yapmazsan bunun bedelini küçük arkadaşın Anna öder.”

“Anna’yı bu işe karıştıрма.”

“Bunu yapabilmeyi çok isterdim.” Yüzündeki ifade tam tersini söylüyordu. “Ama görünen o ki Anna aptalca davrandı. Senin haberin olmadan ne işler çeviriyormuş meğer.”

Peter şüpheyle, “Ne? Yalan söylüyorsun!” dedi.

“Yalan mı? Aklımın ucundan bile geçmez. Hepsi kayıtlarda var. Büyük Depo’ya sızmak isteyen birileri için giriş planlarını temin etmiş. Bizi ne sanıyordu acaba?” Büyükbabası başını sallarken Peter, yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti.

Hillary, “Artık Deposu’na girmeyi mi planlıyordu? Kiminle? Richard, bu çok önemli bir konu,” diyerek araya girdi.

Richard, “Kimseyle,” diye onu sakinleştirdi. “Bir tuzaktı. Konuştuğu kişi bir Yakalayıcı’ydı.”

“Yakalayıcı mı?” Peter inanamayarak büyükbabasına bakıyordu. “Onu tuzağa mı düşürdün? Seni adi herif! Seni...”

Richard gülümsedi. “Bu bir güven meselesi Peter. Bir güven meselesi. Senin doğru şeyi yapacağına güvenmemi beklemiyordun, değil mi?”

Peter, “O nerede?” diye ısrar etti. “Ona ne yaptın?”

Büyükbabası buz gibi bir sesle yanıtladı. “Güvenli ellerde, Peter. Ama saat 6’da Bildirge’yi imzalayıp gazetecilere gülümseyerek poz vermezsen güvende olacağının sözünü veremem.”

Görevlilerce tutulan Peter, kızlara, Sheila’ya bakmak üzere döndü.

Peter gergin bir sesle, “Artık Kısırlaştırma Programı,” deyiverdi. “Sheila’nın ismi listedeydi. Peki, kısırlaştırıldıysa nasıl hamile kalır?”

Hillary şaşkınlıkla, “Artık Kısırlaştırma Programı mı? O hiç bir zaman hoş karşılanmadı,” dedi. “Sadece bazı toplantılarda bahsedilmişti...” Peter’ın yüzündeki ifadeyi görünce sesi iyice kısıldı.

“Sen...” Gerçeği anlamaya başlayınca kafa karışıklığı yerini öfkeye bırakmıştı. Büyükbabasına döndü. Fısıldar gibi konuşuyordu. “Onu bulmam için notu bırakan sendin. Bana notu gönderen de sendin. Yeraltı değildi.”

Büyükbabası yüzünde kötücül bir gülümsemeyle, “Sadece karar vermende yardımcı oldum, hepsi bu,” dedi. “Sen Bildirge’yi imzalamak istiyordun. Ben de aradaki engelleri kaldırdım. Sana yardım ediyordum.”

“Yardım mı ediyordun?” Deli gibi etrafına baktı, tüm vücudunu saran adrenalin nedeniyle ne yapacağını bilemez hâldeydi. “Kısır olduğumu düşünmem, sonra Anna’ya bunu söylemek zorunda kalmam, sence bütün bunlar...” Sonunda nefesi kesildi ve yere yığıldı; görevliler kollarını arkasında tutarken acı içinde bağırmağa başladı.

“Şimdi götürün onu buradan.” Richard görevlilere eliyle işaret etti. “Ve Peter...” gözlerini kısarak torununa baktı, “... sakın bir hata yapma. Eğer basın toplantısında benim emirlerimi tam olarak yerine getirmezsен, yeterince inandırıcı olmazsan Anna hayatı boyunca hapistе kalır. Ben’i ve onu bir daha asla göremezsен. Sen de yataklık etmekten hapsi boylarsın. Bana kafa tutma Peter. Buna değmez, inan bana.”

Peter öfkeyle yumruklarını sıktı. Odadan dışarı sürüklenirken, “Anna’nın imzalı Bildirge’si... O da mı senin işin?” diye bağırdı. Ama yanıt veren olmadı.

Kapı kapandıktan sonra Hillary, Richard’a, “Kızın tehlikeli olduğunu söylemiştin,” diye fısıldadı. “Paçayı sıyırmasına gerçekten izin mi vereceksin?”

Richard esrarengiz biçimde gülümsedi. “Elbette hayır,” dedi. “Böyle bir şey olmayacak.”

Jude kendini çıkmaz bir yolda buldu. Asansör boşluğunun birkaç metre uzakta olduğundan emindi, ama metal bir levha yolunu kesmişti. Tekmeledi; bu ince bir metaldi, kolayca parçalanabilirdi, ama çıkacak gürültü nedeniyle mutlaka yakalanırdı. Kafası karıştı, geri döndü; başka bir yol bulması gerekiyordu.

Resepsiyonun üstündeki bölüme doğru ilerledi ve emekleyerek sola döndü. Gözüne toz kaçıyor ve her silişinde gözüne daha fazla toz bulaştırıyordu. Sonunda gözlerini iyice kısıtı ve yolunu el yordamıyla bulmaya çalıştı.

Ve sonra tam biraz yol katettiğini düşünürken başka bir çıkmaz yola saplandı. Bir metal levha daha. Belli ki asansör boşluğunu çevirmek için kullanılmışlardı. Ne taraftan giderse gitsin bu levhalar karşısına çıkacaktı. Derin bir nefes alarak yorgunluktan yere yığıldı; bir taraftan da kafasını toplamaya çalışıyordu. Birkaç dakika yattı ve bir sonraki adımına karar vermeye çalıştı. Ve o anda aşağıdan bir ses geldi: Bir kapı açıldı. Endişe içinde elleri ve dizleri üstüne kalktı; sonunda görevliler onu bulmuştu. Bir dakika için bile olsa dinlenmek aptallıktı diye düşündü. İçeri kaç görevlinin girdiğini görmek için en yakın hava deliğinden somurtarak baktı. İçeri sadece bir görevli girdi ve tavana bakmadı bile. Şüphe içinde odayı inceledi ve tabanca kılıfına uzanarak silahını düzeltti. Ve sonra aniden yere düştü. Biri onu vurmuştu; bu birinin kapının arkasında saklanan Pip olduğunu görünce Jude'un gözleri yuvalarından fırladı. Jude, Pip'in süratle görevlinin kıyafetlerini çıkararak üstüne giyişini ve sonra onu odada bulunan banka yerleştirmesini hayretle izledi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Pip dikkatle kapıyı araladı ve usulca koridora geçti. Yıllar süren deneyim sonunda görünmez olmayı, dikkat çekmemeyi, iz bırakmadan ortalıkta dolaşmayı öğrenmişti. Bu yılları pişmanlık duymadan hatırlar, ama bunların insanlığın doğum sancıları olduğunu bilirdi. İronik yönünü kaybetmemişti; tek başına olduğu anlarda bu konuda derin düşüncelere dalar ve her konuyu sorgulamaktan hoşlanan biri olarak kendini de sorgulardı.

Bir telefon çıkardı ve numaraları tuşladı. “Evet, benim. İçerideyim. Burada enerji kesintisi var, bilginiz var mı?”

“Enerji kesintisi mi? Hayır, bilgimiz yok. Ne civardasın?”

Pip kaşlarını çatı. Enerji kesintisi çok az rastlanan, tatsız bir durumdu; acaba Peter mı yapmıştı? Yoksa daha kötücül bir güç mü? “Koridor A, Kuzey” yazan levhaya doğru yürüdü.

“Seninle hemen bağlantı kurulacak.”

Pip başıyla onayladı. “Enerji kesintisi güvenlikten taviz verildiği anlamına gelir. Bodruma doğru ilerle. Ama dikkatli ol, bu bir tuzak olabilir.”

“Anlaşıldı.”

Tedirginlik içinde telefonu kapattı ve koridora doğru süzüldü. Bu aletlerden hoşlanmıyordu; elbette bunlara ihtiyacı vardı,

paha biçilmez olduklarının farkındaydı ama takibi olanaksız kılan aygıtlarla bile yine de tehlikelilerdi. Yakalanırsa yoldaşlarını asla ele vermez, dışarıda ondan işaret bekleyen bir minibüs dolu su adam olduğu konusunda Hükümet'i asla uyandırmazdı. Peki, ama bu telefon? Son aradığı numarayı takip etmek ve Yeraltı askerlerine ulaşmak pek de zor olmazdı.

Saniyeler sonra, uzakta üniformalı biri görüldü. Pip'in yanından geçerken boğazını temizledi, ama yürümeye devam etti.

"Uzun Ömürlülük iyi, ama bir de yorgunluk için bir ilaç yapsalarsa memnun olurum."

Adam durdu. Duraksayarak, "Bir tane de ısınmak için," dedi. "Bu havada bir türlü ısınamıyorum."

Birkaç saniye göz göze geldiler, sonra Pip adama yaklaştı. "Konum nedir? Kızın nerede olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu. Anna'nın kaçırıldığı haberini –bu, Yeraltı'na göre bir kaçırılmaydı– birkaç saat önce onu gözetlemekle görevlendirdiği nöbetçilerden almıştı. Hemen bir hareket planı oluşturulmuş ve Pincent İlaç'ın içindeki bağlantılar devreye sokulmuştu.

Adam başıyla onayladı ve Pip'e kabaca çizilmiş bir harita uzattı. "Binanın diğer tarafında, 48 numaralı depoda tutuluyor. Yalnız dışarıda bir görevli var."

Pip düşünceli bir biçimde başını salladı. "Peki, bu elektrik kesintisi ne? Neler söyleniyor?"

Adam merak içinde ona baktı. "Ben sizin yaptığınızı sanıyorum. Yeraltı'nın işi olduğunu söylüyorlar."

Pip kaşlarını çatı. İçten bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi. "Tekrar temasa geçeriz."

Adam kısaca başını salladı, sonra aceleyle uzaklaştı ve işinin başına döndü. Hayatını riske atmıştı, Pip bunun farkındaydı. Kameralar ona bir şey verdiğini kaydetmiş olmalıydı; birkaç saat

içinde sorgulanıyor, işkence görüyor olabilirdi. Ama bu Pip'e yeteri kadar zaman kazandırır. O büyük resmi düşünmek zorundaydı. Hepsi bunu yapmalıydı.

Bir güvenlik görevlisi gibi yürüyerek koridorda ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra binanın diğer tarafındaki depoların bulunduğu hizmet alanına vardı. Bakışlarıyla kapıların üstündeki numaraları tarıyordu. Koridorda yürürken boğulacakmış gibi ağlayan bir bebek sesi ona eşlik ediyordu. 48 Numaralı oda hemen ilerdeydi; az önce söylendiği gibi kapının önünde bir görevli bekliyordu.

Görevliye, "Çay molası vermek ister misin?" diye sordu.

Görevli ileriye bakarak, "Hiçbir yere kıpırdamıyorum," dedi. "Richard Pincent'in emri bu. Bu arada sen kimsin? Seni daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

Pip gülümsedi. Hipnotize eden gözlerini hiç kaçırmadan görevliye baktı; adamın yüzünde şüpheden eser kalmamıştı. "Ek güvenlik birimi olarak gönderildik. Elektrik kesintisi nedeniyle," dedi. "Belki dinlenmek istersin diye düşündüm."

Görevli, bir an için şeytana uyacak gibi oldu, sonra başını salladı. Kaşlarını kaldırarak, "Hiç gerek yok," dedi "Ama yine de sağ ol."

"Sorun değil."

Pip yüzünü çarpıtarak gülümserken görevliyle ve kapıyla ilgili her detayı kafasına kaydetti. Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı. Üzüntüyle, elbette, bu kadar kolay olamazdı diye düşündü. Ama yine de denemeye değerdi.

Görevliler Peter'ı ambarların önünden, koridorlardan ve merdivenlerden tam anlamıyla sürüklemek zorunda kaldılar. Peter her adımda direniyor, mücadele ediyor, ayaklarını sürüyor ve itiraz ediyordu.

Dışlerini sıkarak, “Orada ne yaptıklarından haberiniz var mı?” diye sordu. “Pincet İlaç’ta kapalı kapılar ardından neler döndüğünü biliyor musunuz?” Ama görevliler bunlarla pek ilgilenmiş benzemiyordu. Sürekli ileriye doğru bakıyorlar, mücadele eden Peter’ı sık sık itiyor ve tekmeliyorlardı. Sonunda Peter pes etti; öfkeyle yere baktı. O anda başka hiçbir yere bakmaya dayanamıyordu; onun dışında her taraf Uzun Ömürlülük’ün mucizevî özelliklerinden bahseden posterlerle kaplıydı; tüm binaya bir masumiyet dalgası yayan ve Peter’a sadece şeytani bir cazibeyi çağrıştıran beyazlığa bakmaya tahammül edemiyordu.

Görevlilerden biri, “Asansör çalışmıyor,” diye söylendi. “Merdivenden inmemiz gerekiyor.”

Peter’ı merdivenlere doğru sürüklediler ve sonra merdivenden aşağı itmeye başladılar. Peter tökezleyince kendi aralarında gülüyor, itiraz etmek için döndüğünde boş gözlerle ona bakıyorlardı.

İkinci kata geldiklerinde Peter, alt kattan yukarı çıkmak üzere olan ayak sesleri duydu. Tırabzandan aşağı bakınca, yeni bir görevlinin geldiğini gördü. Acaba ona çelme takabilir miyim diye düşündü. Dikkati başka yöne çekip kaçabilir miydi? Sonra kendine geldi. Anna! Anna’yı koruması gerekiyordu. Büyükbabasının söylediklerini yapmak zorundaydı. Derin bir nefes aldı, yürümeye devam etti; birkaç saniye sonra yaklaşan görevliyle göz göze geldi. Görevli durdu; Peter da durdu ve gözlerinin cilalı ayakkalılara, sıkıcı gri üniformaya ve altın renkli düğmelere alışmasına izin verdi. O gözler...

Peter bir an için bu tanıdık mavi gözlerdeki hayreti görünce kalbi pır pır etti. Gözlerini onlardan ayırmadı; Peter o gözlerdeki her mesajı –soruları, güveni, kabulü ve uyarıyı– aynı anda mükemmel bir biçimde okudu.

Pip, “Delikanlı bu mu?” diye sordu.

Görevli şüphesiz sordu. “Delikanlı mı?”

Dudak bükerek, “Peter Pincen,” dedi. “Onu aşağı götürmem gerekiyor. Belli ki yukarıdaki katlarda sorun var, size ihtiyaç var.”

Görevlilerden biri, “Nasıl bir sorun? Bay Pincen onu kabul yerinin arkasındaki depolardan birine kilitlememizi söyledi,” dedi.

Pip kaşını kaldırdı. “Tek bildiğim işlerin sarpa sardığı ve Bay Pincen’in hiç mutlu olmadığı.”

Görevliler kaygıyla birbirlerine baktı ve Peter’ı, Pip’e doğru ittikten sonra arkalarını dönüp merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Pip sert bir biçimde Peter’ı yakaladı; sonra arkasını döndü ve onu merdivenlerden itmeye başladı. “Biraz çabuk ol, çocuk bakmaya hiç niyetim yok, anlaşıldı mı? Hadi çabuk ol.”

Peter yürümeye başladı, ama Pip hemen onu durdurdu. Eliyle “sus” işareti yaptı ve arkadan görevlilere yaklaştı. Art arda iki tok ses duydu ve adamların ikisi de yere düştü. Pip elinde silaha benzer bir şey tutuyordu, görevlilere doğru eğilip anahtarları buldu, birkaç saniye sonra Peter’ın kelepçelerini çözmüştü.

“Çabuk ol, onları kaldırmama yardım et,” diye fısıldadı. Korumaları ikinci kata taşıdılar ve Pip onları saklayabilecekleri boş bir oda ararken Peter da etrafı kolaçan ediyordu.

Pip bitirince, “Tamam. Şimdi depolara,” dedi. “Önce sen.”

Pip, Peter’ın geçmesi için merdiven boşluğuna giden kapıyı açtı; Peter bacaklarının titrediğini hissediyordu.

Peter, “Sen... sen nerede olduklarını biliyor musun?” diyebilirdi.

Pip cebinden haritayı çıkararak, “Sanırım biliyorum,” dedi. Peter’ı merdivenlerden aşağı çekti, oradan bir kapıya, sonra da boş, uzun bir koridora yönlendirdi. Peter sessizce onu takip etti; birkaç dakika sonra Pip boş bir odanın kapısını açtı.

“Acele et,” dedi. “Az zamanımız var. Neler oluyor? Kesinti senin işin mi? Görevliler neden seni tutuyordu?”

Peter’ın kalbi küt küt atıyordu. Pip’in sorularını yanıtlamadan, “Anna” dedi. “Büyükbabam... onun tutuklandığını söyledi. Onun yasal olmayan işler çevirdiğini söyledi.”

Pip sakın bir sesle, “Tuzığa düşürüldü,” dedi. “Biz onu kurtarmak için geldik.”

“Burada mı? Ben bir hapishanede olduğunu zannediyordum. ‘Biz’ kim bu arada? Başkalarıyla mı berabersin?”

Pip başıyla onayladı.

“O zaman onlara burayı dağıtmamız gerektiğini söyle.” Giderek heyecanlanıyordu. “Hem Anna’yı çıkarmak, hem de...” Gözleri fal taşı gibi açık, Pip’e bakıyordu.

“Ünite X’e gitmeleri gerekiyor. Ben oradaydım. İşte büyükbabam, yani görevliler o yüzden... Orada olup bitenleri gördüğüm için... Sheila ve diğer Artık kızlar orada. Onlar... Onlardan cenin topluyorlar... Uzun Ömürlülük’ün yeni sürümü için... Onu orada bırakmak zorunda kaldım. Bildirge’yi imzalamak zorundayım, yoksa Anna...” Sesi giderek kısıldı, bacakları artık onu taşıyamıyordu, yavaşça kendini yere bıraktı. “Seni dinlemedim,” dedi, “dinlemedim...”

Pip, “Gerçeği kendin keşfettin,” dedi. Yeni öğrendiklerini hazmetmeye çalışıyor gibiydi. “Kendi yolunu bulmak, gözü kapalı başkalarının sözlerine inanmaktan daha iyidir. Bu başkası her kim olursa olsun.” Eğilerek elini Peter’ın omzuna koydu. “Şimdi gerçeği bildiğine göre her ikinizi de buradan çıkarmamız gerekiyor.”

Peter ümitsizlik içinde, “Anna’yı korumadım,” dedi. “Ona söz vermiştim, onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona imzalamasını söyledim. Ben...” Gözyaşlarını tutmaya çalışarak yutkundu.

“Hepsi yalanmış. Kısırlaştırma programı... Hepsini o uydurmuş.”

“Yalan mı?” Pip’in yüzü aydınlandı. “Hep bunu ümit ettim, hep...”

Peter, “Kendimden nefret ediyorum.” diye fısıldadı.

Pip yumuşak bir biçimde, “Richard Pincen’tan nefret etmelisin, kendinden değil,” dedi. “Richard Pincen dünyayı kendi iğrenç amaçları için kullanmaya kararlı; sen meleklerin yanındasın. Ama bazen melekler de şeytana uyar. Hepimiz hata yaparız; öyle olmasa hiçbir şey öğrenemezdik.”

“Sen hata yapıyorsun.” Peter’in sesi kederliydi.

Pip arkasını döndü, “Ben hataların en büyüğünü yaptım,” dedi usulca. “Ama kusurlarımızı düzeltebiliriz. Benim mücadele etme nedenim bu Peter. Bu yüzden Uzun Ömürlülük denen nefret ettiğim o hapı almaya devam ediyorum, bu yüzden hayatta kalmak istiyorum; çünkü bu sona ermeden ben de durmayacağım.”

Peter, Pip’i inceledi. Akıl hocası, her şeyi bildiğini, gördüğünü düşündüğü bu yenilmez adam bir anda kırılgan biri ve bir “insan” olarak karşısındaydı.

“Peki, ne bekliyoruz?” dedi, “Hadi gidip onları kurtaralım. Saldırıya geçelim.”

Pip başını salladı. “Hayır Peter. Bu riski göze alamayız.”

“Ama neden?” dedi çaresizlik içinde. “O kızları kurtarmamız lazım. Onları görmedin Pip, korkunç bir şeydi.”

Pip ciddi bir sesle, “Biliyorum,” dedi. “Silahlı bir saldırıyla tüm güvenlik birimlerini üstümüze çekeriz. Bunu sessiz sedasız halletmeliyiz.”

“Demek sessizce...” Peter hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Sonra kaşlarını çatı. “Peki, elektrik kesintisi kimin işi? Eğer sen değilsen tabii?”

“Ben de bilmiyorum.” Pip başını salladı. “Eskiden olsa Tanrı bizden yana derdim.”

“Tanrı mı?” Peter kaşlarını kaldırdı. “Onun yerini büyükbabamın aldığını sanıyordum.”

Tam o sırada yukarıdan bir ses geldi. İkisi de hızla yukarı baktı. Sonra birkaç saniye içinde tavanda bir şeyin hareket ettiğini duydular. Pip eliyle “sus” işareti yaptı ve sessizce havalandırma deliğinin altına bir sandalye çekti. Üstüne çıktı ve usulca hava deliğinin kapağını açtı.

Peter endişeyle izliyordu; kısa bir süre sonra Pip tavandaki boşluktan birini aşağı çekti. Peter, gözleri fal taşı gibi açılarak bir adım geri gitti. Kalbi dışarı fırlayacak gibi atıyor, yerde yatan kişiden gözlerini alamıyordu. Pincet İlaç çalışanına benzemiyordu, kot pantolonlu, uzun saçlı, yüzü... Peter odanın bir köşesinden ona bakarken kaşlarını çatı. Bu genç bir yüzdü. Kendisi kadar genç bir yüz.

Peter silah yerine geçecek bir şey aradı ve tahta bir sopa buldu; yakından bakınca tahta bir süpürge sopası olduğu anlaşılıyordu. Pip genç adamın üstünde çömelmişti, Peter tahtayı savurarak ona doğru doğrulttu. Ama genç adam çekinmek yerine doğrudan Peter’a baktı; yüzündeki ifade korku ya da hayranlık değildi; insanların onu ilk gördüğünde genellikle yüzlerine yansıyan duygulardan hiçbirine benzemiyordu. Peter’ın anlamakta zorlandığı bir ifadeydi; üzüntü, ya da hüsrandı belki de.

Genç adam, “Sizden yana olan Tanrı değil,” dedi; Pip göğsüne bastırıldığı için sesi zar zor çıkıyordu. “Bildiğim kadarıyla hiçbir Tanrı, en tecrübeli profesyonellerin bile izini süremeyeceği, hele buradaki tembel, cahil bilgisayar eblehlerinin asla bulamayacağı bir bağlantı sorunu yaratamaz. Tüm binadaki elektriği kesen bir bağlantı sorunu.”

Pip ona dikkatle baktı. “Sen!” diye bağırdı. Sesinden ne kadar şaşırdığı belliydi.

Genç adam, “Evet, benim,” dedi. Yüzü kir pas içindeydi, gözleri tetikteydi.

Peter, “Kimsin sen?” diye ısrarla sordu. “Burada ne işin var?”

Genç adam gözlerini ondan ayırmadı. “Kızı buradan çıkarmak için geldim. Kızıl saçlı olanı.”

“Ama sen kimsin?” Peter ağzı hayretle açık, dik dik ona bakıyordu.

Jude dudaklarını ısırdı. “Ben Jude...” dedi. Boğazını temizleyerek devam etti. “Ben senin üvey kardeşimim.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Jude'un neden söz ettiğini anlaması Peter'in zamanını aldı. Sonra şaşkınlıkla, kir pas içinde, perişan hâlde hiçbir şey yapmadan yerde oturan genç adama boş boş baktı.

"Üvey kardeş?.." dedi sonunda, Jude'a şüpheyle bakarak. "Yani sen?.."

"Stephen Fitz-Patrick'in oğlu," dedi Jude, boğuk bir sesle. "Jude2124, hizmetinizdeyim." Omuzlarını geriye atmaya çalıştı, ama göğüs kafesi ağırdı, boğazı düğümlendi. Bu karşılaşmayı ve konuşmayı kafasında defalarca prova etmişti fakat şimdi hiçbir şey söylemiyordu, tek hissettiği acıydı.

"Burada ne yapıyorsun Jude? Sana kendine dikkat etmeni söylemiştim."

Jude, Pip'e baktı. "Ne diyorsun sen?" diye sordu şüpheli gözlerle. "Her ne kadar fark etmesen de sana yardım ediyorum. Sana yaptığım yardım teklifini çok daha önceden kabul etmeliydin."

Pip başını salladı, ifadesi ciddileşti. "Senin iyiliğin içindi ve bizim de tabii. Sen de biliyorsun, Hükümet'çe izleniyorsun."

"Jude2124?.." Peter hâlâ anlamadan, kafası karışmış bir şekilde boş boş bakıyordu.

"Şifrem." dedi Jude. Ayağa kalktı ve üstünü silkeledi. "Hükümet izlemesi ile de baş edebilirim, çok sağ ol. Gardiyanlar da beni

içeri tıktıklarını düşünüyorlardı, ama bak her şey nasıl tersine döndü,” dedi ve Pip’e zafer dolu bir bakış fırlattı.

“Pip, biliyorsun,” dedi Peter.

“Evet,” dedi Jude, şiddetli bir öksürükle birlikte. “Karşılaştık.”

“Ve sen bana asla söylemedin.” Peter, Pip’e doğru döndü.

“Kafanı karıştırmak istemedim,” dedi Pip usulca, “zaten bu kadar tehlike varken.”

Peter, Jude’a döndü. “Sen gerçekten benim kardeşim misin? Sen o...” Öne doğru adım attı, gözleri büyüdü. Jude’a dokunacakmış gibi kararsızca uzandı, ama Jude geri çekildi.

“Evet,” dedi Jude. “Ben o...” Omuz silkti. “Evet, işte, senin hayatını berbat eden kişiyim.” Kendini savunan bir bakışla Pip’e baktı.

Pip, meraklı gözlerle Jude’a baktı. “O zaman kesintiye yol açan sendin? Peki, buraya nasıl gelebildin?”

“Söyledim ya. Kızıl saçlı kız. Ünite X’teydi. Onu kurtarmaya geldim.”

“Ünite X’i biliyorsun.” Pip’in gözleri, sanki zor bir denklem çözüyormuş gibi kırpışıyordu.

“Evet, biliyorum,” dedi Jude. “Görevlilerin Peter’ı yakaladıklarını gördüm. Seni güvenlik kameralarından izledim...”

“Nasıl?” diye ısrar etti Peter. “Kameralar çalışmıyor, hiçbir şey çalışmıyor.”

Jude’un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Evet, tabii ki hiçbir şey çalışmıyor. Ama o şeyleri durduran sen olursan, onları tekrar çalıştırmanın yollarını da sen bilirsin.”

“Anlamadım.”

Jude gözlerini çevirdi. “Ana Bilgisayar en üst seviyede. Acil durum moduna getirdiğinde de kameraları hâlâ birer birer çalıştırabilirsin. Bu zaten varsayılan güvenlik önlemidir.”

Pip hemen sordu. “Tekrar çalıştırabilir misin?”

Jude başıyla onayladı. “Aslında gerek yok. Bir süre sonra kendi kendine devreye girecek.” Peter’a döndü, bakışları samimiydi. “Özür dilerim,” dedi sakince. “Gerçekten özür dilerim, her şey için. Artık olmana neden oldum.”

“Aptallaşma, senin suçun değildi. Neden benimle daha önce bağlantı kurmadın?”

“Yapamazdım. Ne diyeceğimi bilemedim. Korktum, sen... korktum işte.”

“Hep bir kardeş istedim.” dedi Peter, sakın bir ses tonuyla.

Jude sırtarak, “Ben de. Bu çok güzel bir şey.”

Bir süre sessizce durdular. Sonra Peter, Pip’e döndü. Kafası karıştı ama dikkatini toplamak zorunda olduğunun farkındaydı. “Anna,” dedi. “Şimdi Anna’yı kurtarmamız lazım.”

“Bir de diğer kızı,” dedi Jude, kararlı bir biçimde. “Onu da...”

“Biz?..” dedi Pip, Jude’a dönerek. “‘Biz’ diye bir şey yok. Bu Yeraltı’nın görevi, amatörlerin değil.” Peter’a döndü. “Anna’yı biz alacağız. Sizin buradan çıkmanız lazım. İkinizin de. Ben ve adamlarım kızlarla ilgileniriz.”

Jude kollarını kavuşturdu. “Kızlar güvende olana kadar hiç bir yere gitmiyorum.”

“Ben de,” dedi Peter kesin bir dille. “Anna’yı dışarı çıkaracağım, sonra da basın toplantısında konuşacağım.”

“Basın toplantısına kalamazsın,” dedi Pip, Peter’ın gözlerinin içine bakarak. “Dışarı çıkmam gerekiyor. Senin güvenliğini sağlamak zorundayız. Burası çok tehlikeli.”

Peter kafasını salladı. Sakin bir şekilde, “Tehlikeli değil. Onu desteklemem, onu durdurmam lazım...”

“Ama...”

“Aması maması yok Pip. Bunu yapmak zorundayım, memnun olsan da, olmasan da.”

Jude, “Ben de,” dedi kararlı bir şekilde.

“Gördün mü Pip, ‘biz’ diye bir şey var.” Peter elini uzattı; Jude kararlı bir şekilde elini sıktı.

Pip, kabullenerek başını eğdi. “Peki,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, “fakat söylediğim gibi yapacaksınız: Kahramanlık yok, anlaşıldı mı?”

“Hızlı ve temiz,” dedi Peter minnettarlıkla. “Geçen gece için özür dilerim Pip, sana kulak asmadım, inanmadım.”

Pip güldü. “Özür?.. Benim bağışlamama ihtiyacın yok ki senin. Yakında bir işe yaramayacak, tarihi bir kalıntıyım ben; fazla şüpheci, fazla tedbirli, kapıları kapayan...” Jude’a bakarak, “... açık tutması gereken kapıları kapayan... Her neyse, bu konuda konuşmamayı tercih ederim,” diye ekledi.

Peter ortamdaki gerilime rağmen gülümseyerek, “Sen bir kalıntı değilsin,” dedi. “Henüz değilsin!”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Doktor Edwards gülümseyerek kapıya doğru baktı.

“Peter. İçeri gelsene, kapıyı çalmana gerek yok.”

Peter kapı eşiğinde belirdi, yanında dikkatle gözlerini dikmiş ona bakan bir görevli vardı.

Doktor Edwards endişeyle kaşlarını çatı.

“Peter, her şey yolunda mı?” Görevliye baktı. “Buraya gelirken yolunu mu kaybettin?”

Peter bir adım attı. “Dr. Edwards, yardımınıza ihtiyacım var, daha doğrusu ihtiyacımız var.”

“Yardım mı?” dedi Doktor Edwards merakla. “Tabii ki, ne yapabilirim?”

Peter boğazını temizledi. “Eee... Anna, Anna’nın başı dertte, o burada ve...”

“Burada mı?”

“Gözaltında.” Peter’in yüzü solgundu. Yumrukları sıkılı, boynunun çevresindeki kaslar gergindi. Doktor Edwards, kaşlarını çatarak görevliye baktı.

“Bizi yalnız bırakabilir misin?” diye sordu.

Görevli başını salladı.

“Anlıyorum.” Doktor Edwards ayağa kalktı, derin bir nefes aldı, tekrar Peter’a baktı. “Üzgünüm, anlayamadım. Anna niye burada?”

“Büyükbabam yüzünden,” dedi Peter dikkatle doktora bakarken, “büyükbabam onu kandırdı, Yakalayıcılara gönderdi ve ondan sonra...”

“Yakalayıcılar mı? Ama o Yasal. Peter, otur lütfen. Eminim, bu olanların mantıklı bir açıklaması vardır...”

Görevli aniden, “Geçen sefer Richard Pincen için olanların da mantıklı bir açıklaması var mıydı?” diye sordu.

Doktor Edwards döndü. “Affedersin, bana mı dedin?”

Görevli başıyla onayladı. “Senin de bildiğin gibi, Richard Pincen tehlikeli bir adam. Ve yine, bildiğin gibi bu duvarların arkasında bir şeyler oluyor. Richard Pincen’in meraklı gözlerden saklamak istediği şeyler. Bu, Anna’nın tutuklanması demek olsa bile. Şantaj, Peter!”

“Şantaj mı?” dedi Doktor Edwards, gözleri büyüyerek. “Sen kimsin?” Peter’a döndü, “Kim bu adam?”

Peter öne çıktı. “O... O bir arkadaş,” dedi belli belirsiz. “Bana yardım etmeye geldi.”

“Bir arkadaş?..” diye sordu Doktor Edwards, “Bir görevli... bir görevli değil, öyle mi?” Fısıldıyordu.

Peter başıyla onayladı.

Adam, bakışlarını doktora çevirdi, dikkat çekici mavi gözleri vardı. Bu gözleri bir yerlerden tanıdığını hatırladı, ama bu imkânsızdı. Bu gözler... sanki başka bir zamandı.

“Richard Pincen’in yöntemlerini sorguladınız ve saf dışı edildiniz, çünkü yaptıklarından memnun değildiniz. Peter şimdi bize yardım edeceğinizi düşünüyor. Açıkçası, ben pek emin değilim, fakat fazla seçeneğimiz de yok, bakalım ne olacak?”

Doktor Edwards aniden, “Sensin,” dedi. “Sen...”

“Adım şimdi Pip. Beraber çalıştık. İşte böyle Peter.” Pip, doktora bakarak devam etti. “Yıllar önce. Doktor Edwards sınıfın en iyisiydi. Kendi kuşağının en zeki bilim insanıydı. Zaten daha başka kuşak olmadığından bu, onu yaşayan en zeki adam yapıyordu.” Pip’in söyledikleri pek bir övgü anlamı taşımıyordu.

Peter, Pip’e şüpheyle baktı: “Sen bir bilim insanıydın, öyle mi?”

“Öyleydim,” dedi Pip kesin bir dille. “Ve şimdi,” diyerek Dr. Edwards’a döndü, “şimdi Pincet İlaç’ta çalışıyorsunuz. Aslında çalışmıyorsunuz. Yeniden Eğitim’di galiba. En saygın bölümlerden, öyle değil mi?”

Doktor Edwards’ın rengi hafif solmuştu. “Eğitim önemlidir, bilgiyi uygulamak...”

“Kime? Öğretecek kimse yok ki,” dedi Pip. “Artık yok. Araştırmayı bu yarı emeklilik uğruna kapı dışarı etmişsiniz desek daha doğru olur, değil mi?”

Doktor Edwards, “Yaşamayı seçtim,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Kimse hiçbir şeyi kapı dışarı etmedi.” Hafifçe sendeledi, sakinleşmek için masasına dayandı.

“Ve şimdi tamamen Uzun Ömürlülük projesiyle meşgulsünüz. Bununla ne yaptıklarını biliyor musunuz?” Pip’in delici bakışları Dr. Edwards’ın üzerindeydi, doktorun alnı boncuk boncuk terliyordu.

“Hayır... Bu... bu çok gizli.” Dr. Edwards, o akşamüstü laboratuvar teknisyenlerine yaptığı ziyareti ve tedirgin bir tavır içinde bulunduğu eski meslektaşlarını düşününce huzursuz oldu. Birkaç yıl önce olsa gerçeği bulmak için çaba sarf ederdi, ama şimdi pek umurunda olmamıştı.

“Öyle gizli ki, seçkin bir bilim insanından bile saklanıyor; öyle gizli ki, bu öğleden sonra yapılacak basın toplantısına da çağırılmadınız.”

“Basın toplantısı? Bu benim alanım değil. Bu benim...” Boğazını temizledi, omuzlarını dikleştirdi. “Basın toplantılarıyla ilgili bilgilendirilmeyi beklemiyorum. Ben insanları eğitirim, geleceğin bilim insanlarını eğitirim. Böyle düşünmeyi tercih ederim.”

“Geleceğin bilim insanları mı, yoksa işlerinden sıkılmış, zaman doldurmaya çalışan geçmişin hesap uzmanları mı?” diye sordu Pip, sesi daha yumuşak ve ısrarcıydı.

Doktor Edwards’ın omuzları hafifçe çöktü. “Yeniden Eğitim iyi bir girişimdir,” dedi, zayıf bir sesle. “İnsanların kendilerini yeniden keşfetmelerini ve kariyerlerini yeniden canlandırmalarını sağlar.”

“O harika bir öğretmen,” dedi Peter aniden. “Pip, onu rahat bırak, Anna’ya olanlar veya diğer Artıklar Dr. Edwards’ın suçu değil. Böyle olacağını bilemezdi.”

“Diğer Artıklar?..” diye sordu Dr. Edwards. Göğsünün sıkıştığını hissetti.

“Hatırlarsınız,” dedi Pip saygıyla, “Richard Pincent’la anlaşmazlığa düştüğünüz konu: Artıkların kullanımı.”

Doktor kısık bir sesle, “Ama o yapmayacaklarını söylemişti... Demişti ki...”

“Eminim öyle demiştir. Eminim birçok sözler vermiştir.”

Dr. Edwards huzursuz bir şekilde kaşlarını çatı ve Peter’a döndü. “Anna’nın tehlikede olduğunu söylediniz, ne çeşit bir tehlike bu?”

“Eğer Bildirge’yi imzalamazsam Anna’nın cezaevine gönderileceğini söyledi. Onu bir yere kapattı. Dr. Edwards lütfen, yardımınıza ihtiyacımız var.”

“Benim mi? Ben ne yapabilirim ki?”

“İnandığınız değerleri savunabilirsiniz. Peter’a Anna konusunda yardım edin. Basın toplantısına katılın ve gazetecilere bil-

diğiniz her şeyi anlatın. Sizi korumak ve yardım etmek için aşağı katta adamlarım olacak.”

Dr. Edwards dizlerinin titrediğini hissediyordu. Bu kadar yıl konuşmamıştı. Çok uzun bir zaman. Başıyla onayladı. Şimdi hataları telafi zamanıydı. Laboratuvar önlüğünü aldı.

“Eğer bunu durdurmak için yardım edebilirsem tamam o zaman.”

Otuzuncu Bölüm

Peter endişeyle, “Peki nasıl yapacağız?” diye sordu. “Anna’yı hücresinden, Artıkları da Ünite’den çıkarsak bile bina dışına nasıl çıkaracağız?”

Pip sakın bir sesle, “Arka tarafta kamyonların yanaştığı bir giriş var, birileri orayı tutuyordur ama bodrumda benim sinyali bekleyen adamlarım var. Hatırlarsan bir saat kadar sonra basın toplantısı var. Sen ve Peter, Anna’yı arka kapıdan dışarı çıkarmaya yoğunlaşın; ben adamlarımın size ulaşım aracı sağlamasını temin ederim.”

Dr. Edwards, “Ulaşım mı? Burada mı? Nasıl yani? Buraya hiçbir araç giremez,” dedi. “Bütün yollar kapatılacak.”

Pip dalga geçerek, “Hiçbir mi? Bundan emin değilim. Bence nehirde bir gezinti Anna’nın hoşuna gider. Sen de dersin?”

Peter, Yeraltı’nın var olduğunu ve onların yanında olduğunu bilmenin verdiği o mutluluk ve güveni duydu. Bu duyguyu özlemişti ve Pip’ten şüphelendiği için kendini suçlu hissediyordu.

“Peki, Artıklar ne olacak?” diye sordu.

Pip kendinden emin bir sesle, “Onları bana bırak,” dedi. “Jude ve ben o işi hallederiz.”

Dr. Edwards, iyi şanslar diledi. Bir an için Pip’le göz göze geldiler ve o anda aralarında güvene dayanan bir bağ oluştu, konuşmadan bir anlaşma yaptılar. Sonra ikisi de Peter’a döndü.

Pip, “Hazır mısın?” diye fısıldadı.

Dr. Edwards kapıyı açarken Peter, “Hazırım,” diye karşılık verdi.

Dr. Edwards binanın arkasındaki servis koridorlarına daha önce hiç gitmemişti. Burası depo olarak kullanılan devasa dolaplar, çalışma bölmeleri ve elleri çamur ve yağ içinde iş tulumlu adamların dolandığı büyük alanlardan oluşuyordu. Dönüp Peter’a baktı, onunla göz göze gelen Peter geride kalmadan önce kararlı bir biçimde başını salladı. Dr. Edwards koridorda ilerlemeye devam etti, başka hiçbir yere bakmaya cesaret edemeden, sadece ileri bakıyordu. Ve sonra aniden durdu. Loş ışığa rağmen Dr. Edwards, Pip’in bahsettiği gibi 48 numaralı odanın kapısında oturan görevliyi görebiliyordu; çok sıkıldığı yüzünden belliydi.

Dr. Edwards hafif bir huzursuzluk hissederek yavaşladı. Akademik bir yazıda geçmediği ya da bir seminerde okunmadığı sürece karşılaşmalardan, zorluklardan nefret ederdi. Belki Pip ve Peter yanılıyordur diye umutlandı. Belki de her şeyin mantıklı bir açıklaması vardı.

Derin bir nefes alarak kapıya yaklaştı ve görevliye gülümsedi. Elini kilide doğru uzatarak, “Geçebilir miyim?” diye sordu.

Görevli başını salladı. Kararlılıkla, “Buraya sadece Bay Pincet ve doktorlar girebilir,” dedi.

Huzursuzluğu iyice artan Dr. Edwards bir adım geri çekildi. “Ben de doktorum,” dedi. “Ben Dr. Edwards.”

“Sadece Dr. Ferguson’a izin var, o da zaten içerde.”

“Dr. Ferguson mu?” Dr. Edwards nefret ettiği bu adamın adını duyunca gülümsemeyi zar zor sürdürebildi. Bu adamın yıllar önce bir daha asla geri dönmek üzere Pincen'tan ayrıldığını sanıyordu. “Demek geri döndü, öyle mi?”

“Bildığım kadarıyla zaten hiç gitmemişti.”

“Haklısın.” Dr. Edwards kimlik kartını çıkardı. “Benim burada Eğitim Programı Sorumlusu olduğumu da bilmen gerekir. Buraya çok önemli bir konuyla ilgili olarak, kızı görmeye geldim.”

Görevli kartına baktı. “Kimse Eğitim Programından söz etmedi. Korkarım giremezsiniz.”

Dr. Edwards görevlinin gözlerine baktı ve kısaca başını salladı. “O zaman Bay Pincen'tı aramam gerekiyor. Aslında rahatsız edilmek istemediğini söylemişti. Bana görevli numaranızı söyler misiniz?”

“Dört-üç-bir” dedi. “Buyurun arayın. Bana verilen emirler böyle.”

Dr. Edwards, “Dört-üç-bir” diye tekrar ederken kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Telefonu çıkardı ve Richard'ı aramış gibi yaptı.

Pip hattın diğer ucunda, “Evet?..” dedi.

“Bay Pincen, tutukluyu görmem lazım. Lütfen benim için görevliye bir emir gönderir misiniz?”

Pip, “İşler sarpa sarmadan silahını kullan,” diye yanıtladı.

Dr. Edwards, “Teşekkürler, ben burada beklerim.” dedi.

Görevli ona bakarak, “Emir bana iletilecek, değil mi?” diye sordu.

“Emir her an gelebilir.” Dr. Edwards'ın elleri silahı çıkarırken tir tir titriyordu. Görevli telsizine bakarak haber bekliyordu; ama uyuşturucu etkisini göstermeden önce kafasını kaldırıp tekrar bakmaya fırsatı bile olmadı.

Dr. Edwards, “Peter...” diye tısladı, ama Peter çoktan yanında bitmiş, tüm olan biteni izlemişti.

“Anahtarını al.”

Dr. Edwards tereddütle görevliye doğru yürüdü. Ama bir şey onun sıçramasına neden oldu. Kan. Ceketinde kan vardı.

“Bu bayıltmak için bir silah,” diye fısıldadı. “Pip böyle söylemişti. O zaman neden kan akıyor? Neden...” Görevlinin nabzına baktı... atmıyordu.

Dr. Edwards o an dizlerinin üstünde yere yığıldı. “Onu öldürdüm, öldürdüm...” Ellerini saçlarına geçirmiş, büyük bir şaşkınlıkla, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Peter, “Bir görevliyi öldürdün,” diye düzeltti. “Bunun için vaktimiz yok, haydi, Anna’yı almak zorundayız.”

Peter görevlinin anahtarlığından anahtarları aldı ve kapıyı açarak cesedi içeri taşıdı. Hâlâ şok geçiren Dr. Edwards ona yardım etti. İçerisi, zemine sıcak bir parlaklık veren acil durum ışıkları dışında karanlıktı; sandalyenin üstüne tünemiş, endişe dolu gözlerle bakan kızın silueti zar zor seçilebiliyordu. Odadaki tek ses, kıza sıkı sıkı tutunan bebeğin nefesinin sesiydi. Kız onun beyaz laboratuvar önlüğüne, göğsüne iğnelenmiş Pincent İlaç kimlik fotoğrafına baktı ve geri çekildi.

Peter, “Anna,” diye ona doğru koştu. “Neler oldu?”

“Peter?” Anna yerinden sıçradı. Yüzündeki ifade hızla korkudan şaşkınlığa doğru değişti. Kollarını onun boynuna doladı. “Ah Peter çok üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim...”

Peter kararlı bir sesle, “Sen hiçbir zaman beni hayal kırıklığına uğratamazsın,” dedi. “Hiçbir zaman.” Onu kollarının arasına aldı, onun biraz ürktüğünü fark etti. “Sen yaralanmışsın,” dedi üzüntüyle. “Ne yaptılar sana?”

Anna telaş içinde, “Hiçbir şey,” dedi. “Sadece görevliler... Önemli bir şey değil. Ama bir doktor geldi. Bazı... İncelemeler yapması gerektiğini söyledi.” Dr. Edwards’a baktı. “Sanırım doktora ihtiyacı olan Ben. Galiba hasta. Yardıma ihtiyacı var.”

Dr. Edwards, Anna’ya yaklaştı ve Ben’in alnına dokundu; alnı yanıyordu.

“Peki, sizi buraya kim getirdi?” diye sordu. “Kim getirdi?”

Anna gözlerini kocaman açarak ona baktı. “Polis. Yakalayıcılar. Maria’nın bir Yakalayıcı olduğunu söylediler. Ben Maria’nın çocukları kurtarmak istediğini sanmışım. Ve ona yardım etmek istedim. Çok istedim...” Konuşurken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “Üzgünüm,” diye hıçkırdı. “Çok üzgünüm...”

Peter, “Üzülme Anna,” diyerek onu şefkatle kendine doğru çekti. “Hiç üzülme, hepsi benim suçum.”

Dr. Edwards odayı inceledi. Köşedeki masanın üzerinde bir dosya duruyordu; aceleyle dosyayı aldı ve ışığa doğru eğilerek okumaya başladı. Sonra arkasını döndü.

“Bu tıbbi araştırmaların ne işe yaradığını biliyor musun?” Se-sinden bir şeyler yakalamış olduğu belliydi.

Anna başını salladı, Dr. Edwards omuzlarının kızgınlıktan gerginleştğini fark etti; yaptıkları için Richard Pincen’ta ve bunlardan haberi olmadığı için kendine kızılıyordu.

Peter, “Anna,” diye fısıldadı. “Seni buradan çıkarıp uzaklara götüreceğiz. Pip ve Yeraltı burada. Seni bekliyorlar. Sana yardım etmek için bekliyorlar.”

“Pip mi? O burada mı?”

Peter başıyla onayladı. “Burası Artıklarla dolu,” diye gergin bir sesle fısıldadı. “Büyükbabamı takip ettim, Ünite X’i gördüm.”

“Ünite X mi?”

“Artıklar orada. Hepsi hamile. Onları ‘Uzun Ömürlülük +’ için kullanıyor. Embriyo halindeki kök hücreler için. Onlar...” Sheila gözünün önüne gelince istem dışı titredi ve başını çevirdi.

“Başkaları da var,” Dr. Edwards’ın gerilimi sesinden belliydi.

“Başkaları da mı var?”

Dr. Edwards, Peter’la göz göze geldi ve sonra Anna’ya baktı. “Yani tek hamile olan onlar değil.”

Peter üzgün bir sesle, “Daha başka Artıkların da olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Dr. Edwards, “Artık değil,” diye fısıldadı. “Anna. Bunlar senin bilgilerin. Sen hamilesin Anna. Bu dosyaya göre, seni... Onlar...” Dr. Edwards, okuduklarını tekrarlayacak gücü kendinde bulamıyordu. Bu kısaltmaların ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu, yıllardır bu kısaltmaları unutmaya çalışıyordu.

Peter anlamadan Dr. Edwards’a baktı. “Hamile mi? Anna hamile mi?”

“Ama Kısırlaştırma Programı...” Anna’nın sesi her zamankinden birkaç oktav daha yüksekti. “Mümkün değil. Ben...”

Peter, Anna’nın elini sıkıca tuttu. “Böyle bir şey yokmuş. Hiç onaylanmamış. Büyükbabam o dosyayı benim görmem için bilerek ortada bırakmış. Dosyayı orada bulmam için bana Yeraltı’ndan gelen notlara benzeyen bir not göndermiş. İmzalamamı sağlamak için yapmış bunu.”

“Yani hamile miyim? Gerçekten hamile miyim?” Anna’nın nefesi kesildi.

“Evet Anna. Bir bebeğin olacak.”

Anna’nın solgun yüzünü koskocaman bir gülümseme kapladı, endişeli gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Peter aniden uzaklaştı ve dehşet içinde ona baktı.

“Ve ben neredeyse seni... Zorla...”

Çılgın gibi, arka cebinden büyük bir kâğıt çıkardı ve yere fırlatmadan önce küçük parçalara ayırarak yırtmaya başladı. “Bu senin Bildirgen,” diyerek Anna’yı kollarına aldı ve başını boynu-

na gömdü. “Benim yüzümden imzaladın. Kendimi hiç affetmeyeceğim. Ama şimdi hepsi geride kaldı.” Anna’yı öptü. “Nasıl bu kadar aptal olabildim. Gerçek bir aptal.”

Dr. Edwards görevlinin yere yığılmış vücuduna bakarak usulca, “Aptal değilsin,” dedi. “Bazen yanlış insanlara güveniriz Peter. Büyükbaban çok kötü kalpli bir adam. Durdurulması gerekiyor. Her ne pahasına olursa olsun.”

“Ben bundan daha fazlasını yapacağım,” dedi hırsla. “Onu yok edeceğim.”

Otuz Birinci Bölüm

Peter'ın talimatlarını dinleyen Pip, depo benzeri odaların duvarının yanından gizlice ilerliyordu. Görevli üniforması binanın içinde rahatça dolaşarak altıncı kata kadar çıkmasını sağlamıştı. Güvenlik Merkezi'nin hemen üstündeki yerinden Jude'un bir kameradan diğerine geçerek ilerleyişini takip edeceğini biliyordu.

Aniden bir ses duydu, hızla saklandı. İki adam alçak sesle konuşuyordu.

“Zaten fark etmez. Yarından itibaren bu resmî olacak.”

“Hükümet'ten gelen o kadına güveniyor musun?”

“Bunun güvenle ilgisi yok. Bunu onaylamamayı göze alamaz. Çok büyük bir hâsılattan bahsediyoruz. Yeni işler, enerji, refah... Bu öyle yabana atılacak bir şey değil. Kaygılanma artık.”

“İçim rahat, kaygı duymuyorum...”

Pip'i fark etmeden kapıdan çıktılar ve merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Pip dikkatle onların çıktığı kapıya doğru fırladı. Jude'un onu gözetlediğini ve hazır olduğunu ümit etti. Sonra tereddüt ederek kapıyı araladı, parlak ışıklar hemen gözünü aldı. Odada iki hemşire vardı, köşedeki masada oturup çene çalıyorlardı; onların sesinin dışında başka ses yoktu. Kapının hemen yanında

bir dahili telefon ve iki elektrik düğmesi vardı; Pip usulca kameraya baktı ve başını salladı. Birkaç saniye sonra elektrik kesilince Jude'a güvenmekte haklı olduğunu anladı ve kapıdan içeri süzüldü.

Aniden telaşlı ayak sesleri duydu.

Hemşirelerden biri, "Kesinti yayılıyor," dedi telaşla.

"Alo? Alo? Hay Allah! Bu telefon da kesilmiş."

"Ne yapacağız?"

"Aşağıya haber vermemiz gerek."

Pip karanlıkta hızla hareket ederek kapının yakınındaki hemşireyi yakaladı. Kadın çığlık attı. "Herkes duvara yaslansın," diye bağırdı.

"Ne? Kim var orada?"

"Silahlıyım. Hepiniz hemen duvara yaslanın."

Bağırış çağırışları duyuyordu, sonra kimsenin saklanmadığından emin olmak için odayı bir fenerle aydınlattı. "Arkanızı dönün," diye emretti. "Kollarınızı havaya kaldırın."

"Ama görevliler... Bir iki dakikaya burada olur. Delirdin mi? Öyle elini kolunu sallayarak buraya giremezsin."

Dişlerini sıkarak, "İstedigimi yaparım," diye tısladı.

Pip hemşireye bir havlu uzattı, önce konuşan doktorun ağzını ve sonra diğerlerini bağlamasını emretti. Son olarak kendisi hemşireyi bağladı ve hemen yataklara koştu. Gördükleri karşısında kalbi duracak gibiydi, kızlara tek tek, "Sheila?.." diye soruyordu.

Kızlardan biri yarı baygın gözlerini açtı. "Kıymetli miyim? Büyük Depo'ya geri dönebilir miyim artık?" diye sordu.

Pip aceleyle ona doğru koşarken gergin bir sesle, "Büyük Depo'ya değil. Seni güvenli bir yere götürmeye çalışacağız, tamam mı? Bakalım hepinizi buradan çıkartabilecek miyiz?"

Telefonunu aldı ve binanın bodrum katında bekleyen adamları aradı. "İçerideyim, hemen dört kişiye ihtiyacım var."

“Samuels?..”

Derek Samuels alıcı cihazı hemen kulağını götürdü. “Evet?.. Bay Pincent?..”

“Basın toplantısı tam altıda başlayacak. Peter’ı hemen getir.”

“Tabii. Hemen.”

“Güzel.”

Derek Samuels aşağı bakınca Görevli 431’in hücre kapısının önünde yere yığılmış olduğunu gördü, alnına basan teri sildi. Kız gitmişti. Bekleme odasında bir görevli daha ölü bulunmuştu ve sonra ikinci katta iki tane daha. Silahını çıkararak göğsüne yaklaştıırken cesetleri kaldırması için bir görevli çağırdı.

Dr. Edwards endişeyle, “Nerede kaldın?” diye fısıldadı. “Görevliler her an burada olabilir.”

Planladıkları şekilde bodrum katındaydılar. Köşeyi dönerek beliren Pip suratını buruşturarak, “Anna sizinle mi?” diye sordu.

“Evet. Burada, benimle.”

Pip, Dr. Edwards’ın arkasında duran zayıf silueti gördü; başını sallayarak yine kayboldu. Birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıktı, bu defa kucığında bir kız taşıyordu. Arkasındaki dört adamın da kucığında genç kızlar vardı. Dr. Edwards, bunlar Yeraltı’nın adamları diye düşündü. Yeraltı askerleri. “Güzel, çünkü kızları dışarı çıkarmak için sana ihtiyacımız var.”

Dr. Edwards gözlerini açarak, “Elbette,” dedi. “Ünite X’teki kızlar mı?”

Pip başını salladı. “Peter nerede?”

“Hücresinde.”

“Güzel. Tekne bekliyor. Sheila’yı al.”

Kızı Dr. Edwards’a uzattı, doktor dikkatle kızı kucakladı.

“Sheila? Gerçekten sen misin?” Konuşan Anna’ydı. Sheila ya-nıt vermedi, Anna onun elini sıkıca tuttu ve onu korumak için

yanında dikildi. Dr. Edwards, Sheila'nın yüzüne ve kızıl saçlarına bakarken onun ne kadar narin olduğunu düşündü. Onun hafif vücudu, o akşamüstü Pip ve Peter laboratuvara geldiğinden beri ve bu duvarların ardında neler olup bittiğini öğrendiğinden beri hissettiği yükü daha da artırıyordu. Suça ortak olmuştu; onları durdurmak için yeterince çaba sarf etmemişti, Richard Pincen'tin onu maşa gibi kullanmasına, susturmasına izin vermişti. Ve bunun bedelini bu kızlar ödemişti. Yavaşça, ağır hareketlerle arkasını döndü ve Anna ile beraber merdivenlerden aşağı yürümeye başladı. Pip yolu kontrol etmek için önden gidiyor ve hemen arkasında dört Yeraltı askeri onu takip ediyordu. Gizlice bodrumdan çıkarak yükleme yapılan koyda, onları karanlık, kış soğuşunda bekleyen diğer Yeraltı elemanlarıyla buluştular. Doktor sessizce Pip'i izleyerek çıkıştan geçti ve binanın duvarını takip ederek nehir kenarına inen bataklık araziye vardı. Çamura saplanmamak için tekneye kadar daha hızlı yürüdüler. Nehrin kenarında bağlı duran tekne büyükçe, zırhlı bir sürat motoruydu.

Pip, Anna'ya, "Sular çok alçak, atlamam gerekiyor," dedi. "Sana Ben'i uzatırız."

Anna cesurca başını salladı, derin bir nefes alarak güvenle tekneye atladı ve kardeşini almak için uzandı.

Ardından, sersemlemiş haldeki kızlar da tekneye indirildi. Anna ayakta durmakta zorlanan kızları oturttu, onurlarını ayaklar altına alan o gecelikleri düzelterek üstlerini örttü. En son Yeraltı askerleri nehir kıyısına geldi ve onlar da tekneye bindi.

Pip, Dr. Edwards'a, "Sen de onlarla gitmelisin," dedi.

Dr. Edwards tekneye baktı ve başını salladı. "Hayır, benim basın toplantısında bulunmamı istemiştin."

"O bir görevliyi öldürmeden, bir tutsağı ve Artıkları kaçırmadan önceydi. Basın toplantısına çıkmama izin vermezler. Haydi git. Seni saklarız."

Dr. Edwards kızlara, Anna'ya baktı ve Pip'e dönerek alçak bir sesle, "Biliyor musun, benim bütün hayatım burasıydı; hayatımda sadece bilim vardı. Hakikati aradığımı sanıyordum. Bilimin güzel bir şey olduğunu sanıyordum."

Pip, "Bilim güzel bir şey olabilir," dedi. "Tabii eğer doğru yapılırsa. Kötü bilimden bahsetmiyorum."

"Bunlar birbirlerine o kadar yakın şeyler ki. Ben, Uzun Ömürlülük'ün insanlığın kurtarıcısı olduğuna inanmıştım. Bu kadar derde deva olan bir şey nasıl olur da bu kadar zarar verici olabilir?"

"Her güzelliğin bir karanlık yönü vardır. Cehennem olmadan cennet olmaz."

Dr. Edwards yüzünü buruşturdu. "Ama şeytanın yanında yer aldığını öğrenmek..." diye fısıldadı. Nefretle tekrar Pincent İlaç'a baktı.

"Bu senin hatan değil," dedi dikkatlice, sonra zorla gülümse-di. "Her neyse, bir Hükümet Eğitim Programı her zaman mevcut. Ne demişler: Yeni Hayatlar Yeni Sorunlar."

Dr. Edwards gözlerini kaçırmadan, "Eğitim Programı," dedi usulca. "Evet, tabii. Doğrusu..."

"Hemen orada durun." Dr. Edwards arkalarından bağırarak bir ses duydu. Arkasını döndüğünde, karanlıkta elinde fener bulunan üniformalı bir görevlinin yaklaştığını gördü. Hemen görevlinin elindeki silahı fark etti.

"Olanları açıklayabilirim," diye seslendi.

Görevli, "Hiç gerek yok, çabuk oradan uzaklaş yoksa ikini-zi de öldürürüm," dedi. Telsizi çıkardı. "Destek ekibe ihtiyacım var, arka kapı, nehir kıyısına."

Dr. Edwards hızlı düşünmeye çalışıyordu. "Elbette," dedi. Birkaç dakika sonra daha fazla görevli burada bitecek, Pip ve kızlar da yakalanacaktı.

“Bak, buna hiç gerek yok,” dedi. Sesinin yeterince güvenilir çıktığını umuyordu. “Bir ses duydum ve kontrol etmek için çıktım, hepsi bu.” Sonra Pip’e döndü ve görevlinin cılız sesinden konumunu tahmin ederek, “Kaç,” diye tısladı. “Uzaklaş buradan.”

Pip, “Seni burada bırakamam,” diye fısıldadı. “Buna gerek yok. Bu görevliyi hallederiz.”

Dr. Edwards, “Birkaç dakika sonra daha fazlası burada olur,” diye yanıtladı. “Bu riske değmez.”

“Seni öldürür,” dedi Pip. “Bunu biliyorsun.”

Birkaç metre ötede duran görevli hareket etmeden onlara bakıyor, silahını önce birine sonra diğerine doğrultuyordu. Dr. Edwards koşarak yaklaşan ayak seslerini duydu.

“Biliyor musun, sandığım kadar korkunç bir şey değilmiş ölüm,” dedi. Pip’in duyabileceği biçimde, yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Belki de Peter, ölümün, doğanın kendi Yenileme işlemi olduğunu söylerken haklıydı.” Arkasını döndü ve gülümsedi. “Ona haklı olduğunu söyle. Sonsuzluk çok da önemli değilmiş, önemli olan bu yaşadığın an ve doğru olanı yapmak. En sonunda...”

Pip’e son kez baktı ve ellerini kaldırarak görevliye doğru yürümeye başladı. “Bak görevli, bunlara hiç gerek yok. Açıklama izin verirsen...”

“Açıklama mı? Açıklama istemiyorum. Olduğun yerde kal, yoksa vururum.” Görevli gözlerini kısmış, ona bakıyordu. Dr. Edwards fenerin en çok aydınlattığı yerde duruyordu.

Doktor, “Ama biz aynı taraftayız,” diye devam ederken ona son kez baktıktan sonra nehir kenarına doğru kaçmaya başlayan Pip’e göz attı.

“Hemen dur! Bir adım daha atarsan vururum.” Görevlinin sesi öfkeliydi. “Bir adım daha...”

“Bir adım mı? Beni bir adım için mi vuracaksın?” Dr. Edwards yürümeye devam ediyordu. Ama sözleri bir silah sesiyle kesildi. Çamura düşerken onu günahlarından arındıran, ıstırabına son veren keyifli bir acının tüm vücudunda dolandığını hissetti. Pip’in yok olduğunu fark eden görevlinin öfkeden köpürdüğünü ve diğer görevlilere nehir kenarını aramaları için seslendiğini duydu. Ama son nefesini verirken bir motorun çalıştığını duydu; gözlerini kapatırken görevlilerin çok geç kaldığını biliyordu.

Otuz İkinci Bölüm

Derek Samuels güç kaynağını onarmayı bir türlü başaramayan programcıyı başından vurma isteğini bastırarak adamın omzunun üstünden onu izliyordu. Genelde kendini denetlemekte zorlanmayan biriydi, ama bugün kontrolünü kaybetmenin eşindeydi. Alçak ve tehditkâr bir sesle, “Basın toplantısı on beş dakika sonra başlayacak,” dedi. “Eğer bu işi halledemezsen sen ve ailen yaşadığınıza pişman olacaksınız.”

Su gibi terleyen programcı başını salladı. Tüm ekibi ara yüzleri tarıyor, her bağlantıyı kontrol ediyordu, ama hiçbir şey bulamamıştı. “Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz,” dedi sıkıntıyla. “Sorunun ne olduğunu anlayamıyoruz. Hiçbir sorun yok gibi görünüyor.”

Samuels sinirlenerek, “Belli ki bir şey, olması gerektiği gibi değil. Aksi takdirde çalışıyor olurdu,” dedi. “Buna vaktim yok. Hemen çalıştır şunu.”

Programcı terliyordu. Koluyla alnını silerek, “Evet bayım,” dedi. “Şimdi hemen...” Bir anda bir ışık yandı ve bir sesle makineler hayata döndü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, kendi yaptığı bir şey değildi sanki. Ama bu, hayatında duyduğu en güzel sestti. Enerjinin eski hâline döndüğüne inanamayarak

birkaç dakika ekrana baktı ve gülümsedi. “İşte bu kadar,” dedi dikkatle. “Sanırım oldu.”

Derek Samuels kapıyı açtı, koridorda tüm ışıklar yanıyor, otomatik kilitler çalışıyordu. “Nasıl düzelttin?” diye diretti. “Sorun neymiş? Bir sabotaj mı? Yoksa bir sistem hatası mı?”

Programcı kararsızlıkla gülümsedi. “Bir sistem hatası,” dedi. Bunun bir terörist saldırısı olduğunu söylerse yapılan şeyi açıklamak zorunda kalacağını ve bunu beceremeyeceğini anlamıştı.

Samuels esrarengiz bir sesle, “Anlıyorum,” dedi, “ve bunu gidermek bu kadar zaman aldı demek?”

Kendine güveni geri gelen programcı, “Sadece bir saattir uğraşıyorum,” diye yanıtladı. “Hem halloldu, öyle değil mi?”

“Tüm bunlar senin başının altından çıkıyor bence. Tek bildiğim senin Yeraltı’nın adamlarından olabileceğin.”

“Yeraltı mı?” Programcının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neden onlara yardım edeyim? Ben sadece işimi yapıyorum. Sadece...”

Samuels sert bir biçimde, “Boş ver,” dedi. “Tam olarak ne olduğunu anlayana kadar burada kalacaksın.” Görevliye dönerek, “Şu Fitz-Patrick’in oğlunu buraya getir.”

Birkaç dakika sonra görevli Jude’u odaya itti. Kıyafeti pisenmiş ve yırtılmış, yüzü toz içinde kalmıştı. Derek Samuels onu inceledi. “Meşguldün sanırım,” dedi.

“Kaçmaya çalışıyordum,” dedi suratını asarak. “Beni o dolabın içine tıktınız. Bende klostrofobi var, kapalı yerde kalamam. Işıklar kesilince ne yapacağımı bilemedim.”

“Buradan, Pincet İlaç’tan mı kaçmaya çalışıyordun? Çok ilginç. Tavanda birinin dolandığını duydum. Bu sen değildin herhalde, öyle değil mi?”

Jude kaşını kaldırdı. Silkinerek, “Sanmıyorum.” dedi. “Sonuç olarak kaçamadım işte, öyle değil mi? Şimdi gidebilir miyim?”

“Gitmek mi?” Samuels hafifçe gülümsedi. “Hiçbir yere gitmiyorsun Jude. Hem Hükümet hem de biz güvenlik önlemlerine çok önem veriyoruz. Görevlilerin hayatlarını çok önemsiyoruz. Enerji kaynağımıza yapılan saldırıları da çok ciddiye alıyoruz. O yüzden burada oturup bugün olanları düşünmeni istiyorum. Bunlarla ilgili bir şey biliyorsan bana hemen anlatsan iyi olur. Görevli, programcıyı götür ve ona iyi bak, anlaşıldı mı?”

Görevli başını salladı ve odadan çıkmadan önce Jude’a korku dolu bir bakış fırlatan programcıyı hemen sandalyesinden kaldırdı.

Richard Pincen telefonu çarparak kapattı ve masasının yanındaki koltukta resmi bir biçimde oturan Hillary’ye baktı.

Yüzünde zafer dolu bir ifadeyle, “Gördün mü?” dedi. “Enerji sorunu giderildi.”

“Peki, suçlu yakalandı mı?”

Richard, “Uygun zamanda Hükümet bununla ilgili bilgilendirilecek,” dedi. “Araştırma hâlâ devam ediyor.”

“Güzel. Çünkü ayrıntılı bir rapor istiyoruz. Pincen ilaç’taki güvenlik ihlalleri Hükümet’e çok olumsuz yansıyor Richard. Yeterliliğe dair şüphe uyandırıyor. Ve tabii bir de şu torunun Peter. Onun planlanan programa uyacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Umarım öyle olur, senin ve Pincen ilaç’ın güvenilirliği buna bağlı. Bunun farkındasın, öyle değil mi?”

Richard, “Elbette farkındayım,” dedi. “Bana güven, Peter ne yapması gerektiğini biliyor.” Tansiyonunun yükseldiğini hissediyordu, kalbi sanki rayından çıkmış bir tren gibi atmaya başlamıştı; yakında yeni bir kalbe ihtiyacı olacaktı, hemen kendisi için bir kalp üretilmesini istemeliydi.

Hillary gizemli bir biçimde, “Senin iyiliğin için öyle olmasını umuyorum,” dedi. Richard nehre doğru döndü. Nehrin karşı ya-

kasında Hükümet binalarının sönük ışıklarını görüyordu. Bütün akşamüstü bu bina çalışanları, nehrin diğer tarafından ışık gelmediğini fark ederek Pincent İlaç'ı telefon yağmuruna tutmuş, memnuniyetlerini pek saklamaya çalışmadan "bir sorun" olup olmadığını sormuşlardı. Genel Sekreter'in en çok istediği şeyin Pincent İlaç'ı devlet kontrolüne geçirmek olduğunu biliyordu. Bugün her şey yolunda gitmeliydi. Peter plana harfiyen uymalıydı.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Gidelim mi?" dedi.

"Evet." Hillary sert bir biçimde ayağa kalktı ve eteğinde görünmeyen kırışıklıkları düzeltir gibi yaptı. "Hadi bakalım."

Bay Samuels programcının kalktığı sandalyeyi işaret etti. Jude oturunca sandalyenin terden sıcak ve ıslanmış olduğunu fark etti.

"Şimdi bana bildiğin her şeyi anlatacaksın. Eğer yapmazsan çekeceğin acıyı hayal dahi edemezsin. Yeterince açık mı?"

Jude sakın bir sesle, "Tamamen," dedi. Dehşete kapılacağını sanmıştı, paniğe kapılmaya hazır bekliyordu. Oysa bunlardan hiçbirisi olmadı. Aksine yaşadığını hissediyordu. Hayatında ilk defa kendini önemli hissediyor ve iyi bir şeyin parçası olduğunu hissediyordu.

Ekrana bakarak somurttu. "Enerji sorununuza bakmamı mı istiyorsunuz? Günlük hizmet bedelim beş bin," dedi.

Samuels kısık bir sesle, öfke içinde, "Görevlilerimden dördü öldü," dedi. "Senin binaya girdiğin gün öldürülmüş olmaları sence bir rastlantı mı? Hem de aynı gün enerji sistemi çöküyor? Ben rastlantılara inanmam Jude."

"Öldü mü?" Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı; Derek Samuels'in kaybolan Artıklardan bahsetmediğini fark etti. "Bunun benimle bir ilgisi olduğunu nasıl düşünürsün? Bu kadar zaman kilit altındaydım."

Derek Samuels ayağa kalkmadan önce ona buz gibi baktı. “Beş dakikan var. Beş dakika içinde bana neler olup bittiğini anlat.”

Jude saatine göz attı. Basın toplantısı başlamak üzereydi. Derek Samuels’in orada olmak isteyeceğinden emindi.

“Bak, inan yardım etmek isterdim. Ama bunların benimle bir ilgisi yok. Hiçbirinin.”

Konuşurken kapı açıldı ve bir adam, “Derek, hadi başlıyoruz,” dedi.

Onu tanıyınca Jude’un kalbi çarpmaya başladı. Bu, dünyanın en güçlü adamı olarak tarif edilen Richard Pincen’ti. Üstünde bir takım elbise vardı, sesi sakindi. Henüz bir şey bilmiyor diye düşündü.

Derek Samuels hemen ayağa kalktı. “Görevliler yerlerinde,” dedi. “Ben de hemen arkanızdan geliyorum.”

Richard başını salladı ve iyice yaklaştı; gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. “Arkamdan mı?” diye sordu. “Hayır Derek, arkamdan değil. Sen şimdi gidip Peter’ı alıyorsun. Onu sen lobiye getireceksin ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olacaksın. Sonra da torunuma eğer söylenenleri aynen yapmazsa, küçük arkadaşının kısa ömrünün geri kalanını kilit altında geçireceğini anlatacaksın. Hiçbir şey aksamayacak, bu yeterince açık mı?”

“Evet efendim. Kesinlikle.” Samuels başını salladı; Jude onun su gibi terlediğini fark etti. “Bay Pincen, kızın durumu...”

“Evet?” Jude yüzünde sanki şimşek çakıyor diye düşündü. “Onun icabına bakıldı, değil mi?”

Samuels durakladı. “Evet, efendim. Tabii ki.”

“Güzel. Bekliyorum, Derek.”

“Elbette efendim.” Derek Samuels iki görevliye Jude’u tutmalarını emretti. “Toplantı bitene kadar onu gözünüzün önünden

ayırmayın,” dedi. “Benim de görebileceğim bir yerde olsun, herkesin görebileceği bir yerde.” Korkusu öfkesine karışıyor gibiydi. Eğilerek yüzünü iyice Jude’a yaklaştırdı. Kötücül bir sesle fısıldadı. “Herkes gidince sen ve ben baş başa biraz vakit geçireceğiz. Sonunda bana bildiklerini anlatmak için yalvaracaksın. Ve seni sonunda bıraksam bile kurtulmuş olmayacaksın. Çünkü her an seni izliyor olduğumu ve tekrar canını yakmak için sabırsızlandığımı bileceksin. İstedğin kadar hızlı koş, istediğin kadar kimlik değiştir, benden kaçamazsın. Hiç kimse kaçamaz.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Yürüyen merdivenlerin sürekli olarak çıkardığı ses olmayınca Pincen İlaç lobisi tuhaf biçimde sessizdi. Yan yana dizilmiş sandalyelerde oturan gazeteciler sessizce bekliyordu; Richard öne doğru ilerlemeden önce birkaç saniye onları izledi. Sahneye çıkarken kendisini spot ışıklarının aydınlatmasını istemişti; bu tam istediği gibi bir etki yaratacaktı. Kürsüye doğru yürürken gazetecilerden bir uğultu yükseldi, tüm gözler ona çevrildi. O bir peygamber, onları aydınlatan bir neferd. Ciddiyetle Pincen İlaç lobisine doğru baktı. Her gazeteden, her haber kanalından, her radyodan bir temsilci vardı.

Sağ tarafta, Peter'in bir yanında ona göz kulak olacak Derek Samuels, diğer yanında da Hillary oturuyordu. Peter'in önünde, söyleyeceklerinin yazılı olduğu bir kâğıt duruyordu. Richard hızla göz attı, Hillary'nin fıldır fıldır gözlerle ona baktığını fark etti.

Richard öne doğru ilerledi. "Hepiniz hoş geldiniz." Güven dolu sesi tüm lobide yankılanıyordu. "Hepiniz bu çok önemli basın toplantısına hoş geldiniz. Bu akşamüstü yaşanan enerji kesintisi için yürekten özür dilerim. Sistemimizi güncelliyoruz, bu kısa süreli kesinti yeni program yükleme işleminden kaynaklandı. Gördüğünüz gibi her şey normale döndü. Evet, bugün burada Hükümet Genel Sekreter'i Hillary Wright'ı ve bazılarınızın

bildiği gibi son birkaç haftadır benimle beraber çalışan torunum Peter Pincent'ı ağırlamaktan mutluluk duyuyorum.”

Birbirlerine hararetle bir şeyler fısıldayan görevlileri görünce Richard'ın hafifçe yüzü asıldı, Richard'ın kendilerine baktığını fark edince hemen sustular. Richard bir an için gözlerini kıstı ve sonra seyircilere gülümseyerek devam etti.

“Davetiyelerinizde belirtildiği gibi bugün iki önemli açıklamamız var. Her ikisi de benim için çok önemli ve her ikisi de Pincentların ve Pincent İlaç'ın Hükümet'in Rahatlık, Sağlık, Servet ve Öğrenme amaçlarına sürekli bağlılığını gösteriyor. Bugün ‘Uzun Ömürlülük +’nın ilk örneğini tanıtacağız. Uzun Ömürlülük’ün bu yeni aşamasının üretimine altı ay sonra başlayacağız. Şu an Hükümet’ten onay bekliyoruz, iznin en kısa zamanda çıkacağını düşünüyorum.”

Salonun arka tarafında beliren iki doktoru görünce Richard'ın yüzü asıldı. Ünite X'te çalışıyorlardı. Burada olmamaları gerekiyordu. Onları davet etmemiştii. Oturmak yerine iki görevliyle konuşmakla meşgul gibiydiler ve birkaç dakika sonra hep beraber kayboldular.

Richard gazetecilere gülümsedi, parmaklarıyla kürsüye vurarak devam etti. “Gerçekten genç olduğunuz zamanı hatırlamaya çalışın. Torunum kadar genç olduğunuz zamanı...”

Herkes gözlerini Peter'a dikti. Işıkların altında terlemeye başlayan Richard bunu fırsat bilerek cebinden bir mendil çıkardı ve notlarına göz atmadan önce alnını sildi.

“Her sabah enerjiyle, yaşadığınızı hissederek uyandığınızı hatırlamaya çalışın,” diye devam etti. Hillary'ye göz attı; yüzü donuk ve ifadesizdi. “Uzun Ömürlülük’ün sadece vücudunuzun içinde değil, dışında da etkili olduğunu hayal edin. İşte ‘Uzun Ömürlülük +’, kısaca budur. Kelimenin tam anlamıyla Yenilenme. Sadece sonsuz yaşam değil, aynı zamanda sonsuz gençlik.”

Gazetecilerden bir uğultu yükseldi, herkes çok etkilenmiş benziyordu.

Biraz rahatlamaya başlamıştı. Richard, “Elbette,” diyerek ciddiyetle devam etti, “böyle ilaçların üretimi hiç kolay değildir. Finansman kaynakları, uzun soluklu araştırmalar ve temel üretim maliyetleri. Ama...” gazetecilerden önce Hillary’ye dönerek, “Hükümet’in insanların ihtiyaç ve arzularını her şeyden üstün tutarak karşılayacağından ve ‘Uzun Ömürlülük +’ için öncelikli olarak fon sağlayacağından eminim.”

Hillary ile göz göze geldiler; kadın hafifçe gülümsedi.

“Hillary fon ve bağışlardan söz etmeden önce, izninizle günün ikinci açıklamasına geçmek istiyorum. Bu kişisel ve çok önemli olduğuna inandığım bir açıklama. Çünkü bugün torunum Peter Pincen Bildirge’yi imzalayacak.” Peter’a müşfik bir bakış fırlattı; Peter taş kesilmişti. “Bildığınız gibi hayata zor bir başlangıç yaptı, karışık bir geçmişi var. Ama o bir Pincen; bunu Pincen İlaç’ta çalıştığı süre boyunca kanıtladı. Bu unutulmaz anı onunla paylaşmanızı istedim. Bu onun yetişkinliğe, Uzun Ömürlülük’ün bizler için yarattığı cesur ve mucizevî dünyaya attığı ilk adım. Bayanlar, baylar, huzurlarınızda torunum Peter Pincen.”

Peter bacakları titreyerek ayağa kalktı. Sahneye doğru ilerledi; büyükbabası Bildirge’yi özenle düzeltiyor ve fotoğrafçının bu unutulmaz anı yakalaması için hazırlanıyordu. Abartılı bir jestle, kalemi Peter’a uzattı ve imzalaması için geri çekildi.

“Hemen şurayı imzalıyorsun,” diye mırıldandı. “Bir imza. Hemen.”

Peter bakışlarını belgeye dikti.

“Çabuk, yoksa Anna’yı sonsuza kadar göremezsin, anladın mı?” diye tısladı, sonra dönerek gazetecilere sırtıttı. “Sahne korkusu sanırım,” dedi neşeyle. “Çocuk bu kadar ilgiye alışık değil.”

Sonra Peter aniden gazetecilere dönerek, “Aslında, izin verirseniz, ben de bir şeyler söylemek istiyorum,” dedi ciddiyetle.

Richard göğsünün sıkıştığını hissetti. “Bir şeyler söylemek mi?” Dişlerini sıkıyor ve Peter’ı sahneden uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Peter belki de bunun sırası değil...”

Bir gazeteci, “Konuş!” diye araya girdi. “Peter Pincen’ti dinleyelim.”

Bir diğeri, “Evet. Hadi Peter,” diye ona katıldı.

Richard istemeden torununu bıraktı. “Peki o zaman,” diye yine müşfik bir ifadeyle gülümsedi. “Kısa olsun.” Sonra arkasını döndü. Peter’ın kulağına, “Bir şey söylemeden önce kızı düşün budala. Onu Büyük Depo’dan çok daha kötü bir yerde bulursun ve bu sefer kaçış da olmaz. Orada geberir gider, bunu unutma.”

Peter ciddiyetle başını salladı ve mikrofona yaklaştı.

“Büyükbabamın dediği gibi, bir süredir Pincen İlaç’ta çalışıyorum ve bu süre zarfında bilimle, Uzun Ömürlülük’le, o beyaz hapların güzelliğiyle ilgili, onlar için verilen emek ve sahip oldukları potansiyelle ilgili çok şey öğrendim.” Gazeteciler başlarını sallayarak not alıyorlardı. Derin bir nefes aldı.

“Her birimiz bir noktada hayatın anlamını, her şeyin manasını ararız. Ve Pincen İlaç’ta geçirdiğim zamanın bu açıdan bana büyük faydası oldu,” diye devam etti. “Neyin önemli olduğunu anlamamı sağladı: Aile, bağlılık, ilerleme.”

Sahte bir gülümseme takınmış olan büyükbabasına bir bakış fırlattı. Sakin bir sesle konuşuyordu. “Ben de bu nedenle Bildirge’yi imzalamayacağım. Ne şimdi ne de başka bir gün.”

Bir uğultu yükseldi.

Büyükbabası tehditkâr bir sesle, “Elbette imzalıyorsun Peter. Hemen şimdi. Öyle değil mi?”

Peter gülümsedi. “Aslında hayır. Bakın, ben gerçek bir hayat istiyorum. Sevinç, keder, endişe ve eğlence dolu bir hayat; sonu

olduğu için her anın önemli olduğu bir hayat. Sevgi dolu, acı ve ıstıraptan uzak bir hayat. Uzun Ömürlülük'ün yaptığı şey bu. İnsanları esir ediyor, mahvediyor.”

Hızla, özenle sakladığı yüzüğü parmağından çıkararak, “Bunun hayatı temsil ettiğini zannediyordum. Önemli olduğunu sanmıştım. Ama değilmiş.” Bir an için yüzüğe, bir yüzündeki çiçeğe, diğerindeki “AF” kısaltmasına göz attı. Albert Fern. Büyük büyükbabası. Gazeteci topluluğunu süzdü ve büyükbabasına zafer dolu bir bakış fırlatarak yüzüğü salonun arkasına doğru savurdu. “Bu bir aile yadigârı. Ama ben Pincentlerden nefret ediyorum. Bir Pincent olacağıma ölmeyi tercih ederim.”

Büyükbabası öfkeyle tıslayarak, “Kim bilir, belki de bu dileğin gerçekleşir,” dedi. Tam o sırada iki görevli sahneden indirmek için Peter’ı çekiştirmeye başladı. Peter, “Artıklara işkence edilen, sadece insanların yüzü kırışmasın diye üretim çiftliklerinin kurulması planlanan bu yerde bulunmak istemiyorum! İnsanların hayattan zevk aldıkları bir hayat istiyorum!” diye bağırdı. “İnsanların çocuk sahibi olacağı, eğleneceği ve olan bitenlere gözlerini kapatıp, başlarını kuma gömmeyecekleri bir hayat istiyorum...”

Büyükbabası yanından geçerken, “Buna pişman olacaksın,” diye fısıldadı. “Anna da öyle.”

Peter, “Anna’nın nerede olduğunu bile bilmiyorsun,” diye beklemeden yanıt verdi. “Aramaya başlamışken Artıkları da araman gerekecek.” Görevlileri itmeye çalıştı, ama çok güçlüydüler. Peter’ı lobinin yanına doğru sürüklerlerken bir el, zorla ağzını kapatarak onu susturdu.

“Bekle! Peter! Üretim çiftliği ne demek oluyor?”

Biri daha ayağa kalktı. “Bay Pincent,” diye seslendi. “Artıkların ‘Uzun Ömürlülük +’ için işkence gördüğü doğru mu? Torununuzun suçlamalarıyla ilgili ne diyeceksiniz?”

Richard çevresine baktı, hızlı düşünmeye çalışıyordu. Giderek daha fazla gazeteci ayağa kalkıyor, bağırarak soru soruyordu.

“Bayanlar baylar,” diye seslendi. Sakinleştirmek için elini kaldırdı. “Lütfen izin verin, bir dakika.”

Gürültü azalır gibi oldu, bazı gazeteciler yerlerine oturdu. Richard sözlerine devam ederken gözleri odada fır dönüyordu. “Bildiginiz gibi, torunum hayatına bir Artık olarak başlamıştı; Yeraltı’nın tehlikeli üyeleri onun beynini yıkamış, ondan tehlikeli bir suçlu yaratmışlardı. Annesi de bir suçluydu, belki de bunun bana ders olması gerekirdi. Onu burada işe alarak, ona en iyi imkânları sunarak iyileştirilebileceğini düşünmüştüm.” Başını salladı. “Üzgünüm, bugün iyileşmenin imkânsız olduğunu hep beraber gördük. Artıkların medeni hayata uyum sağlamayacaklarını, sunacağımız imkânları değerlendiremeyeceklerini net biçimde anlamış bulunuyorum. Bayanlar baylar, onların iyiliğini istiyoruz ama bu, onların kendileri için iyi olanı istedikleri anlamına gelmiyor...”

Bir gazeteci, “Yani Artıkların Yasal yapılmaması gerektiğini mi söylüyorsunuz?” diye bağırды. “Torununuzun bu özgürlüğünün elinden alınması gerektiğini mi söylüyorsunuz?” Richard sakın bir sesle devam etti. “Belki de Artık Yasasını gözden geçirmemiz gerektiğini söylüyorum. Bugün Peter’ın her söylediğinin yalan ve yanlış olduğunu söylüyorum. Pincen İlaç’ın nasıl işlediğine, ‘Uzun Ömürlülük +’ya dair en ufak bir fikri yok. Onun bu aşırı davranışı için özür dilerim. Yeraltı’nın onun beynini nasıl yıkadığını anlamam gerekirdi. Bu önemli olayı sabote edeceğini tahmin etmem gerekirdi.”

Bazı fısıldaşmalar oldu, birkaç kişi başıyla onayladı. Sonra gazeteciler lobinin arkasına doğru dönünce sesler yükseldi. Richard Pincen salonun diğer ucundan birinin yaklaştığını görünce kaşlarını çatı. Sonra giderek yükselen bağışmalar duydu: “Elin-

de silah var.” Ondan sonra yaklaşan genç bir adam olduğunu gördü. Başta onu bir görevlinin tuttuğunu sandı, ama sonra onun görevlinin arkasına bir şey dayayarak, odanın ucuna doğru ittiğini anladı.

“İşte bir Artık daha,” dedi telaşla. Kekelemeye başlamış, gözleri korku ve hayret içinde fal taşı gibi açılmıştı. “Arkadaşlar, bu tırmanan bir kriz. Bu suçlu gençlerle baş etmenin bir yolunu bulmalıyız.”

Jude görevliyi ittirip silahı herkesin görebileceği şekilde ona doğru tutarak öfkeyle, “Bu çok işine gelirdi, değil mi?” dedi. “Ama korkarım ki ben Artık değilim. Peter da değil. Yani bizim hücrelerimizi Uzun Ömürlülük için kullanamazsın. Yoksa sadece Artık kızları mı kullanabiliyorsun?”

Odayı sessizlik kapladı, Richard panik içinde oğlana baktı. “Korkarım söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum,” dedi buz gibi bir sesle. “Görevliler, çabuk bir şeyler yapın.”

Jude, “Yanıma yaklaşan olursa bu adam ölür,” diye bağırdı. “Yeraltı için çalışıyorum. Elimde bir silah var ve kullanmaktan çekinmem.”

Richard öfkeyle, “Bir görevli öldürmen çok mu umurumda sanıyorsun? Beş kuruşa çalışıyorlar,” dedi, sonra salondaki tüm görevlilerin hayret ve kinle ona baktığını görünce hafifçe rengi attı.

Jude sakın bir sesle, “Peki ya seni öldürürsem?” dedi. “O zaman ne yaparsın? Ya da öldürmek yerine Ünite X görüntülerini kaydettiğimi söylersem? Orada tuttuğun Artık kızların görüntülerinin elimde olduğunu söylersem? Bu değerli hapına embriyo yaratmak için kullandığın kızların görüntüleri?.. Neden bunu gazetecilere anlatmıyorsun? Onların çılgınlıklarından bahsetmiyorsun?”

Richard Pincen't'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Yalan bunlar," diyebilirdi. Arkaya giderek Derek Samuels'i yakaladı. "Artık kızlar nerede? Ya Anna?.."

Derek Samuels hiçbir şey söylemedi, mosmor kesilen yüzü her şeyi zaten anlatıyordu. Richard nefretle onu itti.

Jude, "Yalanlar birazdan en yakın bilgisayara ulaşacak," di-yordu. "Tabii, eğer Peter'ı bırakmazsan. 'Uzun Ömürlülük +' projesinden vazgeçmezsen..."

"Buna nasıl cesaret edersin!" Richard'ın yüzü bembeyaz kesilmiş, oğlanın dediklerini, olan bitenleri anlamaya çalışıyordu. Öfkeden köpürüyordu, gözleri yuvalarından fırlamış, ellerini yumruk yapmıştı. "Beni tehdit etmeye nasıl cesaret edersin. Ben Richard Pincen't'ım. Bunu kabul edemem. Bunu..." Aniden sol kolunda bir ağrı hissetti ve çılgın gibi etrafına bakındı. "Kimse benim metotlarımı sorgulayamaz. Kimse..." Ama cümlesini tamamlamadan göğsünü tutarak yere yığıldı.

İki doktor ona doğru koşarken bir gazeteci, "Öldü!" diye bağırdı. "Onu Artıklar öldürdü." Diğer gazeteciler koyun gibi ön tarafa üşüşerek daha iyi görüntü almaya çalıştılar. Aniden Hillary ayağa kalktı. Mikrofonu alarak, "Sanırım yeteri kadar şey gördük. Lütfen herkes yerine dönsün," dedi. Gazeteciler yerlerinden kımıldamadı. Bir tanesi, "Ünite X doğru mu?" diye seslendi. Diğerleri, "Bu yeni oğlan kim?" diye bağırdı. Başka biri, "Gerçekten, burada embriyo mu üretiyorsunuz?" diye sordu. Gazetecilerin sesleri yükselip daha ısrarcı bir hale gelince Hillary, Richard'ı yanına taşıyan doktorlara baktı. Bir doktor, "Ona yeni bir kalp gerek..." dedi.

Hillary başını salladı, sonra mikrofona doğru döndü ve etraf sakinleşene kadar bekledi. "Bayanlar baylar, Hükümet Genel Sekreter'i olarak bugünkü gelişmeler için özür diliyorum," dedi. Kesin ve otoriter bir biçimde konuşuyordu. "Takdir edersiniz ki

Pincenit İlaç son zamanlarda zor günler geçiriyor... Bazı sorunlar yaşıyor. Hükümet'in Artıklara yapılan kötü muamele ve tacizi çok ciddiye aldığını belirtmek isterim ve bu konuda hemen kapsamlı bir soruşturma başlatılacak. Bay Pincenit tıbbi tedavi görürken Pincenit İlaç işlerini ben yürüteceğim. Bu sırada, araştırmanın tarafsızlığı için, bu basın toplantısıyla, bu olaylarla ilgili hiçbir şeyin duyurulmamasını anlayışla karşılayacağınızı umarım. Kameralar, not defterleri, kayıt cihazları ayrılırken toplanacak."

Gazetecilerden biri, "Ayrılmak mı?" diye bağırdı. "Ayrılamayız. Bize Artıklardan bahset."

Başka biri, "Anlat bize. 'Uzun Ömürlülük +' nasıl yapılıyor?" diye seslendi. Hillary izleyenlere sakın bir biçimde baktı ve ilk gazeteciye dönerek, "İsminiz?" dedi. Adam huzursuzca kıpırdandı. "Tom Wellings."

"Tom korkarım yanılıyorsun. Buradan ayrılacaksınız, hem de Hükümet gözetimi altında. Hükümet kurallarına uymamanın cezası bildiğin gibi soruşturma ve hapis oluyor."

Adama tatlı tatlı gülümsedi ve ikinci gazeteciye döndü. "Sizin adınız lütfen?" Kadın kendinden emin bir sesle, "Sarah" diye yanıtladı. "Sarah Condon."

"Bayan Condon, inceleme sonuçları açıklanınca -ki yakında açıklanacaktır çünkü Hükümet her zaman şeffaflıktan yana- gerçeği okurlarınıza duyurabilirsiniz. Bundan önce harekete geçenlerin isyana teşvikle suçlanması beni gerçekten çok üzer. Gerçekten."

Duydukları karşısında sarsılmışa benzeyen kadın tekrar yerine oturdu; Hillary gözünü ayırmadan ona bakıyordu.

Hillary, "Tatsızlıklar için gerçekten üzgünüm," diye devam etti. "Hükümet, sadakatiniz ve desteğinizi yarın yapılacak Enerji Forumu'nda sağlanacak ayrıcalıklı bir konumla ödüllendirecektir. Ve minnettarlığımızı göstermek için önümüzdeki ay hepiniz

ekstra on enerji kuponu alacaksınız. Tabii bugünle ilgili hiçbir detayın dışarı sızmayacağını varsayıyorum. Teşekkürler, lütfen hepiniz şimdi binayı terk edin.”

Birkaç saniye kimse kıpırdamadı. Sonra yavaş yavaş görevliler odada dolanmaya başlayınca gazeteciler ayağa kalkmaya başladı. Eşyalarına teker teker el koyuldu ve binadan çıkarak gecenin karanlığında kayboldular. Richard Pincent bir sedyede yatıyordu. Derek Samuels onu taşıyan görevlileri takip etti.

Sonunda oda boşalmıştı. Odada elindeki silahı hâlâ görevliye dayayan Jude ve görevlilerin tuttuğu Peter kalmıştı. Hillary, Peter’ı tutan görevlilere işaret etti; Jude onların binadan çıkışlarını dikkatle izledi ve rehin aldığı görevliyi de onların ardından gitmesi için serbest bıraktı. Silahı her ihtimale karşı yanındaydı. Hillary ona doğru döndü ve dudaklarını büzerek titrek, ama güçlü bir sesle, “O kayıtlar...” dedi, “onların hepsini bana vereceksin, anladın mı?”

Jude tiksinierek ona baktı. “Hepsini yok etmen için mi?”

Hillary, “İddialarını tam anlamıyla araştırabilmek için,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ortadan kaldırmak için demek istiyorsun.”

Hillary gülümsedi. “Hükümet hemen gerekli işlemleri başlatacak,” dedi. “Korkarım seçme şansın yok. Ya o kayıtları bana verirsin ya da seni tutuklamak zorunda kalırım, bu yeterince açık mı?”

Jude bir an için ona baktı, sonra cebinden çıkardığı diski ona uzattı. Hillary gözleri parlayarak diski aldı. “Ve şimdi sıra silahta,” dedi buz gibi bir sesle. “Eğer vermezsen buradan canlı çıkmazsın.”

Ama Jude bir kahkaha patlattı. “Gerçekten tek kopyanın bu olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu. “Beni gerçekten o kadar aptal mı sandın?”

Hillary duraksadı. “Başka kopyalar mı var?”

“Elbette var.” Peter sözü Jude’dan alarak devam etti. “Artıklar kaçırıldı. Anna güvende. Ve inan bana bu diskin başka kopyaları var. Bu görüntüler sanal bir mekâna aktarıldı bile. Eğer başımıza bir şey gelirse her yere gönderilecekler.”

Hillary gözlerini kıstı. Kaşını kaldırmış ona bakan Jude’a döndü.

“Doğru söylüyor,” diye silkindi Jude. “Eğer gitmemize izin vermezsen işler senin açısından epey kötü olabilir.”

Hillary, “Richard Pincen için demek istiyorsun herhalde,” diyerek düzeltti. “Bu konuda hatalı davranan o, Hükümet değil.”

Peter alay ederek, “Doğru,” dedi, “senin tüm bunlardan haberdar olman önemli değil mi? Dur bakayım ne demiştin... *‘Bu Artıkların bu kadar faydalı olacakları kimin aklına gelirdi’* di-yordun sanırım. Sence bu da inceleme dosyasına girer mi?”

Hillary’nin gözleri hayretle fal taşı gibi açıldı.

Peter sakın bir sesle, “Gördün mü? Kayıtlarda sadece Artıklar yok,” dedi. “Bizi serbest bırak, yoksa herkes her şeyi öğrenir.”

Hillary birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. Öfkeli ve alçak bir sesle, “Gitmenizi istiyorum,” dedi. “Gitmenizi ve ortadan tamamen yok olmanızı istiyorum. Bugün burada olanlarla ilgili bir sözcük bile ederseniz, sesinizi azıcık yükseltecek olursanız, Hükümet’in gücüyle ve zulmüyle tanışmak zorunda kalırsınız. Bu yeterince açık mı?”

Jude gitmek üzere arkasını dönerken, “Tabii neden olmasın,” dedi.

Bu arada Peter hâlâ Hillary’ye bakıyordu. Nefretle, “Eğer sen benim ya da ailemin yanına yaklaşırsan, Yeraltı’nın gücüyle ve zulmüyle tanışmak zorunda kalırsın,” dedi. “Bu *yeterince* net mi?” Aceleyle Jude’un yanında durmak üzere ilerledi. Sonra yavaşça, emin adımlarla, omuzlarının üstünden bakarak kapıya

doğru ilerlediler, merdivenlerden inip kapıdan geçtiler. Ağaçların arasından çıkarak Yeraltı işareti veren bir adamı ana yola kadar sessizce takip ettiler. Sonra bir şantiyeden geçerek kendilerini yolun kenarında bekleyen arabaya doğru ilerlediler.

Arabaya yaklaşırlarken Jude, “Biliyor musun, ona verdiğim diskte bir müşteriye ait olan kodlar vardı.”

Peter kaşlarını çatı ve sonra alaycı bir ifadeyle, “Kayıtlı hiçbir şey yok yani, öyle değil mi?”

“Hem de hiçbir şey,” Jude göz kırptı. “Ama o bunu bilmiyor. En azından henüz.”

Hızla arabaya bindiler ve araba hızlanarak arka sokaklardan iki şeritli bir anayola, oradan da şehir dışına çıktı. Peter arada bir arkasını dönerek takip eden bir araba, herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu.

Jude düşünceli bir biçimde, “Sanırım gelecekte bunu sürekli yapmak zorunda kalacağız. Arkamızı kontrol etmekten söz ediyorum.”

Peter silkinerek, “Benim hayatıma hoş geldin,” dedi. Sonra Jude’a baktı ve sırıttı. “Aslında bunu samimi olarak söylüyorum: Hayatıma hoş geldin.”

Otuz Dördüncü Bölüm

Peter açılmak üzere olan ekrana kararsızlık içinde gözlerini dikti. Klavyede ellerini çekinerek dolaştırdı; klavye mutfaktaki tezgâha monte edilmişti: İki yulaf ezmesi kutusuyla tost makinesinin arasında duruyordu. Peter yazmaya başladı.

Peter2124: Jude orada mısın? Bu işe yarayacak mı bilmiyorum. Eğer mesajı alırsan bana haber ver. Peter.

Birkaç saniye içinde yanıt geldi.

Jude2124: Gayet iyi ve net.

Peter2124: Her şey yolunda mı?

Jude2124: Her şey mi? Sana her şeyden söz etmem mümkün değil, yoksa Pip beni öldürür. Sonra da seni.

Peter, Pip'in talepleri karşısında Jude'un nasıl sabırsızlanacağını, Pincen'ten kaçtıktan sonra beraber geçirdikleri birkaç gün nasıl didişmiş olabileceklerini düşünerek kıkırdadı. Peter için her şey eskisi gibiydi; bodrumda saklanıyor, Londra'dan gitme planları yapıyordu. Ama bu kez karşılaştırılamayacak kadar iyiydi, çünkü kendini yalnız hissetmiyordu. Anna vardı, Ben vardı, Jude vardı. Herkesi güldüren, her şeye gözlerini deviren, her şeyi herkesten daha iyi bildiğini düşünen ve kendi kendine itiraf ettiğinden çok daha fazla ona benzeyen Jude.

Peter2124: Şifrelerde hava şartlarını kullanma konusunda hâlâ sabit fikirli mi?

Jude2124: Şimdi bitki örtüsüne geçti. Başka bir şey kullanması konusunda onu ikna etmeye çalıştım ama hiç işe yaramıyor. Bu arada sana gönderdiğim paketi aldın mı?

Peter yanında yerde duran kutuya baktı. O sabah gelmişti. İçinde fırlatıp attığı yüzüğü vardı; bu onu hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı. O yüzüğü istememişti, ama o olmadan kendini çıplak hissediyordu.

Peter2124: Onu nereden buldun? Onu istemiyorum, hatırlarsan fırlatıp atmıştım.

Jude2124: Elbette hatırlıyorum. Pincen'teki küçük konuşmanın sonunda onu fırlattığında yüzük, beni tutan görevliye çarpmıştı. O sayede Pip'in verdiği silahı çıkarabilmiştim. Belki de uğurlu bir yüzüktür.

Peter kaşlarını çatmıştı.

Peter2124: Yani onu birkaç hafta sakladın. Öyle mi? Ne yapmayı planlıyordun? Satmayı falan mı?

Jude2124: Sen istemediğine göre, şimdi keşke bende olsaydım. Fena para etmez herhâlde.

Peter dudaklarını ısırıyordu.

Jude2124: Aslında fena bir yüzük değil. Ben olsam takardım. Pip onun sende kalması gerektiğini söyledi.

Peter2124: AF. Albert Fern'in kısaltması.

Jude2124: Evet Pip söyledi. O Uzun Ömürlülük'ü bulan adam, öyle değil mi? Sen yok musun sen! Amma da ilginç akrabaların var.

Peter2124: "İlginç" onları tarif edecek sözcüklerden sadece bir tanesi. Peki, yüzük bende kalsın. Ona iyi baktığın için teşekkür ederim.

Jude2124: Rica ederim. Oralarda –artık orası her neredeyse– mutlu musun?

Peter pencereden dışarı, önünde göz alabildiğince uzanan tarlalara baktı baktı.

Peter2124: Gerçekten mutluyum, gerçekten.

Bu sözcükleri yazarken, gülümsediğini fark etti; gerçekten mutluyum diye düşündü. Hayatında ilk defa tam anlamıyla mutluydu. Birkaç haftadır buradaydılar, konumları gizliydi; gözlerden uzak, gizli saklı olan bu yer tercih edilmişti. Hükümet eninde sonunda onları aramaya başlayacaktı, ama en azından şimdilik güvenliydi; sonunda güvendeydiler ve özgürdüler. Anna ile ikisine ait bir parça toprakları vardı, kendi kendilerine yetmeye kararlıydılar; Peter ilk defa üstünde bir yük olmadan, hayatını kontrol edebildiğini hissediyordu. Ben yürümeye başlamıştı, yarım yamalak konuşuyordu. Henüz doğmamış çocukları Anna'nın karnında hareket ederek varlığını hissettirmeye başlamıştı; annesinde yarattığı doymak bilmeyen açlığı gidermek için Peter giderek daha çok çalışmak zorunda kalıyordu. Herkesin uyardığı gibi şimdiden onun esiri olduğunu fark etti; tıpkı ekip biçtiği tarlası ve gelmeyen talepleriyle onu esir alan doğa gibi. Yağmurlar, karanlık geceler, güneşli sabahlar... Ama bilmediği şey kendi onayıyla esir olduğuydu, efendileri onu ancak sevgi, bağlılık ve mutlulukla kırbaçlayabilirdi.

Jude2124: Gerçekten oralarda hiç kimse yok mu? El değmemiş bir yerde mi yaşıyorsunuz? Benim için bundan daha kötü bir şey olamaz.

Peter sırtıttı. En yakın komşuları beş mil uzaktaydı. İngiltere'nin aşırı kalabalık bölgelerinde bile, Kuzey İskoçya'nın vahşi doğası hâlâ ıssızdı.

Peter2124: Bir süre sonra hoşuna gitmeye başlıyor. Senden ne haber? Sheila nasıl?

Jude2124: Sheila mı? İyi. Şu ana kadar cazibeme kapılmış değil, ama eninde sonunda yelkenleri suya indirecek. Kesinlikle çok konuşuyor. Benim hiç iyi yetiştirilmediğimi düşünüyor. Büyük Depo'da bir gün bile dayanamazmışım.

Peter sırttı.

Peter2124: Dürüst olmak gerekirse bence haklı.

Jude2124: Bak, şimdi gitmem gerekiyor. Takip edilmeni istemeyiz, değil mi? Güvenlik kodunu doğru dürüst yüklediğinden emin misin?

Peter2124: Sanırım öyle.

Jude2124: Emin olmak için ben sonra bir göz atarım. Açıkları varsa sana bildiririm. Pip ihtiyacınız olduğu anda hemen atlayıp gelmeye hazır bir doktor bulduğunu söylememi istedi. Size iyi şanslar diliyor.

Peter2124: Teşekkürler. Sanırım ihtiyacım olacak.

Sık sık onları düşünüyordu, Yeraltı'nın son merkezi neredeyse, orada planlar yapıyor, bekliyor ve saklanıyorlardı. Bir gün oraya döneceğini, yakında tekrar onlarla beraber olacağını biliyordu. Ama şimdi uzakta ve -bunun geçici olduğunu bilse de- huzuru bulduğu için mutluydu. Bilgisayarını kapatmak üzereyken ekranda tekrar bir mesaj belirdi.

Jude2124: Anladığım kadarıyla büyükbabanla ilgili haberleri biliyorsun.

Peter dişlerini sıktı. Evet, duymuştu; mahkeme Richard Pincen'tin durumunda ihmal bulunduğu, ama suç unsuru bulunmadığı kararına varmıştı. Tekrar Pincen İlaç'a dönmüştü; sadece sağlık ve güvenlik konusunda bir Eğitim Programı tamamlama cezası almıştı.

Peter2124: Evet duydum. Peki, Ünite X'e ne oldu? Kapatıldı mı?

Jude2124: Öyle gibi görünüyor. Yapay bir çözüm üzerinde çalıştıklarını söylüyorlar. Ama Pip bunun bir sus payı olduğunu söylüyor; yine de esas önemli olan insanların soru sorması diyor. Bu yine de Hükümet'in bana Bildirge göndermesine engel olmadı. Sanki onu yakmaktan başka bir şey yapacakmışım gibi.

Peter düşünceli bir biçimde başını salladı. Bir ses duyup arkasını döndü; Anna'nın sağ elinde bir su kovası, diğer elinde Ben ile kapıdan içeri girdiğini gördü. Yanından geçerken ona bir öpücük verdi, itirazlarına rağmen Peter onu hızlıca yakaladı. Bu esnada su yere döküldü ve bunu fırsat bilen Ben hemen koşarak suda oynamaya başladı.

Yüzüne istem dışı bir gülümseme yerleşirken Peter bilgisayara geri döndü.

Peter2124: Pip ve Sheila'ya selam söyle.

Jude2124: Tamam. Görüşmek üzere. Kaçtım. Not: Buraya tıkla.

Peter merakla bağlantıyı tıkladı; birkaç saniye sonra ekranı bir görüntü kapladı: birkaç adam Pincet ilaç kamyonuna saldırıp taşıdığı şeyleri imha ediyordu. Adamlardan biri parmaklarıyla kamerayı kapattı. Yüzünde bir maske vardı; ama Peter onun kim olduğunu anlamıştı.

Anna ekrana bakarak, "Bu tahmin ettiğimiz kişi değil mi?" diye sordu.

Peter, "Kesinlikle öyle," diyerek onayladı. Sonra Anna'nın elini öptü ve kendi kendine sırtarak bahçenin yolunu tuttu.

Yabancı Sözcüklerin Özgün Okunuşları:

Anna Covey	: Æna Kovi
Peter	: Pitır
Margaret Pincen	: Margırıt Pinsınt
Sheila	: Şıla
Jude	: Cûd
Richard Pincen	: Riçırd Pinsınt
Edwards	: Edvırd
Derek Samuels	: Derek Samuels
Adrien	: Ædriyın
Maria Whittaker	: Mariya Vitteykır

æ : Türkçedeki “geniş e”yi karşılayan sembol, fonetik harf.